

Kıbrıslı Türkler
MGK Zulmüne ya da
AB Sömürgeciliğine
mahkum edilemez!

BAĞIMSIZ BİRLEŞİK
DEMOKRATİK KIBRIS!

10-17 Aralık
İnsan Hakları
Haftası

Açlığın, yoksulluğun öldürdüğü
Tecritin, sansürün katlettiği
İşkencecilerin, infazcılarının,
Susurlukçuların aklandığı
Halkın yasaklarla, F Tipleriyle,
emperyalizme bağımlılıkla

tutsak alındığı bir ülkede
İNSAN HAKLARI OYUNU!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 90 / Tarih: 14 Aralık 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

Katliamın
3. yıldönümünde
direniş
sürüyor...

TECRİTE VE SANSÜRE SON!

**19 Aralık
katliamcıları
hala
“görev”lerinin
başında!**

Saraylar saltanatlar çöker
Kan susar bir gün
Zulüm biter
Menekşeler de açılır üstümüzde
Leylaklar da güler
Bugünlerden geriye
Bir yarına gidenler kalır
Bir de yarınlar adına direnenler

Ey ömrünü destan gibi yürüyenler
Yaşayan kimdir gerçekte
Ölen kim
Yaşarken bile tükenenler mi
Yığın yığın düşenler mi
Yoksa çekilip tarihin burçlarına
Bayrak bayrak ölümsüzleşenler mi
Ey herşey bitti diyenler
Korkunun sefrasında
yılmak yiyenler
Ne kirlerde direnen çiçekler
Ne kentlerde devleşen ülkeler
Henüz evveda demediler
Bilmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürececek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek

Aralık'ı Unutmadık Unutturmayacağız!

ÇAĞRI
DUYURU

Dört Dilde
Zehra ve
Canan

Türkçe... İngilizce... Yunanca... Bulgarca... ÇIKTI!
Fransızca, Almanca ve Rusçasının çeviri ve baskı hazırlıkları sürmektedir.

“Tecrite ve Sansüre Son” Kampanyası Çağrısı 51. Sayfada

ÇAĞRI
DUYURU

“Tecrite ve Sansüre Son” Kampanyası

19-22 Aralık katliamını ve F tipi Hapishanelerde halen sürdürülmekte olan Tecriti ve sansürü protesto etmek için, 19 Aralık'tan itibaren Anadolu'nun bir çok kendinde paneller, gösteriler, anmalar düzenlenecek.

Tüm Halkımızı “Tecrite ve Sansüre Son” Kampanyası çerçevesinde yapılacak eylemlere katılmaya;

Tüm devrimcileri, demokratları, zulme karşı olan her kesimi; bulundukları alanlarda 19 Aralık'ın yıldönümünde katliama, tecrite ve sansüre karşı eylemler, etkinlikler düzenlemeye çağınıyoruz.

19 Aralık Cuma; Bayrampaşa hapishanesi önünde katliam lanetlenecek!

Aynı gün Anadolu'da da çeşitli hapishaneler önünde 19-22 Aralık katliamı protesto edilecek.

19 Aralık Cuma; Eyüp adliyesinde 19 Aralık katliamının duruşması var; katliama karşı olan, katillerin cezalandırılmasını isteyenler, orada olacak! Duruşma saati: 10.00

20 Aralık Cumartesi; Başta yoksul halkımızın yaşadığı semtler olmak üzere çeşitli bölgelerde basın açıklamaları, yürüyüşler yapılacaktır.

Üniversitelerde 16-19 Aralık tarihleri arasında yürüyüşler, forumlar, anmalar yapılacaktır.

21 Aralık Pazar; İstanbul Cebeci mezarlığında anma.

Yine bu günler boyunca Anadolu'nun dört bir yanındaki 19-22 Aralık şehitleri anılacaktır.

Ayrıca Tayad'lı Aileler tarafından 19 Aralık'ın yıldönümü için afişler, özel sayılar ve 19 Aralık Bülteni bastırılmıştır; Derneklerinize, sendikalarınıza, odalarınıza, okullarınıza asmak için afiş ve özel sayıları, Tayad'lılardan temin edebilirsiniz.

Duruşmaya
ÇAĞRI

İşkencecilerin bir kez daha “ZAMAN AŞIMI”yla cezasız bırakılmasına izin vermeyelim!

Birtan Altunbaş'ın işkencede katledilmesi davasına katılalım!

Duruşma tarihi: 16 Aralık 2003, Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi,

Ekmek
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yayıncı: Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Mustafa Köşker
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Akşaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınçılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Yayıncı: Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Mustafa Köşker
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54 Akşaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınçılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi Konağı Kat: 7 No: 79
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökkuş Kurumu Saray Kat: 7 No: 79
Malatya: Databank Mah. Bakırçılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı Kat: 1 No: 43
Mardin: Zeynelabidin Caddesi Pirek Apartmanı No: 26 Kat: 1/3
Samsun: Talimhane Cad. Budutokay İş Hanı Kat: 3/42
Tatvan: Karatürk Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigül Sokak No: 27
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Oluşlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Kutlamadan Katliama*
5... *19 Aralık'tan Üç Yıl Sonra*
6... *Tarih zulmü ve direnişi yazdı*
8... *Diri Diri Yakanlar Hala Görev Başında*
10... *Kıbrıslı Türk Halkına Dayatılan Esaret*
11... *TAYAD, Kasım Ayı Hapishaneler Raporunu Açıkladı*
12... *AKP, Halka Değil Amerika'ya Dayanarak...*
14... *AKP ve YÖK Gençliğe Düşmanlıkta Birleşti*
17... *Yoksulluğun Acısını En Çok Onlar Çekiyor!*
18... *Hep Böyle Oldu!*
20... *Gençlerimiz Laik Eğitim, Dini Eğitim Kısacasında!*
21... *Kullanılma Tarihi Kanlı Tarihtir-3*
24... *MİT'in Emrindeki Medya*
26... *Hak ve Özgürlük Gasplarının Türkiye'si!*
29... *Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 1. Olağan Genel...*
30... *Katilleri Yargılayın...*
32... *Susurluk'un Ölüm Mangaları AKP'nin Emrinde*
34... *Sendikalarda Değişen Bir Şey Yok*
36... *Paşabahçe Grevi Ertelendi*
37... *Memurların Taleplerine AKP'den Gaz Bombalı Cevap*
38... *İstinye'deki Terör üssü*
40... *Yozlaştırma- 4. Bölüm*
42... *Temel Haklar "Küba İle Dayanışma Kampanyası"*
43... *Zafere Kadar İntifada! Zafere Kadar Savaş!*
45... *Yerel Seçimler ve İttifaklar*
47... *Radikal Yazarı İnsel'e Cevap*
48... *Mugabe'nin Onurlu Tavrı...*
49... *Kahramanlar Ölmez*
50... *Köyün Delisi*

10-17 Aralık'tan 19-22 Aralık'a Kutlamadan Katliama

19 Aralık'tı. İnsan Hakları Haftası'nın kutlanması(!)nın üzerinden sadece iki gün geçmişti. "İnsan", yıkılan hapishane duvarlarının altında kaldı. "İnsan", bedeni alevler içindeyken kurşuna tutuldu. "İnsan", çırılçıplak çamurlar içinde sürüklendi, coplandı, zincirler vuruldu ellerine ayaklarına, "insan" hücreye atıldı... "İnsan", sosyal bir varlık olduğu halde, tüm sosyal ilişkilerinden koparılmış olarak 12 metrekarede yaşamaya mahkum edildi! "İnsan"ı bütün öteki canlı türlerinden ayırdeden en temel iki özelliği düşünebilme yeteneğine sahip olmasıydı. "İnsan" düşüncelerini inkar etmeye mahkum edildi!

Fiziki olarak "insan"ı bunları yapanlar da. İnsan soyunun yetiştirdiği en aşağılık türün temsilcileriydi; "Kahrolsun insan hakları" diye slogan atabilen, "ne mozayici ulan" diye höyküren, "asmayalım da besleyelim mi" diyen, "genç delikanlılarımız varken copa ne gerek var" diyerek tecavüzcüleri savunan "insan" türündendiler. En büyük maharetleri, insanı, düşündüğüne, konuştuğuna, eleştirdiğine, örgütlendiğine, mücadele ettiğine, kısacası "doğduğuna" pişman etmekti! "İnsan", işkenceyle, infazlarla, faili meçhullerle, 19 Aralık'la, F tipleriyle, hücrelerle pişman edilmeliydi ki, bu aşağılık soyun iktidarı sürebilsindi.

19-22 Aralık 2000'di; Türkiye'nin bağımsızlığı, demokrasiyi, sosyalizmi savunan damarını kurutmak için Türkiye'nin 20 hapishanesinde onlarca tutsak katledildi, yüzlerce yaralandı, işkencelerden geçirildi. Emperyalizmin ve oligarşinin "küreselleşme" bayrağı altında dizginsiz sömürü ve soygununun sürdürülebilmesi için insan insanlıktan, halk halklıktan çıkarılmalıydı. 19 Aralık, insan hakları oyununun sonuydu adeta. Hezeyan içinde "Devletle baş edilemeyeceğini anlamış olmalılar" diye haykıran başbakanla, "kahrolsun insan hakları" diye yürüyen işkenceci polisler, "kahrolsun halk" diye slogan atan Latin Amerika kontrgerillası arasındaki tüm farklar silinmiştir. Ve bunlarla, dünya tarihinde eşine az rastlanan büyüklükteki bir katliam karşısında sadece "aşırı dozda şiddet kullanımı" eleştiren Avrupa Birliği arasındaki fark da silinmiştir.

İnsan hakları savunuculuğunu kimselere bırakmayan Avrupa Birliği'nin gözüyle, "aşırı doz"da 28 tutsak, iki de asker ölmüştür. Pekî "makul doz" neydi? 28 değil de, "en fazla" 18 mi olmalıydı? Ölü sayısı kaç olursa makul gelecekti AB'ye. Oligarşiye göre daha fazlası da "makul"du. Oligarşi, Sami Türk'ün 21 Aralık'ta CNN Türk ekranlarından "Benim tahminlerimin altında bir zaiyattır; çok daha fazla, bunun bir kaç katı olabilir diye öngörüydük" diyerek itiraf ettiği üzere, daha fazlasını da "makul" görüyordu. Hesabı öyle yapmışlardı. Ama daha önemlisi, bu hesabı yapanların içinde AB de vardı. "Hapishaneler reformu bir an önce yapılmalı" deyip F tiplerini teşvik eden kendisiydi. AB, Türkiye'li devrimcileri, kuzular gibi sıraya geçip F tiplerine gitmeyeceklerini bilecek kadar tanıyordu. "Aşırı dozda şiddet kullanımı" eleştirisi, AB'nin "insan hakları şampiyonluğunu" kimseye bırakmamak için mecburen yaptığı bir eleştiriydi ve cellatın boğazında ip izi mosmor ol-

muş kurbanının başında “*ipi biraz fazla sıktım galiba*” deyişinden farklı değildir. Hayır; cellat, kurbanını öldürdüğüne değil, boynunda öldürmenin izini bıraktığından yakınmaktadır.

Oligarşi, İnsan Hakları Haftası’nı, son üç yıl içinde kazdığı 107 taze mezarın üzerinde tepinerek kutluyor(!) Hizbullahçılar’a katlettirdiği onbin faili meçhulün, kaybettiği yüzlerce devrimcinin yurt-severin bilinmeyen mezarları üzerinde kutluyor. Peki Avrupa’da, Amerika’da farklı mı kutlanıyor? Hayır; onyıllardır kendi yarattıkları ölüm tarlalarının üzerinde insan hakları demagojisi yapıyor emperyalistler. O ölüm tarlalarının üzerine ekilmiş çiçeklerden gözleri kamaşanlar, emperyalizm gerçeğini görmemekte ısrar etse de, gerçek tarihe yazılıdır. Gerçek Afganistan’da, Irak’ta, Filistin’de bombalarla, kurşunlarla halkları katletmeye devam etmektedir. Gerçek Guantanamo’da, F tiplerinde “insan”ı insanlıktan çıkarmaya devam etmektedir.

“Devlet diri diri yakar mı?” diyenlerle, “*Avrupa demokrasisinin 19 Aralık katilamında, F tiplerinde onayı olamaz!*” diye düşünenler, aynı siyasi körlüğü ve aynı siyasi sığınmacılığı paylaşmaktadırlar. Oligarşik devletin veya AB’nin icazeti altında siyaset yapan, demokrasiyi onlardan bekleyenler, gerçeği görseler de görmezden gelirler. Bu kesimler, oligarşi ve emperyalizm tarafından hep kullanılmışlardır. Katliamları, infazları, tecriti “*kendisine değil başkasına yönelik*” olarak görüp “bana ne” diyenler, ne devrimci, ne demokrat, ne de insan hakları savunucusu olamazlar. AB F tiplerini onayladığı için tecrite, F tiplerine karşı mücadeleyi gündeminden çıkaranlar, F tiplerinde “insan”ın zulüm altında olduğunu görmezden gelenler, insan haklarına dair tüm sözlerinde riyakadırlar. Ülkemizdeki burjuva, küçük-burjuva insan hakları savunucularının, hatta reformist solun, demokrasiyi, insan haklarını savunmaktaki tutarsızlık ve riyakarlıkları, 19 Aralık Bayrampaşa Katliamı karşısında, belgelenmiş, kanıtlanmış böyle bir “devlet” katliamı karşısında bile hesap soran bir tavır almayışıyla kanıtlanmıştır.

Bazı olaylar, sözler, bir anlayışın özetidirler. 19 Aralık da böyledir. 19 Aralık ve F tipleri, “ABD’nin, AB’nin ülkelere artık demokrasi ve insan hakları temelinde müdahale ettiğini” söyleyen, Türki-

ye’nin istese de istemese de AB tarafından demokratikleştirileceğinin teorisini yapan reformistlerin yüzünü kızartacak olaylardır. Fakat egemen sınıfların icazeti altına girenlerin yüzü kızarmıyor. Bu nedenle, F tiplerine karşı direnişin başından bugüne, her gerçek tekrar tekrar kanıtlanmış olmasına rağmen, onlar bunları görmezden gelmeye devam ediyor; “bırakın” çağrısının katliama davetiye çıkarmak olduğu söylendiği halde, o çağrıları yapıyorlar. Oligarşiyi değil, zulüm karşısında meşru direnme ve hesap sorma hakkını kullananları “sağduyuya” çağırıyorlar. F tipleri saldırısının sadece devrimci tut-saklara değil, tüm halka yönelik olduğu çok açık olmasına, bu konuyu gündeme almanın oligarşinin tecrit ve sansür politikasına onay vermek olduğu aşikar olduğu halde “gündemimiz değil” diyebiliyorlar. Bu kesimlerin demokrasi ve insan hakları anlayışı da çarpıktır.

İnsan hakları sorununu, demokrasiyle değil, faşizmle yönetilen bir ülkede tartışıyoruz. Devletin halka karşı psikolojik savaş yürüttüğü bir ülkede, aynı devletin “insan hakları”ndan söz etmesi, ne kadar mizahiyse, demokrasi ve insan hakları sorununun çözümünü devletten, AB’den beklemek de o kadar mizahidir. İnsan hakları mücadelesini, sisteme, faşizme karşı bir mücadele olarak görmeyenler, zımnen oligarşinin insan haklarına ilişkin “münferittir” açıklamalarını kabul ediyorlar demektir. Bu kesim, insan hakları mücadelesini sanki bütün bu ihlaller devletin, oligarşinin dışındaymış gibi ele alır. Böyle ele aldığı için de bu konudaki mücadelesi, halkların mücadelesini geliştiren bir işlev görmez; tersine, sivil toplumculuk maskaralığı altında oligarşinin ve AB’nin demokrasicilik oyununa figüran olur. Gün gelir -22 Kasım’da olduğu gibi- “insan hakları” adına terör demagojisine alet olurlar.

Çarpık insan hakları ve demokrasi anlayışlarıyla, düzen içi kaygıları ve hesaplarıyla, tecrite “bana ne” diyenler, kendileri tecrit olmaya mahkumdurlar. Bu kaygılar ve hesaplar terkedilmediği sürece, AB veya oligarşinin değişik kesimleri onları devrimci harekete karşı kullanmaya devam edecektir. Bugün, “tecrite ve sansüre son!” diye ortaya çıkamayan hiç bir kesimin demokrasi ve insan hakları mücadelesinde bir iddiası olamaz. Olamayacağı, İnsan Hakları Haftası üzerine verilen demeçlerde bile F tiplerinin, ölüm oruçlarının sözünü edememelerinden bellidir. Mezarlarımız üzerinde tepinerek “İnsan Hakları Haftasını” kutlayanlar da, mezarlarımızı görmezden gelip “bana ne” diyenler de, “insanlık” karşısında sorumlu ve suçludurlar.

**Unutmayın:
“İnsan”, 12
metrekarede
yaşamaya
mahkum edildi!
Unutmayın: İnsan
hakları sorununu,
demokrasiyle değil,
faşizmle yönetilen
bir ülkede
tartışıyoruz.**

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

**107 şehidin üç yıl boyunca, onurla,
gururla, kararlılıkla taşıdıkları bayrak,
şimdi Gültekin KOÇ Ölüm Orucu Ekibi
direnişçilerinde:**

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi (10. Ekip) direnişçisi
olarak ölüm orucunda bulunan tutsaklar şunlardır:

Selami Kurnaz, Vedat Düşküner (Tekirdağ F Tipi)

Muharrem Karademir (Kandıra F Tipi)

Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu (Sincan F Tipi)

Selma Kubat (Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukluğu)

Raziye Karabulut (Kütahya Kapalı Hapishanesi)

Günay Öğrener (Uşak Hapishanesi)

19 Aralık'tan Üç Yıl Sonra

O büyük katliamı yaşadığımızdan bu yana tam üç yıl geçti. Devrimciler, alınları açık, başları dik, göğüslerini gere gere “**direniş hala sürüyor**” diyebilmenin onurunu yaşıyorlar bugün. Bu onuru taşıyabilmek, hep alınları açık başları dik kalabilmek için büyük bedeller ödediler. Bu onuru taşıyabilecek kararlılığa ve inanca sahip olduklarını gösterdiler.

“ÖLÜM ORUCU KATLIAMA HÜCRELERE RAĞMEN SÜRÜYOR... Bizi F tipleriyle yenebileceğini sananlar boş umuda kapılmasın... Kazanacağız!”

Vatan Dergisi'nin, 19 Aralık Katliamı'nın hemen ertesinde yayınlanan sayısında yazılıydı bu satırlar. Ölüm Orucunda Onuncu Hafta'ydı o zaman. Onlarca hafta eklendi; haftaların sayısı yüzlerle ifade edilir oldu. Ama direnişin kararlılığından hiçbirşey eksilmedi.

“Katletmek başka şeydir, yenmek başka şey!” demiştik daha katliamın ertesi günü. **“Katledebilirsiniz, yakıp yıkabilirsiniz, ama yenemezsiniz...”** diye eklemiştik. Geçen zaman, böyle olduğunu göstermedi mi!

Ölmekle tükenmeyenlerin soyundanız; ölümle dize getirmeye çalışanlar, her katledilişimizde yok olduğumuzu düşünenler, *“beyinlerini dağıttık”* nutukları atanlar ve tabii oligarşinin yaygarasına kanıp *“devrimci demokrasi-nin ölümünü”* ilan edenler, hep yanıldılar. 19 Aralık sonrasında *“devletle başedilemeyeceğini anlamış olmalılar...”* diyenler de, 4. yılına giren direnişimizde, meydanlarda dalgalanan kızıl bayraklarımızda yanıldıklarını görüyorlar...

Bize her koşul altında güvenenlerin, inanların dışında herkesi yanılttık.

20 Aralık ve sonraki günlerin açıklamaları-nı, yazılarını hatırlayın. *“Bitti bu iş”* diyorlardı koro halinde. Ölüm orucu bitmişti, hapishanelerdeki direniş kırılmıştı... Yalnız burjuva basında, yalnız devlet katında değil, solun bir çok kesiminde de direnişi artık o saatten sonra sürdüremeyeceğimiz düşüncesi yaygındı. Direnişin bittiğinin de ötesinde devrimci hareketin içeride ve dışarıda *“bittiği”*ne hükmedenler de vardı. Bir katliamla, devrimci hareketin bitirilebileceğini düşünmek, Türkiye devrim tarihinden bihaber olmak, yaratılan 30 yıllık direniş geleneğinden hiçbir şey anlamamaktı. Bildiklerini, anladıklarını da unutmuşlardı düzen içi siyasetin kulvarlarında. Kendileri inançsızlaşmıştı, inançsızların böyle düşünmesi de doğaldı.

Bütün bu söylenenler ve sözlerin üstüne, hayatın ortaya koyduğu sonuç; devrimciler için bir onur, gurur kaynağı olurken, muhasebe yeteneğini henüz kaybetmemiş olanlar için de bir muhasebe konusudur.

Devrimciler, bu süreç boyunca, her sözlerinin, aldıkları her kararın arkasında durdular. Koşulların olağanüstü ağırlaştığı noktada, olağanüstü fedakarlıkları ve olağanüstü bir cüreti olağanlaştırarak üzerlerine düşen görevi yerine getirmekten geri durmadılar.

Direnişimiz sürüyor. Bu zaferin kendisidir. Bütün dünya görsün ki, 19 Aralık'ın 3. yılında zafer bizindir; ölen ama yenilmeyenlerindir.

Diri diri yaktılar!

Tarih zulmü ve direnişi yazdı

“Direniş, yatağına ulaşmak üzere olan bir nehre benziyor-du.” 19 Aralık’ın hemen arife-sinde direnişin geldiği noktayı bu sözler çok iyi anlatıyordu. Direniş demokratik muhalefeti canlandırmış, birleştirmişti. Bir hapishane direnişi ilk kez dışarı-da bu kadar büyük ve yaygın bir yankı buluyordu.

Bu yankı oligarşinin tüm planlarını bozabilir, emperyaliz-min ve işbirlikçilerinin işlerini zorlaştırabilirdi. AB’nin, IMF’nin, MGK’nın hesapları altüst olabi-lirdi. Bir yıldır tüm boyutlarıyla hazırlanmış olan saldırı planı yürürlüğe konuldu.

Kıbrıs Harekâtı’ndan sonraki en büyük askeri harekât ve Cumhuriyet tarihinin en büyük ha-pishaneler katliamı

19 Aralık saat 04.00... Ay-larca hapishanelerin maketleri üzerinde provalar yapan katli-am birlikleri, ölüm mangaları, saldırı için harekete geçtiler.

8 jandarma komando tabu-ru, 37 bölük olmak üzere **8 bin 335** askeri personel görevlendi-rildi katliam saldırısında. Binler-ce gardiyan ve “ilave kuvvet” olarak Çevik Kuvvet ekipleri kullanıldı. Polis ve subaylardan oluşan ölüm mangaları rakam-

ların ve kayıtların dışındaydı.

Tutsaklara karşı saldırıda **20 bini aşkın gaz bombası** kullanıl-dı. Ümraniye, Bayrampaşa ve Çanakkale’deki saldırılarda **Skorsky** helikopterleri kullanıl-dı. “Kıbrıs harekâtı”ndan son-ra-ki en büyük askeri harekâtı. Ancak bu kez ordunun karşısın-da ne yabancı bir ülkenin asker-leri, ne askeri bir güç vardı.

1974’ten sonraki en büyük askeri hareketin hedefinde, dört duvar arasında zaten tutsak edilmiş, silahsız ve can güven-likleri “devletin sorumluluğun-da” olan tutsaklar vardı.

İstanbul Bayrampaşa, Ümra-niye, Adana-Kürkçüler, Ankara-Ülucanlar, Aydın, Bartın, Buca, Bursa, Çanakkale, Ceyhan, Çankırı, Elbistan, Ermenek, Gebze, Kırşehir, Malatya, Muğ-la, Nevşehir, Nazilli, Niğde, Uşak hapishaneleri, kuşatılarak, saldırı başlatıldı.

Bombalar, kurşunlar yağı-yordu tutsakların üzerine. O ka-dar yoğun bir bombalama yapıldı ki, hapishaneden 1-1,5 kilo-metre uzaktan yayın yapan mu-habirler zor duruyorlardı.

Ateş cehennemiydi hapisha-nelerin içi. Maltalar kan gölüy-dü. Tutsaklar, katliamcılarının kurşunlar, bombalar eşliğinde yaptığı “teslim olun” çağrılarına

direnerek cevap verdiler. Dire-niş kimi yerde, bir kaç saat, ki-mi hapishanelerde ise, üç gün sürdü.

Zulmü durdurmak için kimi tutsaklar bedenlerini tutuşturdu-lar; tutuşturulan bedenleri bile kurşunladı zulüm.

Bayrampaşa Hapishane-si’nin kadınlar koğuşunda, altı tutsak, katillerin kahkahaları arasında diri diri yakıldılar. Yüz-leri maskeliydi devletin “güven-lik güçleri”nin. Katliam için gel-meyenler, neden yüzlerini ka-patmaya gerek duysunlardı ki! Yüzleri maskeli ölüm mangala-rında kimlerin olduğu halen bi-linmiyor. Ne bir mahkeme, ne AKP hükümeti, onları açığa çı-karmıyor...

Katliamcılar, üç gün boyun-ca durmaksızın döndürdüler zu-lüm çarkını. 28 tutsak katledil-di. Yüzlercesi yaralandı. Ve istis-nasız hepsi saatler süren işken-celerden geçirildi. Ne “Takrir-i Sükun” dönemlerinde, ne cun-talarda, ne de başka bir zaman bu boyutta bir katliama ve böy-le bir vahşete tanık olmamıştı Türkiye!

Bine yakın tutsağın, işkence-ler altında F tipi hapishaneleri-nin hücrelerine atılmasıyla “operasyon”un birinci aşaması tamamlandı!

Bu resimler, diri diri yaktıklarının kanıtı... Bu resimler “devlet böyle şey yapmaz” diyen H. Sami’nin yalancılığının belgesi... Bu resimler Türkiye Devleti’nin eserleri(!)

İnkâr ve itiraf! “Hayata dönüş” demagoji, “kurtarma yalanı; amaç, sindirmekti!”

Türkiye Cumhuriyeti’nin en büyük hâpishaneler katliamına adeta mizah gibi bir isim konulmuştu: “Hayata dönüş”. Bazı gazeteler bu vahşeti “şefkat operasyonu” diye adlandıracak kadar yüzsüzleştiler.

Ölüm oruçcularını kurtaracaklardı, “teröristleri kendi terörlerinden kurtaracaklar”dı... Fakat katliam operasyonunun siyasi, askeri merkezinde yer alanlar, “zafer” sarhoşluğu içinde, bu demagojilerin yanında gerçekleri de söylemeden edemediler.

İyi bir işkenceci olmaktan başka özelliği olmayan İçişleri Bakanı Sadettin Tantan gazetecileri kelimesi kelimesine şöyle diyordu:

“Tabii asıl amaç ölüm oruçlarını bitirmek değil, onun yanında devletin otoritesini sağlamaktır...”(19 Aralık akşamı ATV’ye verdiği demeç)

Sadece bu söz bile, amacı anlatıyor, Tantan, bunun dışında söylenen her şeyin yalan, bunun dışında bir şey söyleyen herkesin -kendi hükümet üyeleri de dahil- yalancı olduğunu ilan ediyordu.

Ecevit, operasyonun bazı yanlarına ilişkin eleştirileri hatırlatan gazetecilere **“Siz sonuca bakın”** diyordu. Sonuç, 30 ölü! Önünde öldürdüğü savaşçının göğsüne ayaklarını basan bir gladyatör havasındaki Ecevit, önceki “hümanist” sözlerini unutmuş, **“Terör yuvaları temizlenmiştir”** diyordu.

Katliamı gerçekleştiren iktidarın ortağı MHP’nin TBMM Grup Başkanvekili Oktay Vural amacı herkesin anlaması için bir kez daha teyid etti: **“Bu operasyon sadece insani bir operasyon değil, örgüte karşı bir**

operasyondur.” (19 Aralık, NTV’ye verdiği demeçten)

İktidar sözcüleri, bu sözleri söylerken, bunun aynı zamanda kendi kendilerini yalanlamak anlamına geleceğini bilmiyorlar mıydı? Elbette biliyorlardı. Ama amaç zaten bu sözlerle, gözdağını tüm halka yaymaktı.

Devlet kimin devleti, devrimciler kime karşı direniyor, bilmeyen bilsin;

Tutsaklar için, devrimciler için, her şey başından itibaren ayan beyandır. İktidar sözcülerinin bütün bu açıklamaları, devleti bir türlü tanımayan, devletin “böyle şeyler” yapacağına inanamayanlar için önemliydi.

Katliam Bakanı Sami Türk, o günlerdeki bir basın toplantısında basın toplantısında Bayrampaşa Hapishanesi’nde yangın silahlarının kullanıldığına ilişkin bir soru soran gazeteciye **“yok böyle bir şey. Devlet böyle şey yapmaz”** diyor ve ekliyordu: **“devlete karşı şüpheli ifadeler içeren sorular sormamalısınız”**.

Yangın bombalarının kullanıldığı kanıtlandı. Sadece bu kadar da değil; içeriden dışarıya ateş edilmediği, ama dışarıdan içeriye yağmur gibi kurşun sıkıldığı, 6 kadın tutsağın diri diri yakıldığı... kanıtlandı.

Peki kanıtlandı da ne oldu? Susurluk’ta, “kayıp silahlar” konusunda, 1 Mayıs 77 katliamında, Sivas’ta, 16 Mart 1978 Katliamı’nda, Hizbullah’ın beslenip kullanılmasında... ne olduysa, aynısı oldu. Çünkü **karar devletindi**. Kararı uygulayan devletin elemanlarıydı. Katliam, emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin her kesiminin tam onayıyla gerçekleştirilmişti.

Devrimciler, işte böyle bir devlete, böyle katliamların kara-

**Yakılıp yıkılıyor hâpishaneler...
28 tutsak katlediliyor...**

Elleri kelepçeli, başları dik; işkenceler altında F tiplerine sevk ediliyorlar

Katliamın baş sorumluları... iktidardan düşürüldüler; ama halka karşı suçlarının davası düşmedi!

rını alabilen emperyalizme ve oligarşiye karşı direniyorlar. Bu saldırının ve saldırıya karşı direnişin “hâpishane koşulları”yla sınırlı olmadığı, 19 Aralık’tan bugüne kadar yaşanan tüm gelişmelerde defalarca kanıtlanmıştır.

19 Aralık, zalimin ve direnenlerin çıplak kimlikleriyle ortaya çıktıkları, hangi tarafın kimlerin çıkarlarını savunduğunun görüldüğü bir zulüm ve direniş günüdür. Son sözü, 19 Aralık sabahı **“ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz”** sözünü duydukları andan bugüne direnenler söyleyecek.

Diri diri yakanlar HALA GÖREVLERİNİN BAŞINDA AKP katliamı sürdürüyor!

3 Kasım 2002'de, direnişin şehitlerinin sayısı **97** idi. AKP iktidarında direniş şehitlerinin sayısı **107**'ye çıktı.

AKP'nin devraldığı Türkiye'de, zulmün simgeleşmiş biçimleri olarak "F tiplerindeki zulüm" vardı, "iş-kence" vardı, "türban zulmü" vardı, "meydanlarda es-tirilen polis terörü" vardı... Hala hepsi var. AKP iktidar-da bir yılını doldurdu.

Bu bir yıl boyunca AKP'nin F tipleri konusundaki temel politikası "tecriti, katliamı sürdürmek ve sorunu yok saymak" oldu.

AKP, F tiplerini bir "**devlet politikası**" olarak sahiplenip sürdürdü.

Katlet, sustur, yok say!

AKP'nin politikasının özeti bu üç kelimedir. Bugüne kadar ki tüm politikası, F tiplerinde direnenleri katletmek, F tiplerine karşı çıkanları susturmak ve tecriti de, tecrite karşı direnişi de yok saymak temelinde şekillendi.

AKP iktidarının ilk aylarında AKP'nin zihniyetini gösteren çarpıcı bir gelişme yaşandı.

TBMM Başkanı, yani bu ülkenin idari sisteminde protokolde ikinci sırada gelen, AKP'nin kendi iç hiye-

rarşisinde ilk üç isimden biri olarak zikredilen Bülent Arınç, ölüm oruçlarıyla ilgili şöyle bir açıklama yaptı:

"300 gündür ölüm orucu tutan insanlar var... İlgili kişileri davet edeceğim, cezaevlerini ziyaret edeceğim, ülkemde bazı kişiler yakınlarının gözü önünde ölüme gidiyorsa, onları dinlemem ve anlamam gerekir..." (2 Ocak 2003, Yeni Şafak)

Arınç, aynı gün Tecrit Bakanı Cemil Çiçek tarafından şu sözlerle susturuldu: *"Ben en kısa zamanda Bülent Bey'le görüşüp gerekli bilgiyi vereceğim. Konu son derece hassas. Arkasında belli örgütler vardır, aksi halde farkında olmadan eyleme destek veriyoruz anlamı çıkar".*

Kendi partisinin TBMM'ye başkan yaptığı kişiyi bile *"örgütlere destek vermekle"* tehdit eden bir kafa vardı karşımızda.

Uyarılan ve aslında tehdit edilen Arınç, bir daha bu konuda ağzını açmadı.

Susurlukçular'ın hamiliğini yapmakta sakınca gör-meyen bir Adalet Bakanı olan Cemil Çiçek ise, F tipleri konusundaki ender açıklamalarında ise, tecritin, direnişin varlığını inkar etmekten, Sami Türk'ün yalanlarını arka arkaya dizmekten ve AB'yi göstererek F tiplerini savunmaktan başka bir şey yapmadı.

Katliamcılar ödüllendirildi!

19 Aralık katliamının siyasi sorumluluğunu üstle-nen DSP-MHP-ANAP liderleri, siyasi olarak büyük öl-çüde tasfiye oldular; fakat katliam planının **ordudaki, polisteki**, Adalet Bakanlığı başta olmak üzere **bürok-rasideki** kadroları, yerlerinde kaldılar, Ertosun gibi birçoğu ödüllendirildi, terfi ettirildi.

19-22 Aralık Katliamı'nın ve F tiplerindeki tecritin baş sorumlularından biri olan Ceza ve Tevkifevleri Ge-nel Müdürü Ali Suat Ertosun'a **"devlet üstün hizmet ödülü"**nün verilmesi, AKP'nin 19 Aralık Katliamı'nı bütünüyle onaylayıp sahiplendiğinin belgesidir.

Halkın karşısına çeşitli olaylar karşısındaki duygu-sallıkları gözyaşlarıyla çıkmayı adeta alışkanlık haline getiren İslamcı AKP kadrolarının nasıl **soğukkanlı bir katil** gibi davranabildikleri, iktidar koltuğunda Ertosun gibi bir katliamcıya ödül verilmesini onaylarken orta-

Partileri ayrı... biri "demokratik sol", öteki "İslamcı"... Döktükleri kan aynı... Uşaklık yaptıkları mihrak aynı... 107 ölümün altına birlikte imza attılar..

ya çıkmıştır.

AKP, 19 Aralık katliamcılarını korumaya devam ediyor!

Ortada silahsız, dört duvar arasında olduğu halde, devletin askeri güçleri tarafından “ölü ele geçirilen” 28 tutsak ve iki ölü asker vardı. Böyle bir katliamın üstünün örtülmesi, faşist bir ülkede bile zordu. Ama yasaması, yürütmesi ve yargısıyla tüm devlet mekanizması bu katliamın üstünü örtmek için ne gerekiyorsa yaptı.

Birçok hapisane özelinde 19-22 Aralık katliam saldırısıyla ilgili soruşturmalar “takipsizlikle” sonuçlandırıldı. Dava açılanlarda ise, katliam operasyonunu yönetenler, emirleri verenler yoktur. Sanıkların büyük çoğunluğu sorumluluk sıralamasında en sonda gelen askerler, gardiyanlardır. Bu yargılamalar halen katliamı aklayacak tarzda sürdürülmekte; jandarma tarafından delillerin yok edilmesi, katliam sanıklarının saklanması, mahkemeler tarafından görmezden gelinmekte, asgari ölçüde hukukun gereğini yapmaya kalkışan bir savcı çıkarsa da, gereken yapıp davadan alınarak sürgün edilmektedir.

Oligarşi bununla da yetinmeyip, direnen tutsaklar hakkında davalar açmıştır.

AKP tecriti ve sansürü sürdürüyor: çünkü diğer düzen partilerinden hiçbir farkı yoktur!

F tipi hapisanelerin koşullarında, tecrit uygulamasında 1 yıl boyunca tutsaklara insanca yaşam koşulları sağlama yönünde tek bir adım bile atılmadı. Ama tersine birçok uygulama gündeme getirildi. Şu anda, başta F tipleri olmak üzere, tüm hapisanelerde çok yoğun bir biçimde mektup, ziyaret, avukat görüşü, havalandırma yasakları uygulanmakta; sayımlarda, hastahane, mahkeme sevklerinde yapılan dayatmalara uyulmaması gibi gerekçelerle dayak-işkence sürdürülmektedir.

19 Aralık 2000'den birkaç gün önce, tutsaklarla DSP-MHP-ANAP hükümeti arasında yapılan görüşmeler kesilmiş; o zaman bu görüşmelerin kim tarafından niye kesildiği üzerine çeşitli spekülasyonlar yapılmıştı.

TAYAD'lı Aileler tarafından 17 Aralık'ta bu konuda yapılan açıklamadan birkaç cümleyi hatırlatalım:

“İşte görüşmeleri tıkayan gerçekler:

1- HÜCREDE, TECRİTTE

ISRAR EDİLMEKTEDİR;

2- BAKANLIĞA GEREKLİ PROJELER

SUNULMUŞ, ANCAK BAKANLIK BUNLARI DA REDDETMIŞTİR.

Serdar Karabulut (8 Kasım 2002), İmdat Bulut (19 Kasım 2002), Zeliha Ertürk (30 Kasım 2002), Feridun Yücel Batu (1 Aralık 2002), Feride Harman (16 Aralık 2002), Berkan Abatay (20 Aralık 2002), Özlem Türk (11 Ocak 2003), Orhan Oğur (27 Şubat 2003), Yusuf Aracı (26 Mart 2003), Şengül Akkurt (20 Mayıs 2003)

Bu tarihlerde AKP iktidardı KATİLLERİ AKP'DİR!

3- İKTİDAR KATLİAMCILARIN

YARGILANMASINI KABUL ETMEMEKTEDİR.

4- “GEBERSİNLER” POLİTİKASI

SÜRDÜRÜLMEKTEDİR...”

Hücrede, tecritte ısrar, katliamcıların yargılanmasını kabul etmemek ve “gebersinler” zihniyetini sürdürmek; AKP de işte bunları yapıyor. Dün, görüşmeler bu politika nedeniyle kesilmişti, bugün direniş bu nedenle sürüyor ve bu politika nedeniyle yok sayılıyor. AKP, aynı kendinden önceki iktidar gibi, emperyalizmin ve oligarşinin istediği politikayı uyguluyor.

19 Aralık 2000 günü, katliamın dışında bir şey daha olmuştu; IMF'ye üçüncü niyet mektubu gönderilmişti. 2000'den 2003'e F tiplerinde katliam sürdürülürken, IMF'ye yeni niyet mektupları da gönderilmeye devam ediliyor.

Katliamcılıkta ve IMF'cilikte devamlılık, birbirini tamamlıyor. Her ikisi de AKP'nin asıl niteliğini gözler önüne seriyor.

Sayı 90

9

14 Aralık
2003

Ecevit “artık devletle baş edilemeyeceğini anlamış olmalıdırlar” demişti, ayakları katlettiği 28 tutsağın üzerine basarak... Tayyip Erdoğan, düzeni, devleti eleştiren herkesi “terörist, marjinal, ideolojik” diye suçlayarak, F tiplerinde Ecevitler'den, Demireller'den hiçbir farkının olmadığını kanıtıyor...

Kıbrıslı Türk Halkına Dayatılan Esaret: Ya MGK Zulmü, Ya AB Sömürgeciliği

14 Aralık'ta Kıbrıs'taki Türk halkı, sandık başına gidecek. Mevcut partilerin önemli bir bölümü iki kampta saflaşmış durumda: AB'ciler ve AB karşıları. Başka bir açıdan saflaşmayı "Annan Planı'ndan yana olanlar ve karşı olanlar" diye de tanımlamak mümkün.

Böyle olduğu için de; bu seçimlerden ya oligarşinin kuklası olacak bir yönetim, ya da AB'nin kuklası olacak bir yönetim çıkacak.

Bu çarpık kamplaşmayla, Kıbrıslı Türk halkına, iki kötünden birine razı olmak dayatılıyor: **ya Denktaş faşizmi, ya AB sömürgeciliği!**

Bağımsızlık ve demokrasinin birbirinden koparıldığı, hatta karşı karşıya getirildiği yerde, bu çarpıklıklar kaçınılmazdır. Kıbrıs'taki durum da budur; Denktaş yanlıları "millici" bir görünüm sergilerken, faşizmin destekçiliğini yapıyor, AB'ciler "demokrasiden yana" bir görünüm sergilerken, emperyalizme bağımlılığı meşrulaştırıyorlar. Ve her ikisinde de Kıbrıslı Türk halkı için ne bağımsızlık, ne de demokrasi yoktur.

29 yıllık işgal, baskı düzeni

Kıbrıs'ın bir bölümü, Türkiye oligarşisinin "Barış Harekâtı" adını verdiği işgalden bu yana tam 29 yıl geçti. 29 yıldır oligarşinin ve onun baş işbirlikçisi Denktaş'ın yönetiminde Kıbrıs Türk kesimi.

Peki ne verdiler "kurtardıklarını" iddia ettikleri Kıbrıslı Türkler'e? Parti tarafından 9 Aralık'ta Kıb-

rıs'taki seçimlerle ilgili yapılan açıklamada bu soruya şu cevap veriliyor:

"Oligarşi ve Kıbrıs'taki işbirlikçileri, 29 yılda, nüfusu iki yüz bini bile bulmayan bir bölgede, despot bir yönetim kurma başarısını(!) gösterdiler.

'Kıbrıs barış hareketi' adını verdikleri hareketan bu yana geçen sürede, kontrgerillayı götürdüler Kıbrıs'a. Mafyayı götürdüler. MHP'li faşistleri götürdüler. Kumarhaneleri götürdüler. Kısacası "anavatan"da kirli, kanlı, anti-demokratik ne varsa götürdüler; bir tek "barış"ı götürmediler.

Kıbrıs Türk kesimi halkını yoksulluğa, işsizliğe mahkum etmeyi başardılar(!). Çünkü içinde sadece Denktaş ve çevresinin yer aldığı bir "oligarşi" orada da yarattılar. Türkiye'den gönderilen yardımlara da, bu oligarşi tarafından el konuldu.

Kıbrıs'taki demokratik muhalefet, baskılarla, yasaklamalarla sindirilmeye çalışıldı; bunun yetmediği noktada kontrgerilla bombalamalardan, cinayetlere kadar her yola başvurdu."

İşte 29 yılda yaratılan "KKTC" gerçeği budur.

Denktaş ve etrafındakiler, aslında bugün teşhir ve tecrit olmuşlardır. Kıbrıslı Türkler arasında neredeyse desteği kalmamıştır. Denktaş'ın bugünkü destekçileri, ağırlıklı olarak yıllardır Türkiye'den Kıbrıs'a taşınan gericiler, faşistlerdir.

İşsiz ve yoksul bırakılan, Denktaş ve Türkiye ordusunun baskılarından bunalan Kıbrıslı Türkler'in bir kısmını AB'cilerin kendi safına çekmesi, işte bu koşullarda mümkün oldu. Avrupa emperyalizmi bu "fırsatı" kaçırmayarak, ekonomik, siyasi desteklerle adanın Türk bölümünde AB'ci bir muhalefeti teşvik etti.

Kıbrıs Türkleri'ne alternatif diye dayatılan alternatifsizliktir. Çünkü MGK'nın çözümü de, AB'nin çözümü de çözümsüzlüğün değişik biçimlerde sürmesinden başka bir şey değildir. **AKP iktidarının çizgilemiş riyakarlığı**, Kıbrıs'ta da kendini gösteriyor; Türkiye'de AB'ci olan AKP, Kıbrıs'ta MGK'cı!

AB'cilik, sömürü ve zulümden kurtuluşu getirmez!

Türkiye'nin adadaki işgalciliğinin ve MGK ege-menliğindeki statükonun sürmesi, Denktaş ve işbirlikçilerinin, işgalden "pay" kapanların işine geliyor. Öte yandan MGK da, mevcut statükoyu sürdürerek AB'yle sürdürdüğü pazarlıklarda Kıbrıs kozunu sü-

Sayı 90

10

14 Aralık
2003

Ne Denktaş zulmü altında, ne AB sömürgeciliği altında yaşamak kabul edilemez!

İşgale son verilmelidir!

MGK ve AB, Kıbrıs'tan Elini Çekmelidir!

İşgal ve müdahale kalktığında, halklar kendi çözümlerini bulacaktır.

rekli elinde tutmak istiyor. Kıbrıs sayesinde AB'ye uyum sürecinin iplerini elinde tutacak, ipi istediği zaman gerip, istediği zaman yumuşatacaktır.

Bu statüko dayatması karşısında ise Kıbrıslı Türkler'in bir kesimi, "iş, aş" geleceği, işgali sona erdireceği düşüncesiyle AB tercihinin yönelmişlerdir. Fakat bu bir işgalden başka bir işgale geçişten başka bir şey değildir.

AB tercihi, şu anda "kolay bir kurtuluş" gibi gözükmemektedir; aldatıcılığı da tam buradadır. Demokrasinin, bağımsızlığın bu kadar kolay kazanıldığı tarihte görülmemiştir. AB'nin getireceği refahın nasıl bir şey olduğu, Yunanistan'da açıktır; Yunan köylüleri, işçileri ilk birkaç "refah" yılının ardından onbinler halinde işsiz bırakılıyorlar. AB de yarın, çıkarları gerektiğinde Denктаş'tan daha zalimlerini desteklemekten hiç geri durmayacaktır. Türkiye faşizmini yıllardır destekleyen aynı AB değil mi? "Türkiye'den gelen kredileri "hortumlayan" Denктаş ve çevresi gibi, AB kredilerini hortumlayacak yeni işbirlikçi kesimler oluşacaktır. İşbirlikçilerin kimliği-niteliği değişecek, ama **düzenin niteliği değişmeyecektir.**"

Parti'nin 30 No'lu açıklamasında net olarak belirtildiği gibi; **"MGK'nın ve AB'nin Kıbrıs çözümleri, çözümsüzlüktür; kurtuluşun yolu, kolay olmayabilir. Bugünden yarına mümkün olmayabilir; ama bu doğruyu değiştirmez. "Kıbrıs sorunu"nun tek çözümü, Kıbrıs'ın Rum ve Türk halklarının tek kurtuluşu Bağımsız Birleşik Demokratik Kıbrıs'tır."**

MGK'nın veya AB'nin desteğiyle "kolay" olarak gösterilen yollar, çözümsüzlüğü daha da uzatacaktır. Sömürüyü, zulmü, bağımlılığı sürdürecektir her alternatif, Kıbrıs halkı için çözümsüzlükten başka bir şey değildir.

Kıbrıslı ve Türkiyeli devrimciler, bu koşullarda Bağımsız Birleşik Demokratik Kıbrıs için mücadeleyi savunmalıdırlar. Ne mevcut işgal ve bölünmüşlüğü sürmesi, halkın yoksul bırakılması onaylanabilir; ne de "gerçekçilik" adına, AB'cilik, AB'ye bağlanmak meşrulaştırılabilir. Her ikisi de yanlıştır.

Türkiyeli devrimciler, bu nedenle 14 Aralık seçimlerinde Denктаş'ı da, onun karşısındaki AB'cileri de desteklemeyecektir. Türkiye devrimci hareketi onyıllardır Kıbrıs Türk ve Rum halkının bağımsız, birleşik, demokratik Kıbrıs yolundaki mücadelesinin yanında oldu; 1974'teki işgalden bu yana ısrarla ve kararlılıkla bu alternatifi dile getirdi. Yıllardır emperyalizm veya emperyalizmin Türkiye'deki, Yunanistan'daki, Kıbrıs'taki işbirlikçileri tarafından ortaya atılan tüm çözümlerin çözümsüzlük olduğu yeterince açığa çıkmıştır.

TAYAD, Kasım Ayı Hapishaneler Raporunu Açıkladı:

Tecrit En Büyük Sorun Olmaya Devam Ediyor

TAYAD, Kasım ayı hapishaneler raporunu açıkladı. F tipleri ve diğer hapishanelerde yaşanan sağlık sorunlarını, haberleşme, yayın alma, dayak ve işkence gibi hak ihlallerini, tutsak ailelerine yönelik baskıları ayrıntılı ve örneklerle ele alırken, **"TECRİT, İŞKENCE VE BASKILAR KASIM AYINDA DA SÜRDÜ..."** denildi.

Böyle bir raporun, "İnsan hakları haftası" içinde yayınlanıyor olmasına dikkat çeken TAYAD'lı Aileler, iktidarın bu konuda attığı nutukları hatırlatarak, "Gerçek olan işe şudur: İşkence sürüyor. Her geçen gün artarak sürüyor. Yoksulluğun, işsizliğin, yozlaşmanın, sömürünün, talanın arttığı oranda artarak sürüyor işkence. AB uyum paketlerinin çıkması, iktidarın işkenceye sıfır tolerans masalları... hepsi yalan." dediler. Bunun en açık kanıtının yayınlanan rapor olduğu dile getirilirken, bu bilgilerin de gerçeğin tamamını yansıtmadığını, çünkü hapishane idarelerinin baskıcı, sansürcü uygulamalarıyla sınırlı bilgiler elde edilebildiğini belirttiler.

"Hapishanelerde neler olup bitiyor, baskılar, işkenceler gizleniyor. Çok çarpıcıdır; Malatya Hapishanesi'nde 13 ve 14 yaşlarında iki çocuk aile görüşünde, kendilerine tecavüz edildiğini söylerken gardiyanlar tarafından aileleriyle yaptıkları görüşme kesiliyor. Bu olay nedir, nasıl olmuştur? Hala belli değildir." görüşlerine yer verilen açıklama şöyle devam ediyor;

"Hapishanelerde tedavileri engellenen, avukatlarıyla görüşemeyen, dayak yiyen, işkence gören, tecrit altında düşünceleri zorla değiştirilmeye çalışılan, itirafçılık dayatılan tutuklular bu yaşadıklarını anlatamıyorlar. Bu yaşadıklarıyla ilgili dışarıya yazdıkları faks, mektuplar, telgraflar gönderilmiyor. Aile görüşlerinde anlatamıyorlar, görüşmeleri kesiliyor. Bütün bunlara rağmen **TECRİT** gerçeği, işkencelerin en büyüğü tecrit işkencesi tüm gizleme ve yalanlama çabalarına karşı çok açık önümüzde duruyor. Öyle bir ülke ki, tecrit gerçeğini anlatmak için bugüne kadar 107 insan ölmüş, 500'den fazla insan sakat kalmış. Ve tecrit gerçeğini anlatan, tecriti ortadan kaldırmak için yaşamlarını ortaya koymuş ölüm orucu direnişçileri..."

Tecritin, hapishanelerdeki en büyük işkence, en önemli hak ihlali olmaya devam ettiği dile getirilen raporun tamamı, TAYAD'dan elde edilebilir.

Sayı 90

11

14 Aralık
2003

AKP, halka değil Amerika'ya dayanarak iktidarda kalmak istiyor!

Siyasi, ideolojik yapısı, emperyalizme bakışı, ekonomi politikaları biliniyor olsa da, kimileri, AKP iktidarını “deneyip görmek”, “değişip değişmediğine” bakmak, “sorunları çözebileceğine” şu veya bu oranda inanmak istedi. Geniş halk kitleleri ise, zaten bu propaganda ile aldatılmıştı. Tarikatlar bu propagandalarla etkilediği kitleyi AKP'ye yönlendirmişti.

Bir yılını geride bırakan AKP iktidarı için artık “sır” olan, bilinmeyen hiçbir şey yoktur. Ne “ceğiz... çağız...”ların hükmü vardır, ne de “şu kadar yıl sabredin” uydurmalarının.

AKP iktidarının niteliğine ilişkin en önemli kriterlerden biri ise, **Amerika ile ilişkileridir.**

AKP, Amerika'dan icazet alarak iktidar oldu. ABD yolları aşındırıldı, Beyaz Saray'a yüz sürüldü. “Yeşil ışık” yakılınca iktidar yürüyüşü de buna göre hızlandırıldı. Şimdi de, ABD'ye dayanarak iktidar koltuğunda kalmak istiyor. Halktan, halkın desteğinden söz etmesi burjuva politikasının bilinen ve bayatlamış demagojilerinden ibarettir. Esas olarak tek amacı ABD'nin desteğini kaybetmemektir. Bunun için kırk takla attığı, tüm halkın işgale ve işgal ortaklığına karşı olmasına rağmen meclisten çıkardığı tezkere kararının daha mürekkebi kurumadı. Bilinen gelişmeler sonrası, efendinin “iyi uşaklık yapamıyorsunuz” azarları sonucu panikleyen iktidar, İstanbul'daki saldırılara dört elle sarıldı. Şimdi, dökülen kanımız, ABD'yle ilişkileri geliştirmenin aracı olarak kullanılıyor. Keza, ABD'nin bu niyeti de biliniyor.

Çiçek'in ABD Gezisi, Grossman'ın Türkiye Ziyareti

Cemil Çiçek'in Amerika gezisi, işbirlikçiliğin gelişmesinde olduğu kadar, AKP iktidarının içe-

ride sıkıştıkça, emperyalistlere, özellikle de Amerika'ya dayanma politikasında da yeni bir “mesaj” oldu. Kullanılan malzeme ise malum; “terörizme karşı savaş” demagojisi.

“Çiçek, bombalı saldırıların ABD'nin Türkiye'yi anlamasına yardımcı olduğunu söylüyor.” (Aktaran, Yaman Törüner, 8 Aralık Milliyet) ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman'ın Türkiye ziyaretindeki, “Türkiye, uluslararası terörizmle savaş kapsamında merkez ülke... Terörizme karşı savaşta sizin yanınızdayız ve bu savaşı birlikte kazanacağız.” (Cumhuriyet 10 Aralık) sözleri de, Çiçek'i teyid ediyor. AKP-ABD ilişkilerine ilişkin bir başka değerlendirmeyi de, ABD'nin bakışını empoze etmekle ünlü, Milliyet yazarı Yasemin Çongar'dan aktaralım:

“ABD, muhalefetin hükümeti yıpratma amaçlı birtakım kampanyalarına karşı, AKP'ye destek olmaya hazır.” (8 Aralık Milliyet) diyor Çongar, 8,5 milyar dolarlık krediyi, planlanan Bush-Erdoğan görüşmelerini de buna “küçük örnekler” olarak gösteriyor.

Halka Azar, ABD'ye Yaltaklık

Tayyip Erdoğan'ın, işçiyi, memuru, işsizi, öğrencileri nasıl azarladığı, aşağıladığı, yoksulları “yardımla” aldatmaya çalıştığı, aşevleriyle rencide ettiği biliniyor. Öte yandan aynı AKP, Amerika'ya nasıl yaltaklanacağını şaşırmış durumda. Çünkü, içeride çatıştığı güçlere karşı ABD desteğine ihtiyacı var. Meşruluk sorununu emperyalist kapılarda arıyor AKP. Biliyor ki, bu ülkede halka zulmeden tüm iktidarlar sırtını mutlaka emperyalistlere dayayarak halka zulmetmişlerdir. AKP de aynı yolu daha yüzüsüzce sürdürüyor. Hem de, “kimliğim” dediği “İslam'ı” da bunun için ABD'nin hizmetine sunuyor.

“İslam adına yapılan teröre karşı savaş veren Bush yönetiminin, İslam ile bir meselesi olmadığını, teröristlerin fikir ve taktiklerinin İslam adına hoş görülemeyeceğini dünyaya anlatması kolay değil. Bu nedenle de, NATO müttefiki olan, demokratikleşmeyi sürdüren ve AB yolunda bir Müslüman ülkenin, dünya görüşü ve hayat tarzı İslam'ın etkisinde şekillenmiş liderleri ile dayanışma, Washington için bu konjonktürde olağanüstü değerli.” (Yasemin Çongar)

Tayyip Erdoğan bu değeri satıyor Ameri-

ka'ya. Çiçek, İstanbul'da halkın kanının dökülmesinden neredeyse mutlu olacak, "ABD bizi anladı" diye zil takıp oynuyor. Amerika'ya gitmeden önce yaptığı "bazı devletler teröre karşı mücadeleye destek vermiyor, timsah gözyaşı döküyor" açıklamaları da, ABD'nin duymak istedikleridir. Avrupa emperyalistleri ile siyasi, ekonomik alanda çatışan Amerika'nın da bakışı bu yöndedir. "ABD'nin duymak istediklerini söylersen, gözüne girersin" mantığı Çiçek'in işine yaramış ki, Washington'da "çok verimli görüşmeler" yapıp geldi.

"Benim alternatifim yok" havasına kendini kaptırdıkça halka karşı saldırganlaşan, kimseyi kaale almayan AKP'nin herhangi bir konuda halktan destek alma gibi bir çabasını gören var mı? Yoktur. Sıkıştığında ya AB maskesini takıyor, ya da bir bakanını Amerika'ya gönderiyor, olmazsa ABD elçiliği ile bir görüşme ayarlayıp "bakın ABD beni destekliyor" diyor.

ANAP Örneği ve AKP

Halka dayanmayanlar iktidar koltuğunda, ancak efendilerinin işine yaradıkları sürece kalabilirler. AKP iktidarının akıbeti de böyle olacaktır. Bugün artık tabutu kaldırılmaya hazırlanılan ANAP'ın durumu bu yanıya örnekler.

ANAP, iktidar olmak için kurulmuş, ABD'den açık destek görmüştü. Kadroları da, iktidar koltuğuna endekslenmiş, "dört eğilimden" derlenen kadrolardı. Özal, Amerikan politikalarının yılmaz savunucusu olarak yazıldı burjuva siyaset tarihine. Özal sonrası ANAP'ın artık ABD'nin işini göremez hale gelmesinin ardından partinin ne duruma geldiği bugün ortadadır.

AKP'ye bakın, 1985'lerin ANAP'ını görün. Ama merak etmeyin, en iyi gören AKP'nin kendisidir. Erdoğan'ın sürekli kendilerini ANAP'a benzetmesi yersiz değildir. Kafasındaki ise, bugünün ANAP'ına dönüşmemektir. Bunun yolu ise, halıkı aldatacak politikalar geliştirmek ve sırtını ABD'ye dayamak.

"MGK'da Gizlilik Kalktı!.."

Psikolojik Savaş Yalanlarını Da Açıklayacak Mısınız?

TBMM, 11 Aralık günkü oturumunda, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği Yasası'nın "gizlilik" öngören bazı hükümlerinin kaldırılmasına ilişkin tasarıyı kabul etti. AB'ci ve AKP şakşakçısı İslamcı basının "MGK'da gizlilik kalktı" başlıklarıyla verdiği bu tür değişikliklerin, pratikte hiçbir değerinin olmadığı, oligarşi içi çatışmaların manevraları, demokrasibilik vitrininin malzemeleri olduğu artık çok iyi biliniyor. Bunu sadece biz söylemiyoruz, "yasa var, pratik yok" diyenlerin de söylediği özünde bu gerçektir.

Peki, "gizlilik" kalktıysa, hemen, geriye dönerek on yıllardır MGK'nın "psikolojik savaş" adına, devrimcilere, halkın mücadelesine karşı anlattığı yalanları da açıklayacak mısınız?

Açıklayamazlar! Bu, bugüne kadar söyledikleri ne varsa tümünü yalanlamak anlamına gelecektir.

Şeffaflık diyorsanız, açıklayın; devrimci örgütlenmelere karşı "terörizm" demagogileri yapabilmek için ne yalanlar söylendi, nasıl karalama kampanyaları açıldı?

Açıklayamazlar! Çünkü, "psikolojik savaş" sürmesi buna bağlı. Aksi durumda etkisizleşecektir. Tasarının komisyondaki görüşmeleri sırasında, MGK temsilcisi Mustafa Ağaoğlu, "Psikolojik harekâtı her devlet yapar, yapmazsa devlet olmaz" diyor.

Peki senin devletin kime karşı psikolojik savaş yapıyor? Bu, "gizli" genelgenin ortaya çıktığı günlerde gün gibi ortaya çıkmıştı; halka karşı. Geriye dönüp düşünün; Türkiye'nin özellikle MGK yönetimindeki on yıllarında, cinayetler, provokasyonlarla yürütülen psikolojik savaşını, katliamlarla zemin hazırlamak için söylenen yalanları görürsünüz. Yasanın kaldırılmasının kendisini bile bir psikolojik savaşa çeviriyor oligarşi. "Gizlilik kalktı, demokrasimiz geliyor" yalanına halkı inandırmanın malzemesi olarak kullanıyor.

Yeni düzenleme ile, "Psikolojik harekât" yetkisi Başbakanlığa verildi. AKP iktidarı, bu yetkiyi, "Hükümet Harekât Merkezi"nde yürütmeyi planladığını açıkladı.

Değişen bir şey yok. İslamcı camianın içinden biri, Mehmet Bekaroğlu'nun deyimiyle, "Cemil Çiçek ve Abdulkadir Aksu gibi yerleşik devlet iktidarının iki önemli refleksinin" yürüteceği psikolojik savaş, MGK'nın on yıllardır sürdürdüğü devami olacaktır. Yeter ki, 28 Şubat gibi İslamcılar'ı da hedef almasın. Devrimciler söz konusu olunca farkları yoktur.

AKP ve YÖK Gençliğe Düşmanlıkta Birleşti

AKP, halkın her kesimine saldırıyor, kin kusu-
yor. Hedef aldığı kesimlerden biri de, oligarşinin
hep sindirilmesini, susturulmasını istediği genç-
lik. Bu konuda üstelik yalnız da değil. AKP'nin
iktidar kavgası yürüttüğü YÖK'le gençliği sindir-
me, örgütlenmesini yoketme konusunda hemfi-
kirler ve uyum içindeler. AKP'nin polisi gözaltına
alıyor, tutuklatıyor, dava açtıyor, YÖK'cü rek-
törler soruşturmalara sindirmeye çalışıyor.

Ankara Polisi 6 Kasım Terörünü Sürdürüyor

6 Kasım, YÖK protestolarında Ankara'da te-
rör estiren polis, AKP iktidarının emriyle terörünü
bu kez ev baskınları, gözaltılar ve tutuklamalarla
sürdürüyor. Polis fezlekesine göre karar veren
savcılığın onayı ile, gözaltılar başlatıldı. Üniversi-
te gençliği evlerine yapılan baskınlarla, okul çı-
kışlarında gözaltına alındı. Gençlik Derneği üye-
leri Erdem Güdenoğlu ve Hasan Karapınar'ın da
aralarında bulunduğu 5 öğrenci gözaltına alınıp
kısa süreli olarak tutuklanmaları sağlandı. Genç-
lik, arkadaşlarına sahip çıkıp adliye önünde top-
lanırken, tutuklananlar kefaletle iki gün sonra

serbest bırakıldılar. Ancak bitmemişti. Daha 67
öğrenci hakkında aynı gerekçeyle "arama" ka-
rarları çıkartılmıştı. Birçok öğrenci okul çıkışla-
rında gözaltına alındı, 20 öğrencinin evi basıldı,
sokak ortasında gözaltılar gerçekleşti. Gençliğin,
6 Kasım'da ortaya çıkan radikalizmi, dinamiz-
miydi yokedilmek istenen.

"Üniversiteler Susmayacak, Direnecek"

Saldınlar, Gençlik Derneği'nin bulunduğu bir-
çok gençlik örgütlenmesinin, Yüksel Cadde-
si'ndeki eylemiyle protesto edildi. 150 kişinin ka-
tıldığı eylemde "Üniversiteler Susmayacak Dire-
necek" pankartı ve YÖK'e, AKP iktidarı ve işbir-
likçiliğine, işgale karşı dövizler açıldı. Gençlik
Dernekli Öğrencilerin "Öğrenciyiz Haklıyız Kaza-
nacağız, F Tipi Üniversite İstemiyoruz. Halk İçin
Bilim Halk İçin Eğitim" yazan dövizler taşıdığı
eyleme Abdi İpekçi Parkı'ndaki direnişlerinin 82.
gününde olan TAYAD'lı Aileler ve Ankara Temel
Haklar da destek verdiler.

Öğrenci gençlik adına basın açıklamasını
okuyan Ankara Gençlik Dernekli öğrencilerden
Erdem Güdenoğlu, yaşanan baskı ve gözaltıları
anlatarak, "anti-emperyalist tavrımızı sürdüre-
cek, halklara tecrit/imha politikasının karşısında
olacak, akademik demokratik taleplerimiz için
mücadele edecek, üniversitelerin F tipleşmesine
izin vermeyeceğiz." dedi.

Açıklamanın ardından Sakarya Caddesi'ne
yürüyen gençlik burada da bir açıklama yapa-

TEMEL HAKLAR HEYETİ MALATYA'DAYDI:

İnönü Üniversitesi polisle işbirliği yapmaktadır

Temel Haklar, Malatya'ya bir heyet göndererek,
katıldıkları 1 Mayıs mitingi sırasında gözaltına alınıp,
polise mukavemet etmek, tek tip elbise giymekle
yargılanan ve mahkemede beraat eden öğrencilere
yönelik İnönü Üniversitesi rektörlüğünün soruştur-
mayı sürdürmesiyle ilgili girişimlerde bulundu.

İstanbul'dan giden heyet, öğrencilerin yanısıra
Malatya Temel Haklar ve Malatya Gençlik Derneği
üyelerinin de katılımıyla, İnönü Üniversitesi rektör
yardımcısı **Hasan Boyukisa** ile görüştü.

"Malatya Gençlik Derneği'ne üye misin? DHKP-
C örgütüne üye misin? 1 Mayıs'a katıldın mı? Flama
ve pankart taşıdın mı? Polise saldırdın mı? vb. polis
sorgusundan farksız soruşturmayı, Boyukisa, heyet-
le yapılan görüşmede de savunmaya çalıştı. Bu uy-
gulamanın keyfiliğinin anlatılmasına ve mahkeme-
nin öğrenciler hakkında verdiği beraat kararını rek-
törlüğe vermelerine rağmen, polis fezlekesine daya-
narak öğrencileri suçlamaya devam eden rektörlük,

polisin yönlendirmesinde olduğunu gizle-
mek için, "zaten beraat etmişler, **soruş-
turmadan bir şey çıkmaz**" gibi, tama-
men mantıksız, bir bilim adamının cehale-
tini sergileyen bir tavır gösterdi.

Görüşme sonrası Gençlik Derneği'nde bir basın
açıklaması yapan Temel Haklar heyeti, sorunun so-
ruşturmanın sonucu değil, polis fezlekeleriyle soruş-
turma açan mantık olduğunu belirterek, *YÖK ün yarattığı bilim adamına dikkat çekti.* YÖK'ün en
büyük amacının düşünmeyen, araştırmayan, örgüt-
lenmeyen gençlik olduğu belirtilen açıklamada, bu-
nun için de öğretim üyelerinden polise, faşistlere ka-
dar herkesi kulan-
dığı, işbirliği yaptı-
ğı dile getirildi.
**"Açık ki, İnönü
Üniversitesi po-
lisle işbirliği
yapmaktadır."**
denilen açıklama-
da, bu soruştur-
maya derhal son
verilmesi istendi.

Gençlik Düşmanları Daha Fazla Baskı İstiyor

İMF'ci ekonomiden sorumlu bakan Ali Babacan'ın, ODTÜ'de protesto edilerek konuşutulmaması üzerine, TUSİAD kalemi Ertuğrul Özkök daha fazla baskı, yasak, terör istedi: "ODTÜ öğrenciler ve yöneticiler, artık bu düşünce terörüne dur demeli. Bu kaçınıcı olay. İnsanları konuşurmamayı matah bir eylem sanan 60 model kafalar." (11 Aralık, Hürriyet)

İslamcı Kanal 7 de, aynı paralelde bir haberle katıldı Özkök'e. Basını, AKP'si, YÖK'ü gençliğe düşmanlıkta birdir. IMF'nin, kapitalizmin protesto edilmesine zerrece tahammülleri bile yoktur.

rak, esnafa, polisin ve AKP iktidarının tavrını teşhir ettiler.

Sivas Gençlik Derneği: "Yılmayacağız!"

Gençliğe yönelik tutuklama terörünün estirildiği yerlerden biri de Sivas. Geçtiğimiz hafta Gençlik Derneği kurucu üyesi İsmail Ulucan keyfi bir şekilde tutuklanmıştı. Sivas Gençlik Derneği üyeleri, 6 Aralık günü yaptıkları basın açıklamasıyla tutuklamayı protesto ederken, kuruluştaki çalışmalarını başlattıkları günden bu yana çeşitli baskılara maruz kaldıklarını anlattılar. Dernek üyelerinin ailelerine yönelik baskı, derneğin "yasadıışı" gibi gösterilmesi, tehdit gibi yöntemlere başvurulduğunu belirten Sivas gençliği, "baskılar karşısında yılmayacağız" dedi.

YÖK'ün Silahı: Soruşturmalar

Devletimizin yoksul olduğunu bile bile parasız eğitim istiyor musun?

Isparta Süleyman Demirel Üniversitesi idaresi, Selda Bulut isimli öğrenciye, 1 Ekim 2003 tarihinde TBMM önünde yapılan eyleme katıldığı gerekçesiyle soruşturma açtı. Selda Bulut'u iki kez, 6 saat boyunca sorguya alan ve işkenceci polislerin yöntemlerine benzer yöntemler kullanan okul idaresi bakın hangi soruları sordu.

- Devletimizin yoksul olduğunu bile bile parasız eğitim istiyor musun? Devleti yıkmak pahasına dahi olsa parasız eğitim istiyor musun? İstiyorsan neden önce burslara başvurmadın? Geçimini ne ile sağlıyorsun?

- Seni kim yönlendiriyor? Basın açıklamasını kim okudu? TBMM önüne kim karar verdi, bilgiler sana nasıl ulaştı? Neden katıldın? Pişman mısın? Tekrar aynı eylem olsa katılır mısın?

- Isparta Gençlik Derneği yasal mı? Kurucu üye misin? Seni derneğe ilk kim götürdü?

Şaşırmayın! Yeniden okuyun! Bu soruları AKP'nin polisi değil, YÖK'ün öğretim elemanları soruyor, ama amaçları aynı; apolitik gençlik.

Selda Bulut, bilimsel, demokratik bir üniversite istediğini anlattı öğretim üyelerine. Ama onlar bu tür şeylerle ilgilenmiyorlardı. Polisin ellerine tutuşturdukları uydurma bilgileri teyid etmek zorundaydılar.

Öğretmene Dayak

Taksim Ticaret Lisesi öğretmeni **Mahmut Yılmaz**, müdür **Aytekin Çınar**'ın da aralarında bulunduğu bir grup tarafından dövüldü. Eğitim-Sen 3 No'lu Şubede 8 Aralık günü basın toplantısı düzenleyen Şb. Başkanı Ekber Işık, müdürün, kadın öğretmenlere yönelik sözlü ve fiziksel şiddet, taciz, takip ettirme, evlerine polis kimliği olmayan kişileri gönderip "burada fuhuş yapılıyor" diyerek rencide etme gibi mafya yöntemlerine başvurduğunu anlattı. Savcılığa yapılan üç suç duyurusundan sonuç alamadıklarını belirten Çınar, Mahmut Yılmaz'ın müdür odasına çağrılarak, 4-5 kişiyle birlikte tekme tokat, yumruk ve demir çubuklarla vahşice dövüldüğünü, öğretmenin çığlıklarına yetişen öğrenci ve öğretmenlerin müdahalesi ile kurtarılabildiğini söyledi.

Yurda Faşist Saldırı

Faşistler, Çanakkale'de Onsekiz Mart Üniversitesi Terzioğlu Öğrenci Yurdu'ndaki devrimci demokrat öğrencilere, 7 Aralık gecesi satırla, bıçakla, sopalarla saldırdı. Yurt yönetimi ve güvenliği, saldırıyı izlerken, öğrenciler ertesi günü basın açıklaması düzenleyerek, "gerici-faşist örgütlenmelere geçit vermeyeceğiz." dediler.

MKÜ-ÖDER'e F Tipi Cezası

Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi Öğrenci Derneği (MKÜ-ÖDER) 1999 yılında F tiplerini protesto için yapılan açık grevlerine destek verdiği için hakkında açılan dava sonucunda kapatıldı. Karar, YDG ve Ankara Öğrenci Derneği tarafından 7 Aralık günü Ankara'da protesto edildi. "Antidemokratik Uygulamalara Son", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" dövizlerinin açıldığı eyleme, ILPS ve Abdi İpekçi'deki TAYAD'lı Aileler de katılarak destek verdiler.

Gösteri Hakkına Yargılama

KESK'in 23 Ağustos'ta Ankara'da yaptığı "İnsanca Yaşam için Demokratik Türkiye" eylemine Tayyip Erdoğan'ın "anti-demokratik eylem" saldırısı ile başlatılan soruşturmanın ilk duruşması yapıldı. 5 Aralık günü yapılan duruşmada Sami Evren'in de bulunduğu 14 KESK yöneticisi yargılandı. Evren ifadesinde, Erdoğan ve Yardımcısı Mehmet Ali Şahin'in ifadelerinin eylemlere saldırılara zemin hazırladığını belirtti. Duruşma, 5 Ocak 2004 tarihine ertelendi.

PARAN YOKSA ÖL!

Isparta Gençlik Derneği üyesi Soner Pektaş'ın, sürekli rahatsızlığı nedeniyle SSK hastanesine gitmesine rağmen, "SSK sağlık karnesinin zamanının dolması" gerekçe gösterilerek tedavi edilmemesi sonucunda yaşamını yitirmesi, Gençlik Dernekli Öğrenciler tarafından 9 Aralık günü Okmeydanı SSK Hastanesi önünde protesto edildi. **"Soner Pektaş Ölümsüzdür İstanbul Gençlik**

Dernekli Öğrenciler" pankartını açan ve dövizler taşıyan öğrenciler yaptıkları açıklamada; *"arkadaşımız sağlık sisteminin bozukluğundan, insana değer verilmemesinden, 'parası olan yaşar, parası olmayan ölür' zihniyetinin hakim olmasından dolayı aramızdan ayrıldı. 800 milyona karşı bir insan hayatı... İşte sistemin insana verdiği değer. Bu ülkede Soner ne ilk ne de son olacak"* diye belirterek, gençliğin bu düzeni, bu dayatmayı kabul etmeyeceği vurgulandı.

"Soner Pektaş Ölümsüzdür", "Katil Devlet Hesap verecek", "Soner'in Katilleri Cezalandırılsın" sloganları atıldığı eylem, öğrencilerin ellerindeki karanfilleri hastane giriş kapısına bırakmasıyla sona erdi.

Bu saçma, polis sorgularının bir çoğuna cevap verme gereği bile duymayan Selda Bulut, Müdür yardımcısı Süleyman Kaleli'nin, "slogan attığı ve polise agresif davrandığı" yönündeki baskılarına maruz kaldı. Bir ay sonra yeniden soruşturma komisyonuna çağrılan Bulut'a bu kez de "bu bir ay içinde başka eylemlere katıldın mı" soruları soruldu. Bulut'un demokratik haklarını kullandığını, bunun okul yönetimini ilgilendirmedğini söylemesi üzerine ise, öğretim görevlisi Hasan Halleçeli'nin tehditleriyle karşılaştı.

Soruşturmaya, polis terörü eşlik etti. Amasya Gençlik Derneği yönetim kurulu üyesi Furkan DEMİRCİ, İhsan ÖZDİL, Güneş ERDEMİR, TAYADLI Ailelerin düzenlemiş olduğu basın açıklamasına katıldıkları gerekçesiyle, 19 Mayıs Üniversitesi rektörlüğünce 'kınama' ile cezalandırıldılar.

Bu arada polis baskıları da değişik biçimlerde sürüyor. Furkan DEMİRCİ'nin evinin keyfi şekilde polis tarafından basılması, öğrencileri taciz amaçlı üzerlerine araç sürme, Furkan DEMİRCİ'nin kaçırılmaya çalışılması bunlardan bazıları. Son olarak ise, Amasya Emniyet Müdürlüğü, ailelere mektup yazara, Gençlik Derneği'ni **"YASADIŞI BİR ÖRGÜTLE ORGANİK BAĞI VAR"** şeklinde lansetti. Gençlik, 8 Aralık günü, emniyetin bu yasadışı uygulaması hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunmak istedi. Ancak, yasadışılığı yöntem olarak kullanan polis, **"siz nasıl suç duyurusunda bulunursunuz"** diyerek, savcılık çıkışında açıklama yapmak isteyen öğrencilere saldırdı. Gençlik Derneği üyeleri, Güneş ERDEMİR, Gül PAPATYA, Giray BİRGÜN, Furkan DEMİRCİ ve Senem KOCA tekme tokat göz altına alındı. Öğrenciler "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla yasadışı protesto ederken, gözaltında fiziki ve psikolojik işkenceye maruz kaldılar. Bu arada polis basını da, "bunları çekmeyecek, haber yapmayacaksınız" diye tehdit etti.

'Kınama', 'uzaklaştırma' nedir ki, asmalıydınız!!! Samsun Temel Haklar, Samsun Gençlik Derneği yönetim kurulu üyelerine ve genelde tüm üniversitelerdeki öğrencilere verilen disiplin cezalarını, 7 Aralık günü yaptığı basın toplantısı ile protesto etti. Gençlik Derneği üyelerinin de katıldığı toplantıda konuşan Temel haklar basın sözcüsü, soruşturmaların, muhalif öğrencileri, hak ve özgürlükler mücadelesini sindirmeyi, apolitik bir gençlik yaratmayı hedeflediğini belirtti.

19 Aralık Hesap ve Onur Günüdür

Adana'da, HÖC, THAYD-DER, İHD ESP, EKB üyeleri ile Alinteri, Barikat, Devrimci Demokrasi ve İşçi Köylü taraftarları, 19 Aralık katliam ve direniş gününü İnşaat Mühendisleri Odası'nda düzenledikleri etkinlikle andı. 6 Aralık günü gerçekleştirilen ve 150 kişinin katıldığı etkinlikte yapılan konuşmalarda, katliam saldırısının amacına ulaşmadığının altı çizilirken, tecritin direnişe çarptığı belirtildi. 19 Aralık'ın katliamın hesabını sorma ve onur günü olduğu belirtilen konuşmalarda, direnişin sürdüğü dile getirildi. Etkinliğe, SDP, DEHAP ve EMEP de destek verdi.

İzmir'de Mahalle Baskını!

İzmir'in Konak Belediyesi'ne bağlı Limontepe emekçi mahallesi, yüzlerce polis, panzer, özel tim tarafından basıldı. Mahallede terör estiren polisler, birçok evi basarken halkı ve esnafı sindirme amaçlı tehditler savurdular. AKP'nin 'psikolojik savaş' dediği yöntemlerden birisi olan mahalle baskını, ilerici, devrimci, demokrat, alevi halkın yaşadığı bir çok gecekondu mahallesinde bu tür yöntemlerle gerçekleştiriliyor. Ancak, baskın sonrası dergimize konuşan Limontepe halkı, "yıllarca bizi katlettiniz, gözaltına alıp tutukladınız, ama yıldıramadınız, yıldıramayacaksınız." demekten de geri durmuyor.

Ümut kuyruğu

Kuyruğun sonundan başına doğru kaydınıyoruz bakışlarımızı. Gözümüze iki kelime çarpıyor; 'Nimet Abla'.

Burası İstanbul Eminönü. Ama Nimet Abla'nın ünü, İstanbul'la sınırlı değil. Daha yılbaşı biletleri piyasaya verilmeden "Nimet Abla" Anadolu'dan yüzbinlerce bilet siparişi almış.

Nimet abla umut dağıtıyor, Nimet Abla umut satıyor. Nimet Abla, aslında umut tacirliğinin ana bayilerinden biri. Ümut taciri ise, devletin ta kendisi.

Ümut tacirliğini de özelleştirmek istiyorlar zaten. Sabancı'dan Koç'a, "milli ordu"nun, o büyük "vatansever" havalarında ordunun OYAK Holdingine kadar tüm büyük tekeller talip umut sektörüne. Çünkü umut sektörü çok iş yapıyor bu ülkede. Çünkü umut sektörünün müşterisi çok. Çünkü çaresizler çok. Çünkü bu ülkede yoksulların sayısı on milyonlarla ifade ediliyor.

Düzen, "koşun Nimet Abla'nın önüne" diyor on milyonlara! İşsiz bırakanın, açlığa mahkum edenin, evine akşam kuru bir fırın ekmekle dönmeye alıştıranın, çocuklarının et ve süt yüzü görmemesinin sorumlusunun kendisi olduğunu unutturmak için bulunmaz fırsat.

"Ya size de çıkarsa" reklamları beyinlere bir ok gibi fırlatılıyor. Bakın, ne güzel bir sistemde yaşıyoruz, ne kadar sosyal bir devletimiz var; her köşe başında Nimet Abla gibi yüzlerce nimet sunuyor bize.

Ümut kuyruklarına dalmak ve aldanmak, zevzek ve cahil TV spikerinin uzattığı mikrofona, "ya çıkarsa, şunu bunu yapar, geri kalanını da fakirlerle dağıtırım" duygularımızı TV'lerin reytinglerine sunmak ve Nimet Abla'lardan habersiz olanlara davetkar rüyalar anlatmak... Evet tüm bunlar ancak o kuyrukların hep uzun kalmasını sağlar. Ümut güzel şeydir. Umutsuz yaşanmaz. Ama, umudun da yararlısı ve zararlısı vardır. Halkın yararına olan umut; açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, umut tacirlerinin olmadığı bir ülkedir. Onu da, kuyruklarda değil, kavganın orta yerinde gerçekleştiririz.

Yoksulluğun acıısını en çok onlar çekiyor!

Çocuklarımızın, dünya ve ülkemiz çocuklarının ne hale düşürüldüğünü gösteren raporlar, rakamlar, istatistikler; her biri içimizi acıtıyor; hançer gibi yüreğimize sokuyluyor.

UNICEF'in Dünya Çocuklarının Durumu'na ilişkin 2001 yılı raporu, "gelişmekte olan ülkelerde doğan her 10 çocuktan 4'ünün aşırı yoksulluk içindeki bir dünyaya gözlerini açtığını" belirtiyor. Dikkat edin, 10'da 4 oranı "gelişmekte olan ülkelere" ilişkin bir rakam. Yoksul ülkelerde ise, bu rakam **10'da 10'a** yaklaşıyor.

İşte dünya çocuklarının gerçeği; her yıl ölen 12 milyon çocuğun yüzde 55'inin ölüm sebebi yetersiz beslenme! Yetersiz beslenme denilen ise, **düpedüz yoksulluk!**

Bir gerçek daha: Her 8 çocuktan biri fiziksel, ruhi ve ahlaki zararları ihtiva eden işlerde çalıştırılmaktadır.

Gerçek: Türkiye'de, bebek ölüm hızı binde 42, beş yaş altı çocukların ölüm hızı binde 45. **Sebep, yoksulluk!** (Sosyalist Küba'da bu oranın binde 6-7'ye kadar düşürüldüğünü hatırlatalım.)

Diyarbakır'da çocuklarımızın yüzde 80'i, hiç bir sağlık hizmetinden yararlanamıyor: **sebep: yoksulluk!**

Devlet Planlayamama Teşkilatı'nın rakamlarına göre, Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde 5 yaşın altındaki çocuklarda, beslenme yetersizliği oranı **yüzde 25. Sebep, yoksulluk!**

TTB geçtiğimiz günlerde "Yoksulluk ve Çocuklar Üzerindeki Etkileri" başlıklı bir rapor yayınladı. Rapordaki en kayda değer sonuçlardan biri şu: "çocukların gelişimini ve zihinsel yapısını olumsuz yönde etkileyen en önemli faktör, **yoksulluk.**"

Yoksulluğun içindeki çocuklarımız nasıl kendini yetiştirsin, nasıl buluşlara imza atan bilim adamları çıksın onların içinden? Nasıl geleceklerini kurtarsınlar?

Yoksulluğun en büyük darbesi, çocuklarımıza iniyor. Onları bırakın "iyi bir dünyada" yaşatmayı, sadece yaşatmaya bile **izin vermiyor yoksulluk!**

Annelerin babaların dilinden düşmeyen bir söz vardır; *benim bütün kaygım, çocuklarıma iyi bir gelecek hazırlamaktır... Ben bütün ömrümü onlara verdim...*

Hayır anneler babalar, hayır; günümüzün anneleri babaları bu görevlerini yerine getirmediler. Raporların, rakamların, istatistiklerin tanıklık ettiği dünya tablosu bunun kanıtıdır. İşte çocuklarımıza bıraktığımız dünya.

Kimse bu dünya düzenini değiştirmeden, değiştirme mücadelesine girişmeden, **ben çocuklarım için elimden geleni yapıyorum** DİYEMEZ!

yoksul

Sayı 90

17

14 Aralık
2003

İstanbul'daki eylemlerin ardından yapılan tartışmalarda, eski

polis ve MİT'çilerin konuşmalarında, "istihbarat yetersizliği"ne vurgu yapılmasının ardından "polisin PKK ve DHKP-C'ye yoğunlaştığı, İslamcı terör alanında boşluk oluştuğu"nın altı çiziliyor.

Bu bir yanıyla da itiraftır. "Biz devrimcileri yok etmeye, katletmeye odaklandık, istihbarat deyince hak ve özgürlük mücadelesi yürüten derneklerin önünde beklemeyi, dernek kurucularını tehdit etmeyi, istifa ettirmeyi, işten attırmayı anladık ve bunları yaptık" deniliyor.

İtirafın öteki yüzünde ise, iktidarlar ve oligarşinin istihbarat örgütleri tarafından devrimcilere karşı kullanmak amacıyla büyütülen, geliştirilen İslamcılar var. Şimdi, o güç kontrollerinden büyük oranda çıkmış durumda. En azından silahlı eylem yapanlar için bunu söyleyebiliriz. Ancak yine İslamcı örgütlenmeleri tümünden yok etme, sindirme gibi bir hedefleri hiçbir zaman yoktur oligarşinin, çünkü yine ihtiyacı olacaktır onlara, reformist kesimlerini zaten kullanmaya devam

"Polis DHKP-C ve PKK'ya yoğunlaşmıştı"

Hep Böyle Oldu!

ediyorlar. Hem halkın örgütlenmesine hem de radikal islamcılara karşı onlar yine

kullanılan güç durumundalar.

İstihbarat eksikliği eleştirilerinde polise kol kanat geren dergilerden birisi bakın ne diyor;

"Polis DHKP-C ve PKK'ya yoğunlaşmıştı: Üç aydır İstanbul polisi, başka terör odaklarından gelebilecek 'canlı bomba' eylemlerine karşı adeta teyakkuz halindeydi. Ankara'daki üst düzey bir istihbarat yetkilisi, 'En büyük endişelerimizden biri, uzaktan kumandalı bombalarla büyük çaplı terör saldırılarının başlamasıdır' demektedir. Uzaktan kumandalı bombalarla eylem hazırlığı içinde olduğu belirtilen örgüt DHKP-C'ydi. Aynı örgüt, bir süredir canlı bombalı saldırı tarzını da uygulamaktaydı... Polisin DHKP-C dışında dikkatini yoğunlaştırdığı ikinci yapı PKK (KADEK)'ti. Sadece ekim ve kasım ayları içinde İstanbul'da yakalanan KADEK'li canlı bomba timi sayısı dörttü." (Aksiyon Sayı: 468)

Aynı şekilde MİT eski elamanı Mehmet Ey-mür, Hizbullah'ı kullandıklarını, çünkü o dönem

Sayı 90

18

14 Aralık
2003

İslamcılar! Kullanılmaktan ne zaman vazgeçeceksiniz?

Koskoca bir tarih; 1960'ların sonundan itibaren tarihine şöyle dönüp bir bakın! Gelip giden iktidarlar tarafından, oligarşinin ordusu ve polisi tarafından, emperyalistler tarafından devrimcilere ve halkın örgütlenmesine karşı kullanılmadığınız bir tek dönem var mıdır? Hangi inancı savunursa savunsan, nasıl bir sistem için mücadele ederse etsin, bir siyasal hareket açısından bu tarih büyük bir utanç abidesidir.

Kafa değişmedikçe, anti-komünistlik zehirini beyninizden söküp atmadıkça önümüzdeki süreçte de tarih sizi başka türlü anmayacaktır. Bu nedenle ne bugünkü anti-Amerikancılığınızın, ne de "zulme karşıyız" demenizin yarın nasıl bir gelişim izleyeceği şaibelidir.

Hizmet ettikleriniz, bugün sizi yok etmek istiyor. Siz yayınlarınızdan devrimcilere "teröristler" diye saldırırken, birileri de sizi "terörist" ilan ediyor. Siz, beyinlerinizi uyuşturarak, düzene şükretmelerini sağlayarak, sadakalarla yaşamaya mahkum ederek halkın örgütlenmesini ve oligarşinin düzenine isyanlarını engellerken, birileri de sizin örgütlenmenizi 28 Şubatlarla en-

gellemeye çalışıyor. Anlamak isteyen için bir fırsattır tüm bu gelişmeler.

"Şapkanızı önünüze koyup" düşünmeyecek misiniz;

Biz nasıl bir kafaya sahibiz, neyi savunuyor, nasıl bir düzen istiyor ki, **her iktidar bizi kolayca kullanıyor**, emperyalistler yeşil kuşaklarına, ılımlı islam projelerine bizi alet edebiliyorlar?

28 Şubat günlerini hatırlayın; kendinizi devlete kullanırmaya öyle bir alışmışsınız ki, size karşı operasyonlar yapılırken bile hala devletten kopamadınız, hala "anarşi ve teröre karşıyız" açıklamaları yaptınız, devrimcileri karalayan kontra yazılarını gazetelerinizde yayınlamaya devam ettiniz. Devlete yaranmaya çabaladınız. Bugün de tablo çok farklı değildir.

Ne zamana kadar devletin elindeki bir oyuncak olmaya devam edeceksiniz? Oligarşi size saldırırken bile sizi kullanıyorsa, orada bir sorun olmalı! 50 yıldır bu düzene karşı mücadele eden devrimcilerin karşısında yer almanızın sizi nereye getirdiğini düşünmek zorundasınız.

PKK'ye yoğunlaştığını söylüyordu.

Tek Hedef; Devrimcileri Yok etmek

Polisin, MİT'in, Genelkurmay'ın, iktidarların onyıllardır tek hedefi devrimcileri yok etmektir. Bunun için herkesi kullandılar. Faşist MHP'den İslamcı güçlere, mafyadan, uyuşturucu tacirlerine kadar herkesle pazarlıklar yaptılar. Karşılığında ya gelişmelerine izin verildi ya da kirli işlerini çevirmelerine. Susurluk'ta ortaya çıkan pislikleri hatırlayın. Mafya, polis, uyuşturucu tacirleri, ölüm mangaları, korucular hepsi kolkola. Peki ne için? Tek hedef devrimci ve ulusal mücadeleyi yoketmek. Hiçbir yasa, kural tanımadan, emperyalizmin ve burjuva medyanın desteğini alarak yaptılar tüm bunları. Kimse, "nerede hukuk devleti" diye sormadı, kimsenin aklına, devrimciler infaz edilirken, kitlesel katliamlar düzenlenirken "insan hakları" gelmedi. Çünkü devrimcilerin yok edilmesi tümünün ortak hedefiydi ve bunun için her yol mübahtı.

Gözboyama Operasyonları

Şimdi kullandığı güçlerden biri kendilerini vurdu. Operasyonlar yapılıyor. Suriye'den onlarca insan tutup getiriliyor. Basın "sınırdışı operasyon" havasında, "büyük başarı" edasında yansıtıyor. Onlarca insandan sadece bir kişi tutuklanıyor, o da "yardım yataklık"tan ve bu kadar operasyon, bu kadar gürültü boşa gitmesin hesabıyla. Yine şurada burada gözaltılar yaşanıyor. Polis, "çözdük, büyük ilerleme kaydettik"

nutukları atıyor.

Hayır hiçbir şeyi çözemezsiniz, çözemezsiniz.

Çünkü onlara yine ihtiyacınız olacak, yine el altında tutacaksınız. Yine halkın örgütlenmesine, devrimcilere karşı kullanacaksınız. AKP iktidarının ekonomisi gibi, operasyonları da gözboyamadan ibaret. Halka, gösterilenle gerçek bambaşkadır.

1980'den bu yana bu ülkede Hizbullah şu veya bu şekilde örgütleniyor. Devletin kontrolünden çıkana kadar bunlara yönelik bir istihbarattan, bir operasyondan kim sözedebilir? Bugünkü operasyonlar da kontrol dışına çıkanları, mümkünse kontrol altına alma, yoksa sindirme amaçlıdır. Oligarşi, Çeçenistan'a, Bosna'ya savaşmaya gidenlerin kimler olduğunu bilmiyor muydu? Bunların El Kaide ya da benzeri örgütlenmeler ile bu zeminlerde çeşitli ilişkilere girdiğinden habersiz miydi; geçin bu masalları. Çocuklarınız ihanet etti, operasyonlar da bunun sonucu. Ama belirttiğimiz gibi yine değişen hiçbir şey olmayacak.

Oligarşinin istihbarat faaliyetleri yine halkın örgütlenmesine, demokratik mücadelesine ve devrimci örgütlenmelere karşı ön planda olacaktır. Yine "DHKP-C ve PKK'ye yoğunlaşacaklar"dır.

Bu, 1970'lerden bu yana böyledir. Oligarşi için her zaman en önemli hedef devrimciler olmuştur, ilk önce yokedilmesi gerekenler onlardır.

Sayı 90

19

14 Aralık
2003

Devrimciler İnanç Özgürlüğü İçin Ne Diyor?

- a-) Dini inanç, kişileri ilgilendiren özel bir konudur. Herkes istediği dini inanca sahip olabildiği gibi, inanmama özgürlüğüne de sahiptir.
- b-) İnanç özgürlüğünün güvencesi olarak ibadet yerleri korunur. Dini inançları gereği ibadet yapmak isteyenlere yardımcı olmak için gerekli sayıda din görevlisinin sosyal güvencesi sağlanır.
- c-) Hiç kimse dini inançları ya da inançsızlığı nedeniyle baskı altına alınamaz, kınanamaz.
- d-) Dini esaslara dayalı, gerici, sömürüyü esas alan bir devlet kurmak için halkın dini duygularının istismar edilip araç olarak kullanılmasına izin verilmez.

NEDEN? Çünkü, inançlar, halkın yüzyıllardır yaşattığı kültürün bir parçasıdır. İnsanın dü-

şünce ve inançlarıyla insan olduğu gerçeğinden hareketle, halkın çıkarlarını zedelemeyeceği, belli bir emperyalist, ya da gerici ülkeye, sömürücü sınıflara hizmet etmediği, maddi ve manevi bir sömürü, istismar aracına dönüştürülmediği sürece herkesin inançlarını yaşaması, kişinin temel hak ve özgürlükleri kapsamında ele alınmak zorundadır. Demokratik Halk Cumhuriyeti, bu anlayış temelinde, egemen sınıflar tarafından onyıllardır suni olarak sorun haline getirilen türban gibi sorunları, özgürlükler temelinde çözecek, kimsenin bu anlamdaki inanç ve yaşam biçimine karışılmayacak; öte yandan da dini inancın siyasi ve ekonomik istismar konusu yapılmamasına, gerici, faşist bir sömürü ve zulüm düzeni için araç olarak kullanılmasına izin verilmeyecektir.

(Halk Anayasası Taslağı, Madde 29)

Yeni Kuran Kursları Yönetmeliği “Dinci” AKP tarafından çıkarıldı, “Laik”lerin “uyarı”sıyla geri çekildi!

Gençlerimiz laik eğitim, dini eğitim kısılcasında!

AKP'nin, Kuran Kursları Yönetmeliği'ni değiştirerek tarikatlara daha geniş bir öz-
gürlük alanı tanımak isteyen düzenlemesi, MGK
müdahalesiyle şimdilik rafa kaldırıldı.

Yönetmelik değişikliği, AKP'nin genel politikası-
na uygun bir “hamle”ydi; yönetmeliği çıkarıp
nabız yokladı. Tekelci burjuvaziden Genelkurma-
y'a kadar oligarşinin belli kesimlerinin “sert” mu-
halefetiyle karşılaşınca da geri adım attı.

Yeni yönetmelik ne getiriyordu?

Bu yönetmeliğe göre yaz Kuran kurslarına
"akşam kursları" da ekleniyor, kurslar için daha
önce getirilen “2 ay ve haftada 3 günü aşmaya-
cağı” hükmü de kaldırılıyor, kursların açılış ve
sayılarının milli eğitim il müdürlerince belirlen-
mesine ilişkin koşul iptal ediliyordu.

Yaz tatili boyunca Kuran kursları Milli Eğitim'e
bağlı okullarda da verilebilecek, en az 10 kişinin
başvurusuyla akşam kursları açılabilirdi.

Yeni yönetmeliğe göre, Kuran kursu öğreticili-
ğinde görevlendirilecek kişilerde aranan koşullar
değiştiriliyor, İmam Hatip Lisesi mezunlarının öğ-
reticiliğe atanabilmesi mümkün hale getiriliyor-
du.

AKP ve Diyanet, yeni yönetmeliği “Kuran
kurslarının gizli açılacağına devletin denetimi al-
tında açılması daha iyi değil mi?” gibi gerekçe-
lerle savunmaya çalışsalar da, amacın ne olduğu
açıktı: Aleviler'i, başka inançlardan halkları yok
sayan AKP iktidarı, tarikatlara yeni örgütlenme
alanları sunuyor, halkı dinle düzen içinde tutma-
nın alanını genişletiyordu.

AKP'den geri adım: Tabana selam, MGK'ya uyum!

Yönetmeliğe karşı, özellikle burjuva medya
cephesinden adeta savaş açıldı. Doğan Medya'nın
“başkaleşörleri”, bu yönetmelik derhal geri çe-
kilmeli diye muhtıra gibi yazılar döşendiler.

9 Aralık'ta, Cumhurbaşkanı Sezer'in Diyanet
İşleri Başkanı'yla yaptığı görüşmenin ardından
Diyanet İşleri yönetmeliği geri çektiklerini göz-
den geçireceklerini açıkladı. Ertesi gün, muhte-

melen yeni bir “uyarı”yla, yönetmeliğin “tama-
men geri çekildiği” açıklandı.

AKP klasik tavrını bu konuda da göstermişti;
önce ortaya atmış, tepkileri ölçmüş ve geri çekil-
mişti. Tabii bu arada tabanına gereken mesaj ve-
rilmiş, bunların unutulmadığı, fırsat kollandığı
gösterilerek islamcı tabanın oyalanmasında bir
manevra daha yapılmıştı.

Diyanet İşleri Başkanı, Sezer'le görüşmesin-
den önce, “Bu düzenlemeye karşı çıkanlar; hâlâ
dağılmış Sovyetler Birliği'nin etkisindedirler...”
diyerek, devrim, sosyalizm düşmanlığını ortaya
koydu. Ama gelin görün ki, bu düzenlemeye en-
gel olanlar, sosyalistler değil, MGK'ydı. Sosya-
listlere karşı karalama yapmak, küfretmek ser-
bestti nasıl olsa; yönetmeliğe asıl engel olanlar
karşısında ise Çankaya Köşkü'nden ise süt dök-
müş kedi gibi döndü.

Ne AKP, ne Diyanet, hiçbir inancın savunucu-
su olamayacaklarını bir kez daha gösterdiler. Ma-
dem bu uygulama, İslam açısından da, devlet
açısından da o kadar gerekliydi, karşı çıkmak
sosyalistlikti, çıkardıkları yönetmeliği sonuna ka-
dar savunsaydılar ya! Savunamazlar; çünkü o
zaman koltukları tehlikeye girer. Onlar koltuk
mu, inanç mı tercihini çoktan yapmışlardır zaten.

Laiklerin eğittiği kafayla, İslamcıların eğittiği kafa aynıdır

Aslında tartışma “eğitim” tartışması değil;
eğitim iktidar kavgasının bir parçası. Değilse, “iki
taraf”ın da eğitimdeki amaçlarında bir fark yok.
Biri Kuran kurslarında, diğeri devlet okullarında,
beyni düzene biat edecek öğrenciler yetiştirmek
istiyorlar. Birinin yetiştirdiği din adına, ötekinin
yetiştirdiği burjuva ideolojisiyle köle olacak kapi-
talizme. Kuran kurslarındaki tarikat eğitimi,
gençlerin kafalarını hurafelerle doldururken, “la-
ik eğitim”in yetiştirdiği kafalarda hurafelerin yeri-
ni tel örgüler alıyor.

Ne onlar, ne ötekiler, gençlerimizi eğitemez;
sosyalizm eğitir... Dini, mezhebi olan bir devlet,
dini cuntalarda da, “sivil” yönetimlerde de istis-
mar etmekten vazgeçmeyen güçler, gençlere ne
dini, ne bilimsel eğitim veremezler.

'İslamda Şiddet Yok' İse;

- ✓ Kanlı Pazarlar'ı ne adına yaptınız? Madımak'ta aydınlarımızı ne adına yaktınız? 'Şanlı Sivas Kıyamımız' başlıklarını hangi basın attı?
- ✓ Komünizmle Mücadele Dernekleri'ni ne için kurdunuz ve ne yaptınız?
- ✓ Tüm iktidarlar ve cuntalar tarafından devrimci mücadeleye karşı neden ve nasıl kullanıldınız?
- ✓ İslamcı basında, devrimcilerin katledilmesi neden, hangi çıkarlar uğruna alkışlandı ve onay görmeye devam ediyor?
- ✓ Katliam fetvaları verenler, hangi zihniyetin ürünü olarak camianızda hala saygın ve otorite olabiliyor?

Kullanılma Tarihi Kanlı Tarihtir (3)

- ✓ Kullanma-kullanılma üzerine şekillenen bu kanlı tarihinizle, devrimcilere ve halkın mücadelesine karşı oligarşinin ve emperyalizmin saflarında savaştığınız bu tarihle hesaplaşmadan, söylediğiniz hiçbir şeyin inandırıcılığı olmayacaktır.

“1993-94 döneminde emniyet güçleri yetersiz kaldığı için devreye Hizbullah girdi. Hizbullah PKK'ye karşı en güzel şekilde cevap verdi.”

Bu sözler, geçtiğimiz hafta Diyarbakır 3 No'lu DGM'de görülen Hizbullah ana davasında, örgütün yöneticilerinden Nurettin Sezik'e ait. Aynı duruşmada, "İstanbul'daki eylemlerle ilgimiz yok" açıklamalarını yansıtan burjuva basın, bu konuşmayı sansürledi. Çünkü, Hizbullahçı açıkça devletin yardımcı gücü olduklarını anlatıyordu. **"Devletin yardımcı gücü"** sözü, onyıllardır faşist MHP ve İslamcı hareket ile bütünleşmiştir. Onlar hep devletin yardımcı gücü oldular, hep devrimcilerin, solun, halkın mücadelesinin karşısında kullanılan oldular.

Menderes'le başlayan, İslamcılar'ın iktidarlar tarafından kullanılmasını, karşılığında gelişmelerini önceki iki sayımızda örneklerle anlattık.

İflah olmaz anti-komünistlikleri ve pragmatistlikleri sayesinde, 12 Eylül cuntası da, İslamcılar'ı, cuntanın başarısı için kullanmakta zorlanmadı. Hatırlanacaktır. 12 Eylül'ün geliş nedenlerini gösteren filmlerin değişmez görüntülerinden biri de Konya'daki MSP mitingidir. "Şeriat tehlikesi"nin kanıtı olarak kullanılır. Cuntanın icraatları, tarikatlarla girdiği ilişkiler ise, bu görüntülerle verilmek istenen *"12 Eylül şeriatçılara, dinci örgütlenmelere karşı da yapıldı"* imajının yalan olduğunu, asıl hedefin devrimciler olduğunu ve şeriatçıların da yine devrimcilere karşı kullanılmaya devam ettiğini gösterir.

12 Eylül Faşizminin Kullandığı İslamcılık

Nakşibendi Şeyhi Mehmet Zahit Kotku'nun müridi olan, "İslamcı" Milli Nizam Partisi'nin lideri **Erbakan**, 12 Mart 1971 cuntası geldiğinde, yeni durumun neler getirip götüreceğini bilemediği için soluğu İsviçre'de almıştı. Oysa telaşlanmasına hiç gerek olmadığını, cuntacılar onu bulup, ülkeye getirip, birkaç yıl sonra iktidarda kullanmak üzere 11 Ekim 1972'de MSP'yi kurdurduklarında anlayacaktı. (İlginçtir, oligarşinin öteki tetikçileri faşistlerin CKMP'si de, 27 Mayısçılar'ın Hindistan'a sürdüğü **Türkeş'in**, CIA ve oligarşi tarafından ülkeye getirilmesinin ardından kurdurulmuştu.)

12 Eylül cuntacılarının da ilk kapısını çaldıkları yine tarikatlar oldu. Gücünü, zulüm politikalarından alsa da, her cuntanın kitle desteğine de ihtiyacı vardı. Bu, aynı zamanda, Amerikan emperyalizminin Sovyetler'i kuşatma adına uygulanan **"Yeşil Kuşak"** projesine de uygundu. Paul Hanze'nin çocukları darbeciler, bu konuda da Amerikancılıklarını yerine getirdiler. ABD stratejisinin temel unsurlarından birisi **"İslamın yükselen sesinin bölgede komünizme karşı yürütülecek strateji içinde kullanılmasının yollarının araştırılması"** idi. ABD'li güvenlik danışmanı Brezinski de **"Amerikan aleyhtarı olmayan, ABD'nin müttefiki devletlerin-rejimlerin denetimi dışındaki İslam'ın desteklenmesi"** gerektiğini belirtiyordu.

Başta Afganistan olmak üzere, komünizme karşı kullanılan İslamcılar, ülkemizde de hazır dılar. Ama, 60'lı ve 70'li yıllarda olduğu gibi, vurucu güç olarak değil, esas olarak onlara verilen yeni görev, tarikatlar aracılığıyla, dini kullanarak halkın devrimcileşmesi ve örgütlenmesinin önüne geçmekti. Oligar-

Faşist-İslamcı Yanyana Çorum'da Katliam

14 Temmuz
1980: MHP'li faşist-
lerin planladığı katli-

amda, camilerden boşalan güruhun saldırısında 30'dan fazla ev ateşe verildi, 23 kişi katledildi. **"Bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz"** diyen Demirel'in İçişleri Bakanı Mustafa Gülcügil, olaylar hakkında şu açıklamayı yaptı: **"Olaylar Sol'un bir tertibidir, devleti yıkma eylemlerinden biridir!"**

Çorum'un tarlalarından ekin yerine ceset toplandı, sokaklar parçalanmış insan cesetleriyle doldu. Ve yine aynı naralar duyuldu; **"Kanımız aksada zafer İslam'ın", "Ya kan kusturacağız ya tam susturacağız"**. Yine faşistler ve gericiler yanyana, devrimcilere, halka karşıydılar. İslam'ın zaferini, çivilenen, asılan, kesilen, tarlalara ekilen cesetlerle kazanmışlardı. **"...Mercimek tarlasına geldiklerinde tüyler ürpertici bir durumla karşılaştılar. Paçacılar ait traktör yarı yanmış vaziyette orada bulunmaktadır... traktör ve toprak arasında yarı yanmış durumda baba Ali Paçacı'nın cesedi bulunmaktadır. Cesedin birçok yerinde kesici aletlerle meydana getirilmiş yaralar mevcuttur..."** (Çaldıran'dan Çorum'a Anadolu'da Alevi Katliamları- Sadık Eral)

Hizbullah vahşeti ve İstanbul'daki eylemler karşısında "şok" olup, "İslam'da bunlara yer yok" diyenlerdi bu tabloyu yaratanlar.

"Savcılık bir torba tutuşturmuştu eline. Torbada bir çorap, birkaç kemik ve pantolon vardı sadece. Ve torbayı verirlerken 'oğlun' demişlerdi. 'Oğul ha!' diye diye düşünüyordu Ahmet Kökmen. Bir torba kemik miydi oğul dedikleri?... Tek elinde kolayca taşıyabiliyordu dağ parçası gibi yiğit oğlunu, yokluk ve yoksullukta yetiştirip, büyütüp, asker ettiği, düşününde halay çektiği oğlunu. . (...) 'Niye vurdular seni, niye erittiler bedenini? Senin değil miydi bu yurt, bu topraklar? Yan mı baktın kadınlara, ellerinden mi aldın mallarını? Niye kıydılar sana, niye verdiler toprağa?..." (age)

şi, zulüm ve sömürü düzeninin güvenliği için, devrimci mücadelenin sadece terörle, baskıyla, katliamcılıkla 'tehlike olmaktan çıkarılması'nın mümkün olmadığını biliyordu. Genel olarak dinler, halkı toplumsal olaylara karşı duyarsızlaştıran, kadercî özelliğe sahiptir. İslam'ın bu özelliği, tarikatlar aracılığıyla oligarşinin hizmetine sunuldu. 1980'lerden itibaren uygulanan bu politika, bugüne kadar sürdürüldü ve hala AKP ve tarikatlar aracılığıyla sürdürülüyor.

Cunta, Türk-İslam senteziyle İslamcı'ları devlete bağlamak isterken, diğer yandan da tarikatlarla, İslamcı örgütlerle görüşüp, cuntayı desteklemeleri koşuluyla önlerinin açılacağı pazarlığını yaptı. Kanlı Pazarlar'da halkın kanını dökenler cuntaya destek verdi. O günlerde, Fethullah Gü-

len ile birlikte olan Nur tarikatı liderleri Mehmet Kutlular, bu işbirliği görüşmelerinden birini sonraki yıllarda şöyle anlatacaktı:

"Yıl 1981. Bir zat ziyaretime gönderildi. De-tayına inmeyeceğim, şunları söyledi: 'Gelin sizinle çalışalım... Şunu şunu yapacaksınız... Buna karşılık size her türlü imkanı sağlayacağız. ... Teklifini reddettim. Aradan 5-6 ay geçti. İçimizdeki en büyük bölünme başladı. Dar-benin lehinde olanlar ve karşısında olanlar." (26 Haziran 1999, Milliyet)

Fethullah Gülen ve başka tarikatlar, bu teklifi reddetmeyenler arasında yer aldılar. Cunta ile yapılan pazarlık sonucu, gelişmelerinin önü açıldı. Kullanma-kullanılma ilişkisi karşılıklıydı.

"Bütün İslami gruplarla anlaşmalar içine girildi. Herhalde Fethullah Hoca ile anlaşacaklardı. Hoca bana şöyle diyordu: 'Yurtdışında okulları kurmamda devlet, istihbarat bana yardımcı oldu. Devletin yöneticileri ilgili devletlere referans verdi'... Bakın bazı İslami gruplara, 12 Eylül'den sonra birden palazlandılar. Acaba kendi güçleriyle mi palazlandılar? Hayır." (M. Kutlular)

Cunta Anayasasının Temel Destek Gücü Tarikatlar

İslamcı'ların cunta ile işbirliğinin bugüne yansıyan en ağır sonuçlarından biri, 12 Eylül Anayasası'dır. Cunta çeşitli yollarla, baskıyla böyle bir Anayasa'yı halka belki yine kabul ettirecekti, ancak tarikatlarla pazarlıklar, işini kolaylaştırdı.

'82 Anayasası oylaması öncesi, cuntanın Süleymanî, Nakşî şeyhleriyle yaptığı toplantılar çeşitli biçimlerde yansıdı kamuoyuna. Ordunun "laikliği" ne kadar riyakarsa, İslamcı'ların cuntaya karşı söylemleri, "zulme karşıyız" demeleri de o kadar riyakarcadır. Bugün de, AKP iktidarının ağzından cuntacıların suçlarının yargılanmasına ilişkin tek bir kelime duyan var mı? Ya da tarikatların "cunta yargılsın" diye bir talepleri söz konusu mu? Birkaç istisna grup dışında böyle bir talepleri yoktur, çünkü o cuntanın baş destekçisi, suç ortakları durumundadırlar.

"Laik" Ordu, İslamcı'ları Geliştiriyor

Elbette cuntaya destek karşılıksız değildi. Pazarlanmaları için cunta elinden geleni yaptı. Yeter ki, solun önü alınabilsindi. Bugün "laikliği" kendisine maske edinen ordunun helikopterlerinden, köylere şu bildiriler atılıyordu:

"Vatandaş! Bakın en yüce İslam dini size ne emrediyor... Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın. Allah tecavüzkarları sevmez. (Kur'an-ı Kerim Bakara Suresi, 140. ayet) Onlara karşı savaşmak senin gibi her Müslüma-

nın görevidir.” (Aktaran Soner Yalçın, Hangi Erbakan, Syf:240)

Halkın mücadelesinin “küfür cephesi” olarak nitelendirildiği, böyle yüzlerce bildiride, halk “İslam Cephesi”ne davet ediliyor, oligarşinin ordusunun, “İslam Dünyasının Ordusu” olduğu ilan ediliyordu. (Age. Syf:242) Bugün, “Laik Cumhuriyet’in ordusu” nutukları atanlar, sistemin sübabı olarak İslamcılığı geliştirme yönündeki girişimleri elbette sadece bu bildiriler değildi.

13 Kasım 1980’de ölen Nakşibendi Şeyhi **Mehmet Zahit Kotku**, MGK’nın özel izniyle Süleymaniye Camii’nin yanındaki şeyhlerin bulunduğu özel yere gömüldü.

Cunta lideri **Evren**, cuntaya halk desteği sağlamak için yaptığı mitinglerde de dini alabildiğine kullandı. İşte bazı miting konuşmaları:

“Dinsiz millet düşünülemez. Dinimize sımsıkı sarılmalıyız.” (14 Ekim 1980 Diyarbakır konuşmasından)... “12 Eylül yönetimi sadece sözlerle yetinmedi. MSP’lilerin bile başaramadığı, din derslerini okullarda mecburi hale getirdi.” (17 Ocak 1981, Hatay konuşmasından)... “Tanrı bir, Kuran’ı bir, peygamberi bir, aynı sesleniş ve yakarıyla namaz kılanları birbirinden koparmaya imkan yoktur.” (15 Ocak 1981, Konya konuşmasından)

Cuntacıların, temel olarak dayandığı ideoloji “**Türk-İslam Sentezi**” olacaktı. Bunun için 1981’de **Menzil Şeyhi Raşit Erol**’u seferber ettiler. MHP içinden devşirilen Türk-İslamcı kadroların yaratılması süreci başlatılmıştı. Cuntacıların ihtiyacı vardır Menzil Şeyhi’ne. Cuntanın hüküm sürdüğü günlerde, Türkiye’nin dört bir yanında otobüslerle şeyhe insan taşınır. Türkiye’nin her yerinde yollar arama noktaları ile doluyken, sola yönelik süreklilik devam ederken Adıyaman’ın yollarında hiçbir yasak yoktur. Cunta ile işbirliği yapan Menzil Tarikatı’na ileriki yıllarda daha büyük işler düşecekti. Menzili Hizbullah ile devletin başının kurulması o günlere dayanır.

Cuntanın kullandığı İslamcı’ları, hangi araçlarla nasıl geliştirdiğinin örneklerine devam edelim:

◆ “Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi” dersi 12 Eylül’ün hemen ertesinde zorunlu hale getirildi.

◆ 1982’ye kadar sadece bir tane olan İlahiyat Fakültesi sayısı hızla artarak 21’e çıkarıldı.

◆ 1983’te, yasada yapılan değişikliklerle, İmam Hatip Lisesi mezunlarına tüm fakülte ve yüksekokullara girme hakkı tanınarak, bu okulların mezunlarına bürokrasinin tüm kapıları açıldı. Klasik İmam Hatip Liseleri’ne Anadolu İmam Hatip Liseleri eklenirken, İmamlık yapması

“12 Eylül’ün Baskı ve Zora Dayalı Sağladığı Sessizlik Bizde Çığır Açtı”

Bir Hizbullahçı önlerinin açılmasını şöyle anlatıyordu:

“Cunta sol örgütleri ortadan kaldırmak için geldi ve solculara büyük darbeler indi. Biz bu sırada geniş kitle tabanına sahip değildik. Kadro hareketi olarak çalışmalarımızı sürdürüyorduk. Yaygın kitle bağlarımız olmadığı için öncelikle solculara saldırdığı için bizi pek etkilemedi. Darbe yemedik. Cunta daha sonra MSP’ye darbe indirmeye çalıştı. Ama bu göstermelikti. 12 Eylül’ün baskı ve zora dayalı sağladığı sessizlik bizde çığır açtı. Binlerce İslamcı eseri tercüme ettik ve kadrolarımızı inanç olarak güçlendirirken teorik olarak zenginlik kazanmalarını sağladık. 1985-86 merkezi yapılanmanın sağlanması açısından önemli oldu.”

mümkün olmayan kız öğrenciler alınmaya başlandı. 1997’ye gelindiğinde İmam Hatip Liselerinin sayısı 610’a, öğrenci sayısı da yüzde yüzlerin üzerinde artarak 512 bine çıkmıştı.

◆ 1982-84 arasında yurtdışındaki hemen tüm Diyanet İşleri Başkanlığı kadrolarına verilen aylık 1100 doların **Rabita** (İslam Dünyası Birliği) tarafından ödenmesi kabul edildi. Rabita, ABD-Suudi şirketi **ARAMCO** tarafından kurulmuştu.

◆ Yine Rabita’nın kurduğu İslam Konferansı Örgütü (İKÖ) bünyesindeki Ekonomik ve Ticari İşbirliği Daimi Komitesi’nin (İSADAK) 4. yöneticisi cunta şefi Kenan Evren oldu. Faisal Finans’a, Al Baraka’ya, İslam Kalkınma Bankası’na çalışma izni verildi.

◆ Cuntacılar kendileri gibi bir general olan **Turgut Sunalp**’e kurdurdukları MDP’nin seçimleri kazanması için tarikatlarla ilişki geliştirmesini destekledi. Sunalp 1983’te seçimler öncesinde İstanbul’daki Nakşibendi Dergahı’na gidip Şeyhlerle Huu çekmekte bile sakınca görmemiştir.

12 Eylül cuntacısının ve onun politikalarını izleyenlerin İslamcı’ları kullanması ve geliştirmesi öylesi bir boyuta ulaşmış ve teşhir olmuştu ki, TSK’nın kendisi bile bunu itiraf etmek zorunda kaldı. Harp Akademileri Komutanlığı’nın yayınladığı, “Türkiye Cumhuriyeti’nin Laiklik İlkesinin Devamlılığının Sağlanması İçin Yapılması Gereken Faaliyetler” isimli kitapta şeriatçılığın 1951’de DP ile başlayıp MNP, MSP ve RP ile sürdürüldüğü belirtilerek şöyle deniliyordu; “12 Eylül müdahalesinden sonra da din rüzgarının, hızını arttırdığı ve dönemin partilerinin koruyucu kanatları altında yürümeye devam ettiği...” (Aktaran, 9 Ocak 1999, Radikal)

Sürecek

MİT'in Emrindeki Medya

-Psikolojik savaşın kalemleri-

4 Aralık akşamı MİT müsteşarı Şengal Atasagun, "akşam yemeğinde" 14 gazetenin Ankara temsilcilerini topladı. Gazetecileri toplamıştı, ama yönlendirmenin, kullanmanın resmileşmesi için "konuşmaların yayınlanmamasını" belirtmeyi de unutmadı. Toplantıya, (Hürriyet temsilcisi Ankara dışında olduğu için katılamazken) şu gazeteciler katıldı: Fikret Bila (Milliyet), Muharrem Sarıkaya (Sabah), Bilal Çetin (Vatan), Murat Yetkin (Radikal), Mustafa Balbay (Cumhuriyet), Mete Belovacıklı (Posta), İlnur Çevik (Daily News), Nuray Başaran (Akşam), Emin Pazarıcı (Tercüman), Nuri Elibol (Türkiye), Mustafa Ünal (Zaman), Mustafa Karaalioğlu (Yeni Şafak), Ferhat Koç (Milli Gazete), Orhan Karataş (Ortadoğu).

MİT'in "Müşterisi Olmak"

MİT müsteşarı konuşması- na, "Listeye baktım, bu arkadaşların çalıştığı 14 gazetenin 10'u bizim müşterimiz." (Ertuğrul Özkök, 9 Aralık) sözleşmesiyle başladı.

Peki ne demekti "MİT'in müşterisi olmak"? Atasagun, "haklarında Marksist, dinci, ülkücü olmaktan MİT'te dosyası bulunmak" olarak bu ifadeyi kullandığını Özkök'e tebliğ ederken, ne anlama geldiğini Ertuğrul Özkök'ten aktaralım:

"Bir, MİT'in haber sızdırdığı gazeteleri kastediyor. İki, MİT'in muhatap kabul edip sorularına cevap verdiği gazeteleri kastediyor." (9 Aralık)

Özkök, MİT ile medya arasındaki ilişkiyi, "Gazeteler haberlerini doğrulamak için istihbarat örgütlerine başvururlar. İstihbarat örgütleri de zaman zaman ellerindeki bilgilerin kamuoyu tarafından bilinmesi için haber sızdırırlar." (9 Aralık) sözleriyle de doğralladı.

Halkı yönlendirmek, devrimcilere, halkın örgütlenmesine karşı psikolojik savaş yürütmek için medyanın MİT tarafından kullanılmasının doğal olduğunu anlatan Özkök'ün sıkıntısı asıl olarak başka. Buna ileride yeniden dönmek üzere toplantı sonrası, o toplantıya katılan gazeteci-

lerin köşelerindeki yazılara bakalım.

Beynini MİT'e, Kalemini Psikolojik Savaşa

Teslim Eden Gazetecilik

Toplantıya katılan Ankara temsilcilerinin büyük bir çoğunluğu 6 Aralık tarihli köşe yazılarını aynı konuya ayırdılar; "terör"...

Terör demagojisi yapıldığı, MİT'in ne kadar iyi çalıştığının çeşitli biçimlerde anlatıldığı, "önlem" denilerek istihbarat örgütlerine yeni yetkilerin zemininin hazırlandığı, İstanbul'daki eylemlerle hiçbir ilgileri bulunmamasına rağmen devrimcilerin hedef gösterildiği bu yazılardaki beyin, yazarlara ait değildi, doğrudan MİT'in beyniydi. Olay, psikolojik savaşın medya aracılığıyla nasıl sürdürüldüğünün de çarpıcı bir örneği oldu. Ve ilginçtir hiçbir yazar, yazısına vesile olan "esin kaynağı"nı da, bilgi vereni de açıklamadı. MİT adına konuşup yazdılar.

6 Aralık tarihli gazetelerde, toplantıya katılan yazarların yazılarından bazı bölümler şöyle:

"... Zaman yitirmeden yeni tip terörü karşı da gerekli önlemleri alması gerektiği açıktır." (Milliyet'ten Fikret Bila)

Hangi önlemleri, kimin almasını istediğinin cevabı açık; MİT!

"Global terörün yarattığı zeminde Türkiye'yi doğrudan vurmak fikrinin PKK ve DHKP-C gibi örgütleri kışkırtabileceği seçeneği dışlanmıyor." (Yeni Şafak'tan Mustafa Karaalioğlu)

Kim dışlamıyor? MİT!

"Bugün Genelkurmay, MİT, Jandarma ve Emniyet olmak üzere 4 kurum istihbarat görevini yürütüyor. Hemen hepsinin yakınması da aralarındaki koordinasyonun iyi bir şekilde sağlanamadığı noktasında bütünleşiyor." (Sabah'tan Muharrem Sarıkaya)

MİT, istihbarat örgütleri arasındaki çatışmada, basını böyle kullanıyor.

"... Türk güvenlik birimlerinin son iki-üç yıldır, İstanbul'da El Kaide'nin kilit konumdaki bazı isimlerini yakaladığı bildiriliyor. Bir kaynak bu kişileri, 'Her biri kendi ülkesinin Abdullah Öcalan'ı sayılabilir' diye niteliyor." (Radikal'den Murat Yetkin)

"Bir kaynak dedi ki... bildirildi..." ifadelerinin yer aldığı, ne kaynağın, ne bildirenin adının anılmadığı bu tür yazıların büyük oranda psikolojik savaşın, oligarşi içi güç çatışmalarının yansı-

maları olduğu çok iyi bilinir. Yetkin'in "kaynağı" ise malum; MİT!

"Türkiye küresel terör dalgasını püskürtmek için çabalarken bir başka terör örgütü fırsat kolluyor. Güvenlik güçleri hemen her yerde bölücü örgüt PKK ve DHKP-C'ye ait patlayıcılar yakalıyor... İstihbarat birimlerinin değerlendirmelerinde 19 Aralık kritik tarih olarak gösteriliyor. Bu tarih, cezaevi baskınlarının yıldönümü. PKK ve DHKP-C'nin bu tarihte özellikle büyük şehirlerde sivillere yönelik kanlı saldırılarından korkuluyor." (Zaman'dan Mustafa Ünal)

İslamcı Fethullah'ın çocuğu, bir yandan beynini MİT'e kiralamış, öte yandan anti-komünistliği ile kin kusmaya devam ediyor. Devrimcilere karşı karalama kampanyası böyle sürdürülüyor. "Kanlı saldırı" denilerek, "Hizbullah'ı, İstanbul'daki eylemleri bırakın, devrimcilere bakın" demeye getiriyor riyakar islamcı. Yine kullanılıyor, yine oligarşiye yaranmaya çalışıyor.

"... Fehriye Erdal ve Dursun Karataş hala Avrupa'da ellerini kollarını sallayarak geziyorlar. İstihbarat mı eksik? Hayır değil, yerleri net olarak biliniyor... Avrupa, iade etmiyor... MİT aylardır, Türkiye'nin dört bir yanında patlayıcı topluyor. Bunları Türkiye'ye sokan örgütler ise PKK ve DHKP-C. Hükümet ve devlet sürekli olarak uyarılıyor: Metropollerde büyük patlamalar olabilir!..." (Tercüman'dan Emin Pazarıcı)

MİT manipüle etmiş, uyduruyor! Nasıl olsa atış serbest, ne de olsa arkasında MİT var!

Bu tablonun tesadüf olmadığı, "terörün zaten ülke gündeminde olması nedeniyle" aynı gün, aynı satırların yazılmadığı açıktır. Başka konularda da belki toplantılar yapılmıyor, ama MİT, aynı yöntemlerle basına istediğini yazdırıyor ve halka karşı psikolojik savaşını sürdürüyor. Sonra Basın Konseyi başkanı Oktay Ekşi çıkıp, "basına müdahalelere karşıyız" masalı anlatıyor.

Doğan Medya'nın Sıkıntısı

Yukarıda alıntı yaptığımız Ertuğrul Özkök'ün yazısı MİT müsteşarını eleştiriyor. Ancak eleştiri noktası, "MİT nasıl basının beynini teslim alır, nasıl yönlendirir, neden psikolojik savaşına alet eder" noktasında değildir. Bu konularda Doğan Medya gazeteleri ve TV'leri ile en başta gelir.

Özkök'ün, dolayısıyla Doğan Medya'nın sıkıntısı, Atasagun'un, aynı toplantıda söylediği, "Aranızda bazı arkadaşların yabancı istihbarat servisi elemanları ile görüştüğünü de biliyoruz." (Ertuğrul Özkök, 9 Aralık) sözleri.

MİT, Hürriyet'in Amerika ve İsrail istihbaratları ile ilişkilerinin MİT'in denetimi dışında varol-

masından rahatsız. Özkök ise, bu ilişkinin alenileştirilmesinden.

Medyanın hali budur; istihbarat örgütleri arasında bir top gibi oynanan, kullanılan, istihbarat örgütlerinin yayın organlığını yaptıkça çıkarlar elde eden suç teşkilatları gibidir medya.

"Terör" üzerine yapılan tartışmaların, "terörist tiplmesi..." tariflerinin kimler tarafından yaptırıldığı, neyi amaçladığı da böylece daha bir netleşmiş oluyor. Kendilerine ait en küçük bir düşünce yok beyinlerinde. Ya emperyalizm yönlendiriyor ya da "yerli" istihbarat örgütleri ve iktidar. "Aydınlıkları"nın, "köşe yazarlıkları"nın bütün sırrı hikmeti de bu.

İstihbaratçıların Çocukları, Halka Düşmandır

Şimdi bu somut belge ve bilgiler ışığında, dünden bugüne bu gazetelerin yayınlarının ne anlama geldiğini düşünün. 19 Aralık'ı düşünün; operasyonun hemen öncesinde katliama nasıl zemin hazırlandığını, katliam sonrası nasıl aklama dizileri yapıldığını burada adını andığımız yazarlar dahil olmak üzere, bir çok köşe yazarına hangi yazıların yazdırıldığını hatırlayın! (Emin Pazarıcı'nın 7 Temmuz 2001 tarihli Akşam'daki yazısını örnek vermekle yetinelim)

MİT (ya da polis) hangi toplantıda dikte ettirmişti bu yazı ve haberleri? Katliamı aklayan manşetler nasıl atılmıştı? Hapishanelerin kilometrelerce uzağında tutuldukları halde sanki içindeymiş, görmüş gibi "teröristler ateş etti, çatışma çıktı, birbirlerini vurdular, kendi arkadaşlarını yaktılar..." haberleri nasıl yaptırıldı? İnfaz operasyonlarının ardından Susurlukçu ölüm mangaları hangi emirler doğrultusunda alkışlandı? Ölüm orucuna sansür, nasıl otosansüre dönüştürüldü, kim emretti? Halkın yaşamına, yoksulluğuna, zulme tepkilerine dair hiçbir haber yapılmaması hangi yemekli toplantıda kulaklarınıza fısıldandı?...

Medya, tüm bu soruların cevabını halka açıklamak zorundadır. MİT'in yönlendirdiği, kullandığı burjuva basının, halkın mücadelesine, devrimcilere ilişkin hiçbir haberleri sıradan değildir. Psikolojik savaşın, MİT, siyasi polis, MGK kaynaklı haberleridir.

İnsan Hakları Haftası'nda

Hak ve özgürlük gasplarının Türkiye'si!

Sayı 90

26

14 Aralık
2003

Gerçekle, demokrasicilik oyunu arasındaki açığı giderek büyüyor. "Demokratikleşme paketleri" birbirini izledikçe, birbiri peşisıra "uyum yasaları" çıkarıldıkça, Avrupa Birliği "olumlu gelişmeler var" raporları hazırladıkça; hak ve özgürlüklerin gasbı yayılıyor. Yasalar başka şey söylüyor olsa da, 70 milyonun ekonomik, siyasi, sosyal yaşamı görünür ve görünmez duvarlarla çevriliyor.

.... Demokrasicilik oyunu, 50 yıldır sürüyor. 50 yıldır "demokratikleşme" vaadedenler, gerçekte bu ülkenin demokratik olmadığını itiraf ediyorlar. Bu gerçekte hiçbir değişim yoktur.

"İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi" Birleşmiş Milletler'e üye ülkeler tarafından 1948'de kabul edildi. Bildirgenin kabul edilme tarihi olan 10 Aralık, İnsan Hakları Günü ve 10-17 Aralık da İnsan Hakları Haftası olarak ilan edildi. İnsanların temel hak ve özgürlüklerinin sıralandığı bildirgenin BM'de kabul edilmesinin ve Türkiye tarafından imzalanmasının üzerinden yarım asırdan fazla zaman geçti. Türkiye'nin insan hakları tarihi, 50 yıllık bir gasp tarihidir. Böyle bir ülkenin yöneticileri, İnsan Hakları Haftası'nda ne diyecekler? Doğruyu, gerçeği yansıtan tek bir cümle kurabilirler mi?

Bu ülke tablosunda hangi haklardan söz edecekler? Soralım:

◆ "Bir ülkenin aynası" diye adlandırılan **hapis-haneleriyle mi övünecekler?** Sadece son üç yıl içerisinde hapis-hanelerinden 107 ölü çıkan kaç ülke var dünyada? Hapis-haneleri kan gölüne çevrilmiş, kapılarında tecrit maksızın tabutların çıktığı, sağ kalanların tecrit altında tutulduğu bir ülkede yaşadığımız gerçeğini hangi propaganda unutturabilir? 19 Aralık 2000 Katliamı'nın "insan hakları haftası"yla ilgili hamasi demeçlerin üzerine gerçekleştirildiği unutulabilir mi? Türkiye'nin hapis-hanelerin-

de tecrit uygulanmaya devam ediliyor. Üç yılda 107 kişinin öldüğü bir hapis-hane gerçeği içinde, tutuklu ve hükümlülerin hiçbir "can güvenliği" yoktur. Peki nerede en temel hak sayılan "yaşama hakkı"? Tecrit altında "ya düşünce değişikliği ya ölüm" diye dayatılıyor tutuklu ve hükümlülere. Nerede "düşünce özgürlüğü"? Haberleşmeden savunma hakkına, temiz havadan temiz içme suyuna kadar, tüm haklar, tecrit politikasının bir parçası olarak gasbedilmiş durumdadır. Bunları yok sayarak "insan hakları"ndan söz eden herkes, riyakardır.

◆ **İşkencehaneleri durmadan çalıştırmakla mı övünecekler?** İnsan Hakları Haftası'nın kaynağı olan bildirgenin 5. maddesinde; "*Hiç kimse işkenceye, zalimane ve gayri insani, haysiyet kırıcı cezalara veya muamelelere tabi tutulamaz*" denilmektedir. Fakat bu ülkenin Emniyet Müdürlükleri, jandarma karakolları, MİT merkezleri, onyıllardır asıl olarak birer işkencehane işlevi görmektedir. Son sekiz yıl içerisinde 2 milyon 60 bin kişi gözaltına alınmış, bu işkencehanelerden geçirilmiştir. Bu kadar kişinin gözaltına alınması bile her şeyi anlatmaya yetiyor. Yüzlerce kişinin işkenceye öldüğü "resmi makamlarca" kabul edilmekte, binlercesi de inkar edilmektedir. Son olarak İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceye katledildiği aşikar olan Yunus Güzel'in katledilmesinin sorumlularının beraat ettirilmesi örneğinde olduğu gibi, işkenceciler bu ülkede hükümetlerin, TBMM'nin, yargının himayesindedirler. Ne karakolların "Pembekol", "Şeffaf karakol" diye adlandırılması soytarılığı, ne de tüm hükümetlerin ve son olarak da AKP hükümetinin yayınladığı "işkenceyi önleme genelgeleri" maskaralıkları, bu gerçeği değiştirmez.

◆ **Terörle yıldırılmak istenen halk!** Kendi halkına karşı "psikolojik savaş" yürüten, halkın mücadelesini, örgütlenmesini yok etmek için her türlü komploya, provokasyona başvuran, infazlar yapan, Susurluk'u organize eden, Hizbullahlar'ı yaratan bir devletin hüküm sürdüğü bir ülkede, insan hakları ihlalleri de "izafi" bir yan taşır. Tüm dernekler, sendikalar sindirilmişse, kendi üyelerinin hak ve özgürlüklerini savunmaktan alıkonulmuşsa, "kapatılan derneklerin sayısının azalması" insan hakları ihlallerinde bir azalma mı sayılacaktır?

Rakamların aldatıcılığına değil; Türkiye gerçeğine bakalım.

Bütün istihbarat örgütleri, ülkenin her ilinde ilçesinde kurulmuş 'terörle mücadele şubeleri', jandarma karakolları, sadece tek bir amaca; halkı yıldırılmaya, sindirmeye yöneliktir. Bu şebeke, tüm hak ve özgürlükleri gasbeden şebekedir. Devletin merkezinde bunlar olduğu için, yasaların tanıdığı

hak ve özgürlükler de onların iki du-
dağının arasındadır. Hükümetlerin,
meclislerin, yargının değil, onların
sözü geçer. Bu mekanizma, halkı,
yasaların tanıdığı kısmi hak ve öz-
gürlüklerini dahi kullanmaktan kor-
kar hale getiren mekanizmadır.

Mitinge katılmak, bir derneğe
üye olmak, yasal bir hakkınızdır
ama bu bir mitinge katılanların, der-
neğe üye olanların soruşturulması-
nı, gözaltına alınmasını engellemez.
Bir eylem mi katıldın, bir derneğe
üye mi oldun; belalardan bela be-
ğen! Halkı taciz eden, yıldırın, işten
attıran, okulundan kovduran istih-
barat örgütleri tüm yasaların üstün-
de yetkilidirler. İsrail’de direnişi kır-
mak için Filistinli savaşçıların aile-
lerinin evleri yıkılıyor, yakınları iş-
kence tezgahlarından geçiriliyor.
Amerika aynı yöntemi Irak’ta uygu-
lamaya başladı; direnişçilerin ailele-
rinin evleri buldozerlerle yerle bir
ediliyor, direnişçilere yardım ettiğin-
den şüphelendiği köyleri dikenli tel-
lerle çeviriyor. Aynı şey alt düzeyde
Türkiye’de de uygulanıyor. Devrim-
ci mücadelede yer alanların kendi-
leri yıldırılamazsa, ailelerine, yakın-
larına yönelik baskılar başlıyor.
Bunları önleyecek hiçbir yasal me-
kanizma yoktur bu ülkede.

Türkiye’deki insan hakları sahte-
karlığı işte tam bu noktadadır. AB
Uyum Yasaları’nın “göstermelik”
kalmasına neden olan Türkiye ger-
çeği budur. **Toplantı ve gösteri hak-
kı, örgütlenme hakkı, düşünce öz-
gürlüğü**, bu zulüm çarkları arasında
öğütölmekte, un ufak edilmektedir.
Kurulmasına izin verilen ama işletil-
meyen sendikalar, dernekler ülkesi-
dir Türkiye. **Bakın sendikalara**; yüz-
binlerce üyeleri de olsa, hak ve öz-
gürlükler için meşru ve yasal hakla-
rını kullanıp meydana çıktıklarında
onları polis copları, panzerler karşı-
lar, ardından soruşturmalar gelir.
Derneklere bakın; hemen hepsinin
kapılarında sivil polisler bekler, tele-
fonları dinlenir, yöneticileri sık sık
gözaltına alınır... Yasalarda hangi
haklar var, hangileri yok diye bir
tartışma, Türkiye gerçeğine yaban-
cı bir tartışmadır.

♦ **Emperyalizm ve işbirlikçileri-
nin getirdiği açlık altında fiilen yok
edilen haklar!** İnsan haklarının, sa-
dece şu kadar işkence, şu kadar in-
faz, şu kadar dergi toplatma mese-
lesi olmadığının açık kanıtı, açlık,
yoksulluk ve sefalet tablosundadır.
Resmi rakamlara göre 10 milyon aç
insan var; 40 milyon, yoksulluk sı-
nırının altında yaşıyor. 10 milyon in-
san işsiz. Böyle bir ülke gerçeği kar-
şısında, karnını doyurma hakkı ol-
mayan insanların başka hangi hak-
kından söz edilecek? Karnını doyu-
racak ekmek bulamayan insanın
tüm hakları toptan rafa kaldırılmış
demektir.

IMF talimatlarıyla alınan her kar-
rar, insan haklarının pervasızca ih-
lalidir. Her özelleştirme, insan hak-
larının ihlalidir. Kim insan haklarını
tartışırken, 10 milyon kişinin işsiz
olduğunu yok sayabilir? Onmilyon-
larca insanımız için eğitim hakkı,
sağlıklı yaşam hakkı, insanca ko-
şullarda barınma hakkı, **boş söz’-**
den ibarettir. Gecekondu-lara doldu-
rulmuş onmilyonlarca insanımızın
sahip olduğu “barınma hakkı”, in-
sana reva bir hak mıdır? Neredeyse
bütün büyük şehirlerin kenarlarında
yolu, suyu, kanalizasyonu olmayan
mekanlarda yaşamaya mahkum
edilen milyonlar, olmayan barınma
hakkının, insanca yaşam hakkının
anıtlarıdır. Hastalanınca doktora gi-
demeyen, doktora gitse, ilaçlarını
alamayan, hastanelerin milyarlarca
liralık faturalarını ödeyemeyen on-
milyonların ‘sağlık hakkı’ndan söz
etmek, şarlatanlıktır.

♦ **“Tek tip insan” politikasına
hapsedilen düşünce ve inanç öz-
gürlüğü...** “Demokratikleşme pa-
ketleri”nin değişmez maddelerinden
biri “düşünce özgürlüğü”. Her
pakette biraz daha genişletildiği id-
dia edildi. Fakat bu ülkenin hapis-
haneleri hala bağımsız, demokratik,
sosyalist bir Türkiye’yi savunanlarla
doludur. “Düşünceye” düşmanlık o
kadar büyük boyutlardadır ki, bu-
gün hapis-hanelerde devrimciler, va-
tanseverler **“ya düşünce değişikli-
ği, ya ölüm”** dayatması altında tu-

Bundan bir süre önce kurulu-
şunu gerçekleştirdiğimiz der-
neğimizin adı bile, bu ülkenin
durumunu anlatmaya yeterli-
dir: **“Temel Haklar ve Özgür-
lükler Derneği”**. Çünkü en te-
mel haklar ayaklar altındadır
bu ülkede. En temel haklar
“yasal” olarak veya zorbalıkla
gasbedilmektedir.

tılmaktadırlar. Bu dayatma, dışarıda da her alanda değişik biçimler altında sürdürülüyor. Öğrenciye karşı “*ya düşünce değişikliği, ya okuldan atılma*”, işçiye, memura karşı “*ya düşünce değişikliği, ya işten atılma*” biçimini alıyor.

Devrimci olmayacak-sın, sosyalizmi savunmayacak-sın; oligarşinin düşündüğü gibi düşünecek, kapitalizme karşı çıkmayacak-sın. Türk ve sunni olacaksın; başka bir ulustan, başka bir mezhepten olsan da, ulusal kimliğini, inancını dile getirmeyeceksin. Laik devlet sözü kimsenin ağzından düşmez ama, bu laik devlet, eğitimden ibadete her alanda “*devlet dini*” dayatması içindedir. Aleviler’i ve diğer inançlardan halkı yok sayar. Cemevlerini camiyle bir görmez; ibadet yeri saymaz, sıradan bir kültür derneğine indirger. Öte yandan aynı devlet “*sunni*”lerin de uyması gereken kuralları saptar; Türbana izin vermez!

◆ “*Tek milliyet*” politikasıyla, inkarın devam ettiği Kürt Sorunu: Kürt halkı, 80 yıl boyunca yok sayıldı. Ve AKP iktidarında da yok sayılmaya devam ediliyor. Tayyip Erdoğan, daha iktidarının ilk günlerinde sarfettiği “*sorunu yok sayarsan yok olur*” sözleriyle bu konudaki politikasının oligarşinin inkar ve imha politikasından ayrı olmadığını ortaya koymuştu. Eğitimde, yönetimde, hayatın her alanında inkar sürüyor. “AB’ye uyum” adına çıkarılan yasalarda, Kürt halkına onlarca koşulla tanınan kültürel hakları bile kullandırtmamak için sistemin tüm keyfiliği devreye sokulmaktadır. AKP ve Genelkurmay, “Kürt sorunu” denilince, bundan sadece Kürt yurtseverlerini imha etmeyi anlıyorlar. Beyinlerinde ve uyguladıkları politikalarda, ne Kürt halkının, ne diğer azınlıkların hak ve özgürlükleri yoktur.

◆ “*Tek tip insan*” politikasına hapsedilen eğitim hakkı: Kağıt üstünde dört dörtlük tanınan haklardan biridir eğitim hakkı. Ama gerçek bambaşkadır. Eğitim, daha ilkokuldan başlayarak her gün daha fazla ticarileştirilmekte, yüksek öğrenim hakkı halk çocuklarına fiilen yasaklanmaktadır. Halkın kelimenin gerçek anlamında sofrasından arttırdığıyla okumaya gönderdiği gençlerimiz ise, okullarda başka bir kısaç içine alınmaktadır. Ya, “laik eğitim” adına, kışla disiplini altında robotlaştırılmış, ülkesine, halkına karşı sorumsuz gençler, ya da “dini eğitim” adına, sömürüye, adaletsizliğe, iş-

birlikçiliğe kölece boyun eğen gençler haline getirilmektedirler. Tüm iktidarlar kendi müritlerini yetiştirmek istiyor. Halk için eğitim, halk için bilim yasaklanmıştır eğitim sisteminde. Kağıt üstünde dört dörtlük, ama içi boşaltılmış bir eğitim hakkı vardır ülkemizde.

◆ Faşizmin olduğu yerde, insan hakları “*zulmün izin verdiği*” kadardır! İnsan hakları mücadelesi, faşizme karşı mücadeledir! “*İnsan haklarıyla insandır!*” Oligarşinin yasaları da bunu böyle kabul eder. İnsanı insanlıktan çıkaran da oligarşiden başkası değildir.

Halkın doğal, meşru haklarını gasbederek, gasbetmekle yetinmeyip halkı hakları için mücadele edemez hale getirerek, insanları aşağılayan, çaresizliğe mahkum eden faşizmdir. Emperyalizme, MGK’ya, faşizme, düzen partilerine mahkum edilen halk, demokrasilik oyunuyla da avutulmak, oyalanmak isteniyor.

Halk, hayatın her alanında örgütsüzleştirilerek, haklar ve özgürlükler mücadelesi fiilen yok edilmek isteniyor. Halkın en örgütlü kesimi olan işçilerin, memurların durumu bugün budur. İşçilerin ancak yüzde onu sendikalarda örgütlüdür. Oligarşi örgütlülüğün bu kadarına da tahammül edemeyip, sendikaların yönetimlerini sindirerek, sendikalaşma faaliyetlerini polis baskısıyla, işkenceyle, işten atmayla bastırarak mevcut örgütlülüğü de parçalamaya çalışıyor.

Sorunun özü buradadır: İnsan Hakları Haftası boyunca, Avrupa’nın ya da bakanlıkların, “sivil toplum kuruluşu” adı verilen düzen kuruluşlarının “insan hakları ihlalleri raporları”nda bunların hiçbirini göremeyeceksiniz. Açlıktan, yetersiz tedavi sonucu ölenleri göremeyeceksiniz. Gecekondu-lara doldurulan onmilyonların “barınma hakkı”nın gasbedilmesini göremeyeceksiniz.

Faşizmi ortaya koymayan, “hak ihlalleri”nin, esasında sistemin kendisi olduğunu gözardı eden hiçbir rapor, gerçeğin ifadesi değildir.

Haklarımızın ihlal edilmesine karşı mücadele, insanlığımıza sahip çıkma mücadelesidir. Faşizme karşı demokrasi, işbirlikçiliğe karşı bağımsızlık mücadelesidir. Bu mücadelenin hedefi, göstermelik yasal değişikliklerin sağlanması, üç beş polis şefinin cezalandırılması isteğiyle sınırlanabilir. Böyle sınırlandırıldığında, sömürü ve zulüm devam eder; “insan hakları raporları”ndaki ihlal rakamları katlanmaya devam eder.

9 Aralık 2003

Temel Haklar Ve Özgürlükler Derneği
TAYAD’lı Aileler

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

1. Olağan Genel Kurulu Yapıldı

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 7 Aralık'ta 1. Olağan Genel Kurulu'nu yaptı.

İstanbul Şişli'de bir salonda toplanan Genel Kurul'a aralarında çeşitli kitle örgütlerinin temsilcilerinin, aydın ve sanatçıların da bulunduğu yaklaşık 400 kişi katıldı.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, kurulu henüz altı ay olmuştu; ama salonda okunan mesajlar haklar ve özgürlükler mücadelesi temelindeki örgütlenmelerin bu kısa sürede İstanbul ve Anadolu'nun pek çok yerine yayıldığını gösteriyordu. **Salihli** Temel Haklar, **Tunceli** Temel Haklar, **Elazığ**, **Mersin**, **Alibeyköy**, **Bahçelievler**, **Anadolu**, **Esenler**, **Ankara**, **Kocaeli**, **İzmir** Temel Haklar ve **Okmeydanı**, **Sarıgazi**, **Esenyurt** Temel Haklar Girişimleri diye uzayıp gidiyordu örgütlülükler.

Kısa sürede bu mevzileri yaratmış olmanın coşkusuyla başladı genel kurul.

"Hoşgeldiniz" konuşmasını yapmak için kürsüye çıkan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Başkanı Mehmet Göçebe, haklar ve özgürlük mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşu çağrısıyla genel kurulu başlattı.

Çeşitli sendikalar, partiler, gençlik dernekleri, tutsak aileleri örgütleri, esnaf ve mahalle örgütlerinden gelen mesajların okunmasının ardından Ankara'da Abdi İpekçi Parkı'nda 87 gündür açlık grevini sürdüren TAYAD'lı Aileler'den gelen mesaj kitle tarafından alkışlarla karşılandı.

Yeterli üye çoğunluğunun olduğunun tespit edilmesiyle Genel Kurulu yönetecek divan üyelerinin seçimine geçildi ve divan üyeliklerine **Aynur Karaaslan**, **Naime Kara** ve **Behiç Aşçı** seçildi. Divan Kurulu'nun genel kurul gündemini sunmasıyla konukların konuşmalarına geçildi.

TAYAD adına Ahmet Kulaksız, SDP adına Uğur Gündoğdu, TMMOB adına Celal Beşiktepe, Alibeyköy Temel Haklar adına Şevket Avcı, söz alarak kısa konuşmalar yaptılar. Konuşmaların ardından gündemde Faaliyet Raporu vardı; oy birliğiyle Faaliyet Raporu'nun okunmaması kararı alınarak rapor tüm kitleye dağıtıldı.

Genel Kurullar'ın sadece "seçimlik" olmaması, mevcut siyasi durumun konuşulup tartışıldığı bir zemin olması gerektiğinden hareket eden Temel Haklar yöneticileri ve üyeleri, çeşitli başlıklarda konuşmalar hazırlamışlardı.

Mehmet Göçebe, "örgütlenme ve mücadele" sorununu ele alan bir konuşma yaparak şunu vurguladı: *"örgütlenme yoksa hiçbir şey yoktur. örgütlenme yoksa hiçbir çağrının karşılığı da yoktur. Örgütlenme bir kaldıraçtır. Bu kaldıraçtan yoksunsanız, büyük ağırlıkları, büyük kitleleri harekete geçiremezsiniz, güç olamazsınız."*

Av. Özkan Köylüoğlu, hak ve özgürlükler mücadelesinin Türkiye gerçeğinde nasıl ele alınması gerektiği, Mali Sayman **Tigin Öztürk**, "ABD emperyalizminin imparatorluk hevesleri ve yeni sömürge Türkiye gerçeği", **Nazmiye Kaya** ekonomik durum ve IMF'yle ilişkiler üzerine, Gülay Özpolat, "Kürt Sorunu üzerine", Fatih Özgür Aydın "Eğitim sorunu üzerine", şair Ruhan Mavruk da örgütlülüğün geleceğe inancı güçlendirdiğini vurgulayan konuşmalar yaptılar.

Temel Haklar sekreteri Gülsen Salman, "**hapishaneler, tecrit ve mücadele**" üzerine yaptığı konuşmayla, F tipi hapishanelerdeki duruma ve sürmekte olan ölüm orucuna dikkat çekti.

Konuşmaların ardından geçici yönetim kurulu'nun ibrası ve tahmini bütçenin oylanmasından sonra Divan Kurulu'na verilen bir önergeyle tüzük maddelerinde bazı değişiklikler yapıldı. Değişikliklerden biri de derneğin kısa adının **TEMEL HAKLAR** olarak değiştirilmesiydi.

Konuşmaların ardından yönetim kurulu seçimi yapıldı ve **Mehmet Göçebe**, **Nazmiye Kaya**, **Gülsen Salman**, **Tigin Öztürk**, **Nergis Doğan**, **Gülay Özpolat**, **Özkan Köylüoğlu** yönetim kurulu na seçildiler.

Genel Kurul Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Göçebe'nin teşekkür konuşmasıyla sona erdi.

Katillerin, işkencecilerin ellerini kollarını sallayarak gezdiği bu davalar; mezar taşının suç sayıldığı bu AKP'nin 10 Aralık İnsan Hakları Günü nü

Katilleri Yargılayın!

ganlarıyla duruşmaya getirilirken, jandarma "ağzını kapatarak" sansürün bir biçimini kendince uygulamaya çalıştı. Almanya ve Yunanistan'dan gelen heyetlerin de izlediği duruşmada sanıklar savunmalarına başladı.

Basının "Burası Filistin Değil İstanbul" manşetleri ile katliama zemin hazırladığını belirten sanıklar, 2.5 yıldır, katillerin değil kendilerinin yargılandığını dile getirdiler. Ölüm orucunun 10. ekiplerle sürdürdüğünün belirttiği savunmalarında, "İktidar ülkemizi ölüm vatanına çevirdi. AKP 107 insanın ölümünden sorumludur. Tecriti çözmediği sürece sorumlu olmaya devam edecektir." denildi. Hain Eylem Göktaş'ın kullanılarak avukatlara saldırının MGK'nın psikolojik

savaşı olduğunu hatırlatan devrimciler, ihanetin savunulamayacağını söylediler.

"Yaşasın Armutlu Direnişimiz"

Duruşma sonunda sanıkların ailelerle vedalaşmasına jandarma müdahale etti. Çevik kuvvet polisinin de salona sokulduğu saldırı mahkeme heyetinin gözleri önünde gerçekleşirken, Almanya ve Yunan heyeti de, "Özgürlük İstiyoruz" sloganıyla saldırıyı protesto ettiler. Mahkeme, tahliye taleplerini redderek, duruşmayı 25 Şubat 2004 tarihine erteledi.

Mahkeme çıkışında "Katiller Yargılsın TAYAD'LI AİLELER" pankartı açarak bir basın açıklaması yaptılar. TAYAD'lı Aileler, Armutlu'nun o gün tıpkı Irak gibi işgal edildiğini, yakılıp, yıkılıp katliam yapıldığını belirttiler. "Adalet istiyoruz, Katiller cezalandırılsın." diyen ailelere yönelik polisin tacizleri burada da sürerken, tutsaklar zılgıtlar, sloganlar ve alkışlarla uğurlandılar.

5-13 Kasım 2001 tarihlerinde gerçekleştirilen Küçükarmutlu Katliamı davasına 5 Aralık günü DGM'de devam edildi. Ölüm orucu direnişine saldıran, 4 devrimci katledenler hakkında tek bir dava açılmazken, katliamdan sağ kurtulanların yargılandığı davada tutuklu bulunan, Gamze Ünal, Selma Kubat, Güzin Tolga, Vedat Çelik, Ahmet Güzel, Zeki Doğan ve Sinan Tökü, "Yaşasın Armutlu Direnişimiz", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" slo-

Mezar Taşı Korkusu Mahkemeye Yansıdı

"Öldüler Yenilmediler" yazılı mezartaşı yaptıkları için 31 Ağustos'ta Çemişgezek'in Tekeli Köyü'nden gözaltına alınarak bir süre tutuklu kalan Aydın Koç, Celal Güneş ve Erkin Zengin'in duruşmasına devam edildi. 4 Aralık'taki duruşmada mahkeme, "görevsizlik" kararı vererek dosyayı Sulh Ceza Mahkemesi'ne sevk ederken, mezar taşları ailelere yine iade edilmedi.

Mahkemeyi izlemek için Çemişgezek'e gelmek isteyen, Elazığ ve Tunceli Temel Haklar çalışanları ile şehit ve tutsak aileleri ise tam bir keyfilik içinde, yol boyunca birçok noktada jandarma tarafından durduruldular. Mahkemeye yetişmelerini engellemeye çalışan jandarmanın terörü, adliyenin ablukaya alınması ile sürdü.

Duruşmada yaşananlar ve jandarmanın hukuksuzluğu, mahkeme sonrası Elazığ'da yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Elazığ ve Derim Temel Haklar'ın açıklamasında, "saldırıları sadece mezarlarımıza değil, değerlerimizdir." denildi.

Katiller Yine Tutuklanmadı

1991 yılında Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde işkencede katledilen DEV-GENÇ'li **Birtan Altunbaş**'ın katillerinin yargılanmasına 5 Aralık günü Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi. 13. yıla girmek üzere olan davada, işkenceci polis "Süleyman Sinkil'e hala ulaşamadığı" belirtilirken, müdahil avukatlardan Oya Aydın, "sanıkların tutumu çok açık. Bu davayı uzatma girişimlerinin bir devamı. Sanıklardan ikisi hala görev yapıyor. Hiçbir duruşmaya katılmayan ve hakkında gıyabi tutuklama kararı bulunan Süleyman Sinkil ise Denizli'de elini kolunu sallayarak dolaşıyor" dedi.

Süleyman Sinkil'in adresinin araştırılması için Denizli'ye yazı yazılmasına karar veren mahkeme, hala Ankara Emniyet'inde çalışan iki işkencecinin tutuklanması talebini ise reddederek duruşmayı 16 Aralık'a erteledi.

İşkencede ölüm açık, katilleri belli. Ve oligarşinin hukuku ve iktidarlar, tam 12 yıldır işkencecileri aklamak için elinden geleni yapıyor. İktidarlar değişiyor, işkencenin devlet politikası olduğu gerçeği değişmiyor.

hukuksuzluk; Başbakanlık ve Adalet Bakanlığı'nın yanbaşındaki 'tecrit ve sansüre son verin' haykırışı, tutukları attığı Türkiye'nin manzarasıdır

107 Ölümün Olduğu, Tecritin Sürdüğü Bir Ülkede "İnsan Hakları Günü" Nutukları Atan Riyakarlar; Tecriti ve Sansürü Abdi İpekçi'de Haykırıyoruz DUYUYOR MUSUNUZ!

AKP iktidarı tam bir ikiye bölünme için de bir yandan katlediyor, tecriti ve sansürü sürdürüyor, öte yandan insan hakları nutukları atıyor. "10 Aralık insan hakları günü"nde nutuklar ayyuka çıkarken, TAYAD'lı Aileler Abdi İpekçi Parkı'nda, yani bu nutukların atıldığı binaların hemen yanbaşı, zulmü haykırmaya devam ediyorlardı. Utanmadan "ilerleme var" diyenler oldu, sıkılmadan, başka yasaklardan söz edip, ölümleri, tecrit işkencesini ağzına almayanlar vardı.

Zulmün uygulayıcı, açık ve gizli destekçisidir onlar. Ve onların tüm bu ikiye bölünmelerini TAYAD'lı Aileler Ankara'nın orta yerinde teşhir etmeye, "tecrit ve sansüre son verin" diye haykırmaya de-

vam ediyorlar. Tarihe yazılacak olan da bu haykırıştır, ikiye bölünmeler değil.

Sayı 90

31

14 Aralık
2003

DEVİRİMCİ SOL DAVASI DERHAL DÜŞMELİ!

Devrimci Sol Ana Davası'nda yaşanan "kayıp dosyalar" hukuksuzluğu, bu kez, davanın eski sanıkları ve hukukçuların katıldığı bir toplantının gündemiydi. TMMOB binasında 6 Aralık günü yapılan basın toplantısına HHB avukatı Behiç Aşçı, yine davanın avukatlarından Cemal Yücel, TAYAD'lı Aileler adına Suzan Akça, Devrimci Sol Ana Davası'ndan yargılananlar adına da Mehmet Doğan katıldı.

Tutsakların yaşadığı baskıların, direnişlerin, davanın çeşitli aşamalarının bir dia gösterimi ile anlatıldığı toplantıda söz alan Aşçı, davanın hukuksuzluğun yanı sıra, hukuk ve demokrasi

mücadelesinin de bir alanı olduğunu belirterek, "bugün geline noktada 12 Eylülcüler bile 12 Eylül hukukunu savunamazken bu hukuksuzluğu kim devam ettirecektir?" diye sordu.

Mehmet Doğan ise, "tam 23 yıldır ülkemizde bir hukuk garabetinin yaşandığı Devrimci Sol Davası'nın en uzun süren siyasi dava olduğunu" hatırlatarak, "Biz haklıydık. Bu nedenle savunmamızın başlığına 'Haklıyız Kazanacağız' koyduk. Her şeye rağmen bu davada yer alanları teslim alamadılar, düşüncelerimizden vazgeçemediler. Bizler nezdinde bu dava artık düşmüştür..." dedi.

12 Eylül cuntasından, cunta hukukunu sürdürenlerden, hapishanelerde, mahkemelerde baskı ve işkence uygulayanlardan "davacıyız" diyen Doğan'ın ardından söz alan Av. Cemal Yücel ise davanın nasıl bir hukuksuzluk içinde yapıldığını örneklerle anlattı.

En son söz alan Suzan Akça ise, davanın bir başka boyutunu, TAYAD'lıların 12 Eylül'ün baskı ve hukuksuzluklarına karşı mücadelesini anlattı.

Susurluk'un Ölüm Mangaları AKP'nin Emrinde

"Susurluk politikaları" olarak anılan ne varsa, değişik biçim ve düzeylerde AKP iktidarında "demokratikleşme" yalanları ile paralel sürdürülüyor. 3 Aralık günü, Diyarbakır'da gerçekleştirilen infaz, bunun son örneği oldu.

5 Nisan Mahallesi'ndeki bir evi kuşatan ölüm mangaları, Hüseyin Altun ve İbrahim Kılınç'ı infaz etti.

Silah seslerinin duyulmasından bir saat sonra "teslim olun" çağrısı yapıldığı tanıklar tarafından dile getirilen olay sırasında, evin dış duvarlarında, herhangi bir tahribat meydana gelmediği ve kapının zorlanarak açıldığı belirtildi. Zülfü Altun, kardeşine isabet eden iki kurşundan birinin sağ çeneden, diğerinin ise sağ şakaktan olmak üzere kafasına isabet ettiğini açıkladı. Katiller, saldırganlıklarını, infaz sonrası da sürdürdüler, önce, Hüseyin Altun'un ablası Cemile Altun ve yakınları morg önünde polisi dövdükleri gerekçesiyle gözaltına alındı. 6 Aralık günü ise taziye amacıyla toplanan binlerce kişiye polis saldırdı. Buna rağmen yürüyüşünü sürdüren beş bin kişi sloganlarla infazı protesto etti.

Her İnfazda Aynı Açıklama

Katledilenler "KADEK'liydi, eyleme hazırlanıyorlardı, polis eylemi önlemişti..." Polislin yaptığı bu açıklamalar, tüm infazların klasik senaryosudur. Örgütlerin adı değişir ama senaryo değişmez. Açın bakın gazete arşivlerine; infazların günlük olaylar haline geldiği '90'lı yıllarda, Susurluk şefi Ağar'ların, Men-

zir'lerin dilinde aynı ifadeleri gö-rürsünüz. Diyarbakır'da da, sağ yakalama bir amaçları olmamıştır. Bilerek, planlayarak gerçekleştirilmiştir infaz.

İnfaz ve Kürtçe 'Teslim Olun'

Burjuva basın infaza tam destek verdi. Devrimciler, yurtseverler sözkonusu olduğunda, polislin "teröristler, çatışma çıktı, öldüler..." açıklaması yeterliydi onlar için. AB'cilik maskaralığı, insan hakları soytanlığı yapma gereği bile duymazlardı. Her katliamın, her infazın alkışçısı oldular bugüne kadar. Diyarbakır'da bu gerçek değişmedi.

İnfaza dair hiçbir soru dahi sorulmazken, Doğan Medya'nın "solcu" gazetesi Milliyet, infazda, "Polisten bir ilk: 'Teslim Bıbın': polislin, bir ilke imza atarak, operasyonda Kürtçe 'Teslim olun' ve 'Silahlarınızı bırakın' çağrısı yaptığının." haberini verdi.

İnfaza, böyle bir bakış açısı, ancak AB'ci sahte demokrat bir kafanın ürünü olabilirdi. AB'cilik işte böyle bir aldatmadır. Yargısız infazı görmez, "teröristler öldürdü" diyerek alkışlar, polislin Kürtçe çağrısını görür. İnfaz alkışçılığının açık bir ifadesi olan bu bakış, öte yandan burjuvazinin "insana" bakışını da gösterir.

AKP'nin Ölüm Mangaları

İnfazı gerçekleştirenler, AKP iktidarının, ellerini soğutmadığı, infaz ve katliam davalarında aklamaya devam ettiği ölüm mangalarıdır. Daha geçtiğimiz hafta, Yunus Güzel'i işkencede katledenleri aklayan AKP iktidarıydı.

İşte! Katiller elleri soğumadan işlerini hak ve özgürlüklerin, de-

Ä "Özgürlük" Kılıfına Geçirilmiş Asimilasyon

RTÜK'ün hazırladığı "anadilde yayın" yönetmeliği, asimilasyoncu kafanın, zoraki de olsa tanımak zorunda kaldığı hakları da ne hale getirebileceğini, oligarşinin asimilasyon politikasından vazgeçmesinin mümkün olmadığını gözler önüne serdi. RTÜK hazırladığı yönetmelikte, "yayınların yalnızca yetişkinlere yönelik ve eğitim amaçlı olmaması" koşulu getiriyor. Yani, Kürtçe çizgi film dahi yasak!

Peki niye?

Bir dilin yaşaması, gelişmesi, yeni yetişen neslin o dili kullanmasına, öğrenmesine, geliştirmesine bağlıdır. Oligarşi onyıllardır yok saydığı bir dili Kürt çocukları konuşmasını diye okullarda akıl almaz yöntemlere başvurdu. Hiç bu asimilasyoncu politika değişir mi?

Ä DEHAP'lılara Tutuklama

Mersin'de 30 Kasım'da düzenlenen "Barış İçin Demokratik Çözüm Mitingi" sonrasında evleri basılarak gözaltına alınan 38 kişiden yaşları küçük olan 17'si savcılık tarafından serbest bırakılırken, 21 DEHAP'lı 'yasadışı örgüte yardım ve yataklık'tan tutuklandı.

Ä Bolat'a Komplö

MLKP'li olduğu ve eylem hazırlığında olduğu gerekçesiyle tutuklanan, Kemal Bolat'ın ailesi yaptığı basın açıklaması ile, Bolat'ın ölüm orucu nedeniyle 399. maddeden tahliye olduğunu ve olayın polis komplosu olduğunu, medyanın komplo da kullanıldığını belirtti.

Riyakar İslamcının 'İnsan Hakları' Oyunu

mokratikleşmenin, islamcılığın tarihi ve ideolojik olarak tanımadığı kavramlar olduğunu değişik yazılarımızda dile getirmiştik. Böyle bir kafa, elbette AB'nin istediği oyunu oynamakta bile zorlanacaktır. Erdoğan'ın emekçilerin talepleri ve eleştiriler karşısında ortaya çıkan despot yüzü, AKP'nin gerçek yüzüdür.

İşte bu oyunların başında "insan hakları" geliyor. Hükümet, "ihlalleri araştırmak amacıyla" kurduğu 'Başbakanlık İnsan Hakları Danışma Üst Kurulu' (İHDK) ile oyunun vitrinini süslemeye kalkıştı. Ancak daha ilk günden, ortada "danışma" diye bir şey kalmadığı gibi, kurulun vitrini haline getirilen kurumların hakları da yok sayıldı.

Ya 107 ölümün olduğu ülkede...

Mehmet Elkatmış

TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış, 10 Aralık'ta, "andıçların, gizli yönetmeliklerin, batı çalışma gruplarının... olduğu bir ülkede insan hakları olmaz" dedi. Peki 107 ölümün senin de desteğinle sürdüğü bir ülkede olur mu? Riyakarlık her yanlarından akıyor!

Güya İHDK "özerk ve demokratik" idi. Ama bakın neler oldu?

Başkanlığa aday olup kaybeden Vahit Bıçak, seçim sonuçları hiçe sayılarak AKP tarafından başkanlığa atandı. Zaten onların 'danışma' diye bir görevi de kurulu berri hiç olmamıştı; TUSİAD gibi patron örgütlerinden 'AB'ye uyum yasaları'nda görüş alınırken, İHDK'ye sorulmadı bile.

Bununla da bitmedi, AKP hükümeti, kurula bildirmeden, görüşlerini almadan, sağcı, İslamcı dernek ve vakıfları kurula doldurdu ve yönetmeliğinde de değişikliklere gitti. Her alan kadrolaşma içindi AKP için, yönetmediği, gerici ideolojisinin hakim olmadığı hiçbir kuruma yaşam hakkı tanımazdı. Fethullahçı Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'ndan AKP'lilerin de bulunduğu Birlik Vakfı'na kadar onlarca AKP şakşakçısı kurum bunun için kaydedildi.

İHDK de, TBMM İnsan Hakları Komisyonu gibi, oyundan başka bir şey değil. Bu, devrimciler açısından netti zaten. Faşizmin demokrasilik oyununda vitrine gönüllü kaydolanlar ise şimdi kurulun yapısını sorguluyorlar.

'O'nun Kellesini Getir Oğlum'dan, 'Taksim'de Asarız'a

Türkeş'in, Öcalan'a suikast emri vererek, "bana onun kellesini getir oğlum" dediğini geçen hafta yazmıştık. Türkeş'in çocukları herkesin gözleri önünde ölüm fetvaları vermeye devam ediyor. İbrahim Tatlıses'in, bir TV kanalında Kürtçe türkü söyledikten sonra, "bir adım atıldı, şimdi ikinci adım atılmalıdır" sözleri üzerine, faşistler Tatlıses'in işyerinin önünde toplanarak gösteri yaptı! Burada konuşan İstanbul Ülkü Ocakları Başkanı Levent Temiz, "Akıllı ol, olmazsan seni Taksim'de asarız." dedi. Bahçeli' de tehdide dolaylı onay verdi.

İşte size halkın kanını dökmeye hazır bir kafa. Böyle bir dernek ci-nayet şebekesi olmayacak da ne olacak. "Kasetlerini almayarak Milli duruşlarını ortaya koyacaklar"mış; MHP iktidarda IMF'nin emir eri olmuş, askerinin kafasına çuval geçirilmiş, sesi çıkmamış, şimdi şovenizm kışkırtması ile "millilik" oyunu oynuyor. Geçin bu soytarlıkları, siz Amerikan uşaklığını anlatın.

Poliste Pislik Bitmiyor

Üsküdar Emniyet Müdürlüğü'nde görevli polis Bünyamin Demir Çengelköy'de bir benzin istasyonunun çalışanlarını rehlin alarak, "polis teşkilatı içinde her türlü pis işin döndüğünü, teşkilatın mafya olduğunu" kameralar önünde anlattı. İstanbul Emniyeti beklendiği gibi, "psikolojik hezeyan" açıklaması yaptı. Olay sonrasında ise, "polisin psikolojik durumu" tartışmaları başladı. Polis de bu tartışmayı, "maaşa zam" hesabı için körtledi.

Olay ne tekil ne de sıradandır. Psikolojisi bozuktur demek de polisi aklamaz. O zaman sorulur; psikolojisi bozuk birinin eline neden silah verdin? diye. O polis, halktan birini, hele bir devrimciyi "bozuk psikolojisi ile" katletmiş olsaydı bu açıklamaların hiçbirisi yapılmayacak, ödül bile verilecekti.

Susurlukçu Ayhan Çarkın'ı hatırlayın, "çocuklarıma dokunamıyorum" diyordu psikolojisi-ni anlatmak için. Ama, ölüm mangasında görevine devam etti. Bu "psikolojik" tartışmaları bir yana bırakın; karşımızda her yanı suçla dolmuş, çürümüş, halka düşman bir polis teşkilatı vardır. Böyle bir teşkilat da pislik üretmeye devam ediyor.

"Devlet Gibi" Çete

Jandarmanın Bolu merkezli olmak üzere birçok ilde yaptığı koordineli operasyonda, Öz Bolu Seyahat sahibi, Bolu Asayiş Ekipleri Amiri, Bolu İl Meclisi üyeleri, Tekel Başmüdürü, bir uzman çavuş ve polislerin de bulunduğu çetenin üyesi 49 kişi gözaltına alındı. Suçlar muhtelif; tecavüz, cınayet, haraç, yasadışı kürtaj, sahte rakı üretimi... Siyasi, bürokrat, asker ve polis; çete için her şey tamam!

Sayı 90

33

14 Aralık
2003

Sendikalarda değişen bir şey yok!

- ✘ Türk-İş 19. Genel Kurulu yapıldı; başkan aynı, kafa aynı.
- ✘ Hak-İş 10. Olağan Genel Kurulu yapıldı; değişen bir şey yok!
- ✘ Tekstil-İş 10. Olağan Genel Kurulu yapıldı; eski tas, eski hamam!

İki “büyük” işçi konfederasyonunun, Türk-İş ve Hak-İş’in olağan Genel Kurulları geçen hafta yapıldı. Diğer “büyük” konfederasyon DİSK’te de Tekstil-İş Kongresi vardı.

Türk-İş ve Hak-İş’te Genel Başkanlar yerinde kaldı. Peki Salih Kılıç ve Salim Üslu, çok başarılı oldukları için mi yerlerini korumuşlardı? Bu soru hiç tartışılmadı zaten kongrelerde.

Mevcut yönetimlerin işçi sınıfının çıkarlarını ne kadar savunup savunmadığı birçok sendikacının, delegenin umurunda değildi. Kongrelerin üçünde de bütün fırtına yönetim kurullarında kimlerin yer

alacağı üzerine yapılan pazarlıklarda koptu. Bunun dışında işçi sınıfının sorunlarına ilişkin hiçbir tartışma yapılmadı.

Hiçbir muhasebe yok. **Niye örgütlenmiyoruz, niye bu haldeyiz, niye haklarımızı korumuyoruz** diye hiçbir sendikacı sormuyor? Bu kongrelerin ortaya koyduğu sonuç vahimdir; sendikacılık ve sendikacılar ölmüş. Her üç kongreye katılan sendikacılar da, sendikacılığın cenazesi başında son dualarını okuyanlara benziyorlardı.

20 yılda sendikaların üye sayısı 1,5 milyondan 600 bine düşmüş durumda. Düşüş sürüyor. Tabiri caizse, başaşağı ye-

re çakılmalarına çok az kalmış sendikaların. Ama bu bile, sendikacıları diriltemiyor.

Hiçbir muhasebe olmadığı gibi, Tekstil-İş’in Kongresi’nde yeniden genel başkanlığa seçilen **Süleyman Çelebi** “*İş Yasası’nın çıkmaması için DİSK’in üzerine düşeni yaptı-ğın*” savunuyordu. Üç beş gösteriyle koskoca bir konfederasyon görevini yapmış sayılıyorsa, Çelebi’nin işçi sınıfı tarihinden, mücadele tarihinden haberi yok demektir. Özeleştiriden, politik tartışmadan uzak kongreler, işçi sınıfına bugüne kadar bir şey kazandırmadı, bundan sonra da kazandırmayacak.

Riyakar sendikacılar!

Kongreler, sendikacı tipini de gözler önüne serdi; tek derdi, kaygısı koltuğu olan bir sendikacı tipidir bu. Türk-İş Genel Kurulu’nda birçok sendikacı, Türk-İş yönetimine ağır ve haklı eleştiriler yöneltti. Ama yönetime tavır alma noktasında eleştirilerinin gereğini yerine getiren hemen hemen yoktu. Eleştirilerle “zevahiri”

Kongrelerden Notlar

SANSÜR: TÜSiAD’ın, TOBB’un, TİSK’in her açıklamasını haber yapan burjuva medya, İşçi kongrelerinde haber değeri görmedi. İşçilerin iktidara, sendika ağalarına eleştirileri, talepleri tek bir cümleyle bile yansıtılmadı burjuva basında. Sansür sadece devrimcilerin değil, işçinin sesini de boğuyordu.

Türk-İş Kıbrıs’a! Gerici, faşist sendikacılar sanki işçilerin tüm sorunlarını tartışmış,

çözümü bağlamış gibi, Türk-İş’in Kıbrıs’ta Rauf Denktaş’a destek vermesi üzerine uzun konuşmalar yaptılar.

“Babalar gibi satıyorlar, kuzular gibi seyrediyoruz”; Yönetimler, bu kongreleri de kendileri için “zafer”le geçirmiş olsalar da, kimse bu yönetimlerden memnun değildir; ama sendika ağalığı ve buna göre şekillendirilen delegelerle öyle bir çark kurulmuş ki, eleştiriler örgütlü olmadığı sürece bu çark üzerinde hiçbir etkide bulunamıyor. Katılan misafirlerin, sendika üst yönetiminin hükümeti övücü

konuşmalar yaptığı Hak-İş Kongresi’nde bile, delegeler, iktidarı eleştiriyor; iktidarın ülkeyi sattığını, sendikacıların kuzu gibi seyrettiğini dile getiriyorlardı.

Budak yine sahnede!

Tekstil-İş Kongresi’nin popüler isimlerinden biri de Rıdvan Budak’tı. Rıdvan Budak “kendi adamını” yönetime sokmak, hatta olmazsa bizzat kendisi aday olmak için gelmişti kongreye. DİSK başkanlığını parlamentoya sıçrama tahtası yapıp, parlamentoda da işçilerin çıkarlarını savunmak için kılını kırıpratmayan Budak, işçilerden yüz bulamadı.

kurtarıyor; kendi tabanlarına karşı "bakın işte eleştirdik, biz bu ihanet ve teslimiyete ortak değiliz" mesajı veriliyor, ama çark da olduğu gibi dönmeye devam ediyordu.

Tek Gıda-İş, Tes-İş, Genel Kurul öncesi adları "muhalif liste" içinde geçen sendikalar- dı. Tek Gıda-İş, "Salih Kılıç'a oy vermeyeceklerini" açıklamıştı. Diğer muhalif sendikalarla "alternatif" liste toplantıları yapmışlardı.

Ama yönetimde bir "kol-tuk", onların muhalifliğini bitirdi; Tek Gıda-İş Genel Sekreteri Mustafa Türker ve Tes-İş Başkanı Mustafa Kumlu, Salih Kılıç'ın listesinden yönetime aday oldular.

Belli bir delege ağırlığına sahip Petrol-İş ve Belediye-İş de çeşitli bahanelerle muhalefetin liste çıkarmasına yanaşmadı.

Salih Kılıç'ın ve takımının işbirlikçiliği çok açıktır. Ama onların adeta "rakipsiz" kalmasına yol açan tablo, "muhalif" diye geçinenlerin gerçek anlamda muhalif olmamalarından veya muhalifliğin gerrektirdiği siyasi cürete sahip olmamalarından kaynaklanmaktadır. İşbirlikçiliği, ihaneti aleni olan sendika ağalarını işçi sınıfının sırtında tutan işte bu arada-derede görünen riyakar sendikacılar- dır. Kimisi sol, kimisi sosyal-demokrat görünen bu sendikacılar, işçi sınıfı içindeki her türlü devrimci gelişmenin de baş düşmanlarıdır. Devrimcilere karşı tasfiyecilikte, Salih Kılıçlar'dan önce onlar harekete geçer.

Politik bir tartışma, üretme, muhasebe alanı olamayan kongreler, işçi sınıfı için en azından "ders" olmalıdır. Bu kongrelerin verdiği tek ders ise, düzen sendikacılığının, sağ veya sol görünümlü MGK sendikacılığının aşılması gerektiğidir.

Ä ÇORAP EMEKÇİLERİ GECESİ

Bayrampaşa Çorap işçilerinin mücadelesi içinde kurulan, Çorap Emekçileri Derneği, açılış gecesinde işçilerle buluştu.

7 Aralık günü Esenler'de düzenlenen geceye, kendisi de çorap işçisi olan Aşık Gülabi'nin yanı sıra Alişan Opuz, Karanfiller Kültür Merkezi Çocuk Korosu ve Halk Oyunları Ekibi, Turhal Kültür Dayanışma Derneği Hubyar Semah Ekibi ve derneğin bağlama kursu hocası ve çorap işçisi Tuncay Kemeç türkülerıyla, oyunlarıyla katıldılar. **"İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Zamsız Çalışmayacağız, Açlığa Mahkum Olmayacağız, Hak Verilmez Alınır"** pankartlarının asıldığı geceye, 800 çorap emekçisi aileleriyle birlikte katıldı. Dernek Başkanı Salih Çınar, derneğin kuruluş sürecine ve işçilerin direnişine ilişkin yaptığı konuşmada, "Çorap sektöründe sigortasız çalışan bir tek kişi bile bırakmayacağız, sendikal haklarımızı kazanacağız, var mısınız?" sözlerine, işçiler "Varız, Biz Kazanacağız, Zamsız Çalışmayacağız, İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla cevap verdiler.

Ä KESK'li Memurlar Eylemde

İş bırakma eylemi öncesi KESK'li memurlar çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. Birçok ilde, 6 Aralık günü AKP binaları önünde yapılan eylemlerde iktidarın emekçi düşmanlığı teşhir edildi. Bu arada, 2 Aralık işyeri terk etmeme eylemi kapsamında yapılan devlet hastanesindeki eyleme **Kocaeli Temel Haklar** da katılarak destek verdi.

Ä "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız"

Kocaeli Genel-İş Sendikası'na bağlı, Saraybahçe Belediyesi işçileri alacaklarının ödenmemesi üzerine, eyleme başladı. 5 Aralık'ta Belediye önünde toplanan işçiler 'İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Vur Vur İnlesin Metin Alan Dinlesin' sloganları attı. Genel-İş binasına kadar yürüten işçiler adına burada sendika başkanı Birol Güçlü bir konuşma yaptı. 250 işçinin katıldığı eylem, 'İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız' sloganıyla sona ererken, eylemlerin alacaklar ödenene kadar süreceği belirtildi.

Ä Çukurova İşçisi Yalnız Değildir

Çukurova tekstil fabrikasında işten çıkartılan 500'e yakın işçinin direnişine destek veren Mersin Temel Haklar, direnişe yönelik patronun emriyle AKP'nin polislerinin saldırılarını protesto etti. Direniş çadırlarının sökülmesinden gözaltılara kadar uygulanan baskıları anlatan Mersin Temel Haklar, "Çukurova işçisi yalnız değildir" dedi.

Ä 'Akliselim olmak' Mücadele Etmektir

Ankara Tabip Odası, Sağlık Bakanlığı müsteşarı Dr. Necdet Ünüvar'ın sağlık emekçilerini tehdit ederek eylem yapmamaları, "akliselim" olmaları açıklamasına cevap verdi. AKP'nin sağlık politikasını eleştiren ATO, 24 Aralık'taki grev kararlarını savunarak, "akliselim olmanın gereği, haksız uygulamalara karşı çıkmak ve sağlık alanının talanına karşı mücadele etmektir" dedi.

Sayı 90

35

14 Aralık
2003

Paşabahçe Grevi Ertelendi

AKP İşçi Düşmanlığını Pekiştiriyor

AKP hükümeti, Kristal-İş üyesi 5 bin işçinin 13 fabrikada 11 Aralık'ta başlatacağı grevi, Bakanlar Kurulu kararı ile 60 gün erteledi. Hükümet sözcüsü Cemil Çiçek erteleme gerekçesini, **“grevin otomotiv sanayiine ve ekonominin genelinde zarar verebileceği”** olarak açıkladı. Resmi gazetede ise gerekçe, **“milli güvenlik”** madmesine dayandırıldı. Gazetecilerin sorusu üzerine, **“Ertelemede kanunsuzluk yok. Kaldı ki, ilk kez grev ertelenmiyor.”** cevabı veren Çiçek, **“Milletvekillerine dizüstü bilgisayar hediye eden Türkiye İş Bankası, bu fabrikanın da sahibi. İşçiler kararın, hediyelerin ardından gelmesi nedeniyle tepkili. Bu olayı görüştünüz mü”** sorusunu, **“görüşülmedi”** diye geçiştirmeye çalıştı.

Kristal-İş, kararı protesto ederken, Danıştay'a başvuracaklarını ve hükümeti İLO'ya şikayet edeceklerini açıkladı. Ayrıca AKP Genel Merkezi önünde yapılacak eylemle de, sendikanın anaharı Tayyip Erdoğan'a verilecek ve **“grev hakkının yok edildiği bir ortamda, sendikacılığın hiçbir anlamı yoktur”** denilecek.

Grev Erteleme, İşçi Düşmanlığının Tescilidir

Cemil Çiçek haklı, ilk kez grev ertelenmiyor. Son on yılda neredeyse büyük tüm grevler “milli güvenlik” gerekçesiyle ertelendi. Sabancı'nın fabrikaları başta olmak üzere, tekelleri patronların bütün istekleri bu konuda da yerine getirildi.

Ancak belki de ilk kez bu kadar keyfi olarak erteleniyor ve işçiye düşmanlık bu kadar pervasızca kusuluyor. AKP iktidarı tarikatların desteğini, aldattığı halk kesimlerinin desteğini ne Genelkurmay'a ne de Amerika'ya karşı kullanmıyor; sadece yine halka karşı kullanıyor. Pervasızca **“erteledim, ne yapabilirsiniz ki”** diyor.

“Ekonomiye zarar verebilirmiş...” Böyle bir gerekçe grev tanımının doğasına aykırı. Her grev zaten ekonomiyi etkiler ki, bir yaptırım gücü olsun. “Milli güvenlik” ise tam bir oyun. İstedğin yere uydurabilirsin. Şişenin, camın milli güvenlikle bir alakasının olup olmaması önemli değil, “milli güvenlik” der her türlü hakkı yokedersin.

Tarikatçı AKP, bu kararı ile açıkça şunu söylüyor; **ben işçiye, memura düşmanım.**

Bu karar, tam da Tayyip'in söylediği gibi

“ideolojiktir.” Sınıfsal ve siyasal olarak emeğe düşmandır AKP iktidarı. Şişe-Cam patronu “erteleyin” diye başvuruyor, hükümet anında “emredersiniz” diyor. İşçi, memur sendikaları, onlarca talebi meydanlarda haykırıyor, AKP dönüp bakmıyor bile. Sadece patronları, Amerika'yı ve tarikatları dinliyor Tayyip Erdoğan.

Petkim İşçisine Saldırı

İşçi sınıfına yönelik bir başka saldırı da özelleştirmeye direnen PETKİM işçisine karşıydı.

Özelleştirme kararlılığı, salt tekellerin hükümeti olmanın da ötesindedir. AKP iktidarının ideolojik tutumudur. Sömürü düzeni kapitalizmi savunuyor olmasındandır. AKP'nin ideolojisi kapitalizmin ideolojisidir. Özelleştirmeye karşı direnen PETKİM işçileri, bundan öncekiler gibi, fabrikayı satın almak isteyen İranlı heyeti de fabrikaya almadılar. 6 Aralık günü, 1500 işçi fabrika kapısına yürüyerek, özelleştirmeyi protesto etti ve girişe izin vermedi. **“PETKİM'i Satanlar Vatan Haini”**, **“Direnen İşçi Asla Yenilmez”** sloganlarıyla direnen işçilerin bu haklı ve meşru mücadelesine, özelleştirme şampiyonu AKP'nin cevabı polis barikatı, saldırı ve gözaltılar oldu.

Saldırı sırasında **silahını çeken Aliğa Emniyet Müdürü**, işyeri temsilcisi Haydar Durgeç'in boğazını sıktı. Ardından “alzhemier” hastası Özcan Karakaya adlı işçi gözaltına alındı. Gözaltıları sormak için emniyete giden Petrol-İş Aliğa Şubesi Başkanı İbrahim Doğangül dahil, 12 kişi de burada gözaltına alındı. Ertesi gün de gözaltılar sürdü ve 7 kişi daha gözaltına alındı.

İşçi Düşmanı AKP'ye Karşı Direniş

AKP'nin işçi düşmanlığı artık nettir. Grev hakkının fiili olarak yok edilmesi kararı, bunun son adımıdır. Grev hakkı yüzyıllık bir mücadelenin sonucunda kazanıldı. Ve yasalarda da vardır. Ancak AKP iktidarında yasanın, hukukun önemi yoktur, patronların istediği vardır. İşçi düşmanı iktidara karşı, basın açıklamalarıyla, mahkeme kararlarıyla mücadele edilemez. Bu saldırı tüm işçi sınıfına yöneliktir. Direniş de sınıfın direnişine dönüştürülüp, burjuvazinin iktidarı AKP'nin işçi sınıfına yönelik saldırılarının önüne barikat kurulmalıdır. PETKİM işçilerinin özelleştirme talimatına karşı mücadelesi de aynı şekilde, emperyalizmin ülkemizi yağmalama politikasına karşı mücadeledir. Sadece onların değil, bütün işçi sınıfının, **“emek örgütüyüz”** diyen tüm sendika ve konfederasyonların mücadelesi olmak zorundadır. Aksi, sınıfa ihanetle özdeşir.

Memurların Taleplerine AKP'den Gaz Bombalı Cevap

10 ve 11 Aralık günlerinde, KESK'e bağlı memurlar, Türkiye genelinde eylemdeydi. 10 Aralık günü viziteye çıkan memurlar, ertesi günü de iş bıraktılar, alanlara çıktılar. Emekçi düşmanı AKP iktidarının Kamu Reformu Yasa Tasarısı'nı protesto eden emekçilere, cevabı, saldırı, gözaltı, gaz bombası ve duymama, görmeme tavrı oldu.

10 Aralık:

"Zafer Direnen Emekçinin Olacak"

İzmir'de Konak Meydanı'na yürümek isteyen memurların önü polis barikatıyla kesildi. KESK'lilere karşı polis biber gazı ve tazyikli su kullanırken, bir süre sonra barikat kaldırıldı. Konak'ta toplanan memurlar, Kamu Reformu aldatmacasını protesto ederek, "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganı atıldılar.

Trabzon'da meydana kadar yürüyen memurlar, "Sadaka Değil Toplu Sözleşme, Direne Direne Kazanacağız" sloganlarını haykırdı. **Bursa'daki**, eyleme TUGSAS Fabrikası işçileri de "Peşkeş Çektirmeyeceğiz" pankartıyla katılırken, **Burdur'da** Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan eyleme Gençlik Derneği üyeleri de katıldı.

Mersin'de kitlesel olarak alana çıkan memurlar AKP iktidarını protesto eden sloganlar haykırdı. **Eskişehir'de** ise SES ve Eğitim-Sen üyeleri, emekçilere rağmen bu ülkeyi yönetmek isteyenlerin geleceğinin olmadığını söylediler.

Ankara'nın değişik yerlerinde yapılan eylemlerde KESK üyesi memurlar, "Örgütümüze, İşimize, Onurumuza Sahip Çıkıyoruz" derken, **Adana'daki** eylemde "Okullar Ticarethane, Öğretmen Tahsildar, Öğrenci Müşteri Değildir" pankartı açıldı. **İskenderun** ve **Malatya'da** "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız" sloganıyla basın açıklamaları yapılırken, **Manisa'da** Gençlik Derneği ve Özgür Gençlik de eyleme destek verdi. **İstanbul'daki** eylemler ise, Kartal Meydanı'nda ve Aksaray Metro önünde gerçekleştirildi.

11 Aralık:

İş Bırakıp Alanlara Çıkıldı

Bir gün önce ülke genelinde seslerini yükselten memurlar, 11 Aralık günü birçok kentte düzenledikleri eylemlerle iktidarı protesto ettiler.

Eylemlerde memurların taleplerini dile getiren, "Sürgünler, cezalar geri alınsın. Kamu yönetimi aldatmacasına hayır... Herkese eşit parasız sağlık ve eğitim... Sözleşmeli çalışmak istemiyorum..." pankart ve dövizleri taşınırken, Diyarbakır, Antalya'da polis müdahale etti.

Diyarbakır'da memurların Dağkapı Meydanı'nda yapmak istediği eyleme polis, tazyikli su sıkarak saldırdı. Gaz bombalarının da kullandığı eylemde 15 kişi gözaltına alındı. **Antalya'daki** saldırıda ise biber gazı kullanıldı ve 30 kişi gözaltına alındı.

İstanbul'da Beyazıt Meydanı'nda toplanan memurların Sultanahmet Meydanı'na yürüme isteği polisin barikatı ile karşılaşınca burada bir süre oturma eylemi yapıp, basın açıklaması düzenlendi.

Adana Uğur Mumcu Meydanı'nda, Bitlis postane önünde, "işimizi, iş güvencemizi, kamu hizmetlerini savunmak için buradayız." diyen memurlar, Zonguldak'ta da Kargo alanında toplanarak taleplerini haykırdılar.

Ankara'daki eylemde ise, Kızılay'a yürüyüşe polis izin verince, Sami Evren açıklamayı Ziya Gökalp Bulvarı'nda yaptı.

Sayı 90

37

14 Aralık
2003

İstinye'deki Terör Üssü

Halkın Hayatıyla Oynamayın! Ülkemizden Defolun!

Türkiye sınırlarında bir mahalle; İstinye. Mahallenin giriş çıkışlarını kapatan, mahalle halkının ve misafirlerinin giriş çıkışını kontrol altına tutan ise Amerikalılar

Halkların adalet duygusu yok olmadıkça, zulmedenler ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar hep korku içinde olacaklardır.

Dünya halklarının baş düşmanı Amerikan emperyalizminin büyük korkusu bunun en açık kanıtıdır. Ülkemizdeki zulüm karargahı olan ABD Konsolosluğu'nun İstinye'de tepelik bir alana, "kale gibi" inşaa edilmesinin arkasında da bu korku vardı. Keza Adana Konsolosluğu da aynı korku nedeniyle kent içinden Ceyhan yolu üzerindeki boş bir alana taşındı. Ama, İstinye'deki konsolosluğu kale yapmaları yetmemiş ki, şimdi tüm bir mahalleyi açık hava hapishanesine çevirdiler.

İstinye ABD'nin Bir Eyaleti Mi?

İstanbul'daki eylemlerin ardından İstinye sirtlarındaki ABD Konsolosluğu'nun mahalleyi ne hale getirdiğini aktaralım önce.

Konsolosluk yetkilileri binaya giden yolları kapattı. Üstelik bunun için işbirlikçilerinden polis isteme gereği dahi duymadılar. Diplomatik tanımlamaya göre, konsolosluk duvarlarının dışı bu ülkenin toprağı sayılırdı. Ama oligarşinin onursuzluğunu, kişiliksizliğini bildikleri için, bu kurala uyma gereği dahi duymadılar.

CIA elemanları, konsolosluğun özel güvenlik elemanları, mahallenin üç girişini, Konsolosluğa çıkan tüm yolları, konsolosluğa ait C plakalı siyah camlı ciplerle kapattı. Mahalle halkı, esnaf, kendi mahallesine girerken araçlarının plakalarını konsolosluğa bildirmeleri gerekiyor. Aksi halde başlarına ne geleceği meçhul!

Mahalleye misafir olarak gelen, orada yaşayan insanlarımızın akrabaları, tanıdıkları ise, giriş dahi yapamıyor. Birçok sokak araç geçişine kapatıldı, yollarda bariyerler konulmuş durumda. Konsolosluğun mahallelerine ilk taşındığında "Amerikalılar alışveriş yapacak, kazanacağız" diye düşünen esnaf ise, iflasın eşiğinde.

CIA'nın uşağı siyasi polisin, konsolosluk çevresindeki gecekonduarda, apartmanlarda oturan tüm halkın sicilini tuttuğunu daha önce yaz-

mıştık. Bu kez, konsolosluğa 500 metre mesafedeki Seba Royal Evleri'nde ev kiralamak ya da satın almak isteyenler, Amerikalılar'ın soruşturmasına tabi tutuluyor.

Amerikalılar'ın sokaklarda denetim yaptığı'nın basına yansması sonrasında, sokaklar polisin denetimine bırakılırken, uygulamalar aynen devam ediyor. Oligarşinin polisi ya da CIA, farfetmiyor nasılsa. Siyasi polisin, bölgede kimin adına fişlemeler yaptığı ortada.

Protestonun Adresi Sadece ABD Değil, Aynı Zamanda AKP İktidarı Olmalıdır

Uygulamaları protesto eden, yaşamı alt üst olan mahalle halkı ve esnafı, ABD Konsolosluğuna dilekçe verdi.

ABD'nin gittiği yere, baskı ve zulümden, huzursuzluktan başka hiçbir şey götüremeyeceğini daha ilk günden belirtmiştik. Mahalle halkı da bu gerçeği kısa sürede gördü. Bu güvenlik paranoyası olmasa dahi, bu kez de mahalleye verecekleri ahlaksızlık, fuhuş, uyuşturucu olacaktı.

Ancak, protestonun hedefi sadece ABD olmamalı. Onlara, böyle keyfi davranma yetkisini veren, ülkemizi kendi topraklarıymış gibi görmelerini sağlayan AKP'dir, işbirlikçi oligarşidir. Protestolarımız asıl olarak oraya yönelmelidir. Bu tür uygulamaları protesto etmek yetmez, tüm pislikleri ve yarattıkları terör ile birlikte mahallemizi, ülkemizi terk etmelerini istemeliyiz.

Tedirginiz, Burası Türkiye Toprağı Değil Mi?

Dünyanın dört bir yanında yarattıkları zulüm ve açlık nedeniyle halkların hedefi haline geliyorlar. İstanbul'da yaşanan gibi, adalet ölçüsü olmayanların eylemlerinde ise halkımız da zarar görüyor, ölüyor, yaralanıyor, işyerini kaybediyor. Amerikan Konsolosluğu da, ülkemize ancak ölüm, baskı, yasak, ahlaksızlık getirir. İstinye halkı bu gerçeğin kısmi bir yanını bugünden yaşıyor.

Peki ne hakları var yaşamımızı alt üst etme-

ye? Ne hakları var “güvenlik” diyerek, halkı baskı altında tutmaya, sosyal ve ticari ilişkilerini yok etmeye? Yarın bir gencimizin “terörist zannettik” denilerek katledilmesi bu ruh hali ile, bu “güvenlik” parano- yası ile sürpriz olmayacaktır. Ama işbirlikçi oligarşi o du- rumda dahi, tek bir Amerikalı’yı yargılamayacaktır.

6 Aralık, Star Gazetesi’ne konuşan mahalle esnafı bakın konsolosluğun yaşamlarını na- sıl alt üst ettiğini anlatıyorlar;

“Fırınacı Mehmet Girgin: Fı- rında çalışan araç plakalarını konsolosluğa bildirdik. Sadece bunlar girebiliyor. Üncumuz, oduncumuz giremiyor. Satışla- rımız çok düştü. Önceleri 1100 ekmek satarken şu anda 250 ekmek satabiliyoruz. Bu sokak devletimizin sokağı, ABD’nin değil.

Otocu Hakan Özkan: So- kak trafiğe kapandı. Dükkanı- ma araç girmez oldu. Pazarte- siden beri bir tane araba yıka- dım. Daha önceden 30’a yakın araç yıkıyordum. Gelin gerisini siz düşünün. Yolların kapan- ması ile ilgili konsolosluğa bir dilekçe verdim. Ancak bir ya- nıt alamadım. **Konsolosluk güvenliği beni konuşmamam konusunda uyardı.** Burası Tür- kiye toprağı değil mi?

Bakkal Ayşe Kınay: “Giriş- teki siyah arabalardan rahatsız oluyorum. Onlar beni tedirgin ediyor. Vatandaşlar da bu uy- gulamadan çok rahatsız.”

Tüm Amerikan konsolos- lukları gibi, ülkemizdeki karar- gahları da, halklara karşı terör üssüdür. Provokasyonların, komploların kararları burada alınır, halkımıza açlık ve ölüm getiren işbirlikçilik bu karar- gahda işbirlikçilerle yapılan görüşmelerle gelişir. Kısaca, ABD Konsolosluğu, sıradan bir diplomatik kurum değil, halk- lara karşı terör üssüdür.

Zulmediyor ve korkuyorlar

Emperyalistler, halkları sindirmek, sömürüsünü, pazar alanını bü- yütmek için, sistemine karşı direnişleri bastırmak için ne kadar çok zulmederlerse, korkuları küçülmüyor, büyüyor. İşgal altındaki Irak’ta- ki ABD askerlerinin ruh halinden söz etmiyoruz, kendi toprakların- da ama büyük bir korkuyla yaşayan liderlerinin korkusu daha büyük. Sadece şu iki örnek o büyük korkuyu anlatmaya yetiyor:

Bush-Blair’e sahte pub: Bush’un, olağ- nüstü güvenlik önlemleri alındığı, korumalarına “öldürme yetkisi” is- tediği İngiltere gezisinin ortaya çıkan ayrıntılarından biri de “sahte pub” olayı. Bush ve Blair, halklara karşı aldıkları yeni saldırı kararla- rını kutlamak için, “meşhur” İngiliz Pub’ına gitmek ister. Ancak can- güvenlikleri sorunu vardır. CIA ve İngiliz istihbaratı çözümü bulur. Bir İngiliz Pub’u yerinden sökülüp güvenli bir alanda yeniden inşaa edilir. Pub’a “müşteriler” de gerekmektedir. Bunun için de, sıkı de- netimden, güvenlik soruşturmasından geçirilen, sıradan İngiliz va- tandaşları Pub’a “müşteri” olarak yerleştirilir. Artık Bush ve Blair “felekten bir gün çılmaya” hazırdırlar.

Kraliçeye sahte pazar: “İngiliz Uluslar Top- luluğu” zirvesi açılışı için Nijerya’ya giden İngiltere Kraliçesi II. Eliza- beth, “halkın içine girme” şovu yapmak istedi. Karu Köyü’nde, bir pazar yerini ziyaret edecekti. Ancak Nijerya bir Af- rika ülkesiydi. Yani İngiliz sömürgeciliğinin yüzyıllar- dır açlığa mahkum ettiği topraklardı. Sömürgecinin cangüvenliği yoktu. Çare bulundu!

BBC’nin ‘Voices’ adlı pembe dizisi için kurulan ve kale gibi korunan ‘açık hava stüdyosu’na, gele- neksel bir Nijerya pazarı dekoru kuruldu. Pazarıcı köylülerin bir kısmı, dizide oynayan BBC’nin maaş- lı elemanlarından seçildi. 70 kadar gerçek köylü de, sıkı güvenlik taramasının ardından sahte pazar ye- rine alındı ve oyun başladı. Kraliçenin aracı stüdyoya yaklaştığında, hoparlörlerden şu anons yapıldı: ‘Pazarcılar, yerlerini- ze geçin! Davulcular, başlayın!’ (6 Aralık, Milliyet) Nijerya Köylü Ka- dınlar Derneği Başkanı Ngozi Ajuonu bu durumu, “çok utanç veri- ci. Gerçi Kraliçe, gerçek bir köy görse yoksulluk manzarasına şok olup bayılabilirdi.” sözleriyle değerlendirdi.

Her iki olay da fıkra gibi değil mi! Ama değil. Korkunun büyük- lüğü, koskoca ülkelerin anlı şanlı başlarını böyle komik durumlara düşürüyor. Bush’un, İngiltere kraliçesinin durumunu “özgün” san- mayın; dünya çapında çok yaygın bir durumdur.

Mesela 19 Aralık Katliamı’nın karar vericileri; bir semt pazarına gidebiliyorlar mıdır sizce? Sıradan, halkın gittiği bir kahvehaneye, lo- kantaya oturabilirler mi? Halkın içine göstermelik olarak bile çıkamı- yorlar artık. Düşünün; Başbakan Tayyip Erdoğan bir yandan “halkın içindeki başbakan” şovu yaparken, öte yandan gittikleri yerde terör estiren 57 kişilik yakın koruma ordusu (çevre korumalarını saymıyo- ruz) tarafından korunuyor. Peki kime karşı ve neden? Aç bıraktıkları, zulmettikleri halka karşı ve onlardan korkuyorlar.

“Korkunun ecele faydası yok”! Elbette halklar, yaşadıkları zulmün ve sömürünün hesabını sorma hakkını kullanacaklar.

Sayı 90

39

14 Aralık
2003

Yozlaş-tır-ma

Mücadele edilmesi gereken bir DÜŞMAN

Bölüm 4

3- YOZLAŞMAYA KARŞI MÜCADELENİN KİŞİSEL VE TOPLUMSAL BOYUTLARI

Yazı dizimizin ilk üç bölümünde, emperyalizmin ve oligarşinin yozlaştırma politikasını ve bu politikanın öne çıkan biçimleri olarak uyuşturucu ve fuhuş sorununun boyutlarını, toplumsal, kişisel çeşitli yanlarını bir dergi yazısının sınırları içinde ortaya koymaya çalıştık. Son bölümde ise, esas olarak bu soruna karşı mücadelenin çeşitli yanlarını ele alacağız.

Sorunun "boyutları", çözümün nerede olduğunu gösterir:

Bu yazı dizisini hazırlarken, elimizde çok çeşitli istatistikler vardı. Ama bu dizinin yayınlandığı günlerde gazetelere yansıyan yeni rakamlar, durumun her geçen yıl değil, **her geçen gün, hatta saat** daha da vahimleştiğini ortaya koyuyordu; işte son olarak 6 Aralık günkü basına yansıyan bir araştırmanın sonuçları! Türk Eğitim-Sen'in ortaöğretim öğrencilerindeki zararlı alışkanlıkların oranını belirlemek amacıyla yaptırdığı ankete göre; öğrencilerden yüzde 13'ünün sigara, yüzde 7'sinin alkol ve yüzde 1.29'unun uyuşturucu alışkanlığı olduğu ortaya çıktı. Burada sözkonusu olanlar, 13-14 yaşındaki çocuklarımızdır.

Okumasını ve yorumlamasını bilenler için, bu rakamlar mücadeleye ve örgütlenmeye çağrıdır; bu rakamlar, devrimciliğe çağrıdır. Bu rakamlar devrime çağrıdır. Çünkü bu vahim gidişatı durduracak başka bir seçenek yoktur.

Çünkü; yazı dizimizin özellikle ilk iki bölümünde ortaya koyduğumuz gibi, yozlaşmanın yaygınlaşması, sadece mafyanın, uyuşturucu taccirlerinin işi değildir. Önlem alınamaması, üç beş polis şefinin işini iyi yapmamasından kaynaklanmıyor. Uyuşturucunun, fuhuşun, yozlaşmanın yaygınlaştırılmasının arkasında her yerde emperyalizm ve işbirlikçi devletler var.

Kitleleri her türlü yozlaşmaya açık hale getiren de, uygulanan emperyalist ekonomi politikalarıdır. Siyasi olarak da muhalif olma, devrimci olma, ne olursan ol denilerek yapılan yine aynı şeydir. **Halk istemese de bu bataklığın içine itilmektedir.** İster rüşvet biçiminde, ister fuhuş, mafyacılık, çetecilik biçiminde olsun, yozlaşma, ahlaki dejenerasyon, değersizliği erdem kabul etme, köşe dönücülük, başkalarını satmak ah-laksızlığı, mevcut düzenin hem ekonomik, hem siyasi bir dayatmasıdır.

İşte bu nedenlerle, yozlaşmaya karşı mücadele, güncel anlamda IMF politikalarına, zulüm politikalarına karşı mücadeleden, nihai anlamda ise, bağımlılığa ve kapitalizme karşı mücadeleden ayrı düşünülemez.

Mevcut sistem içinde bu sorunun tümünden çözülebileceğini düşünmek, bu konudaki gerçekleri, rakamları yok saymak, sorunun esasını kavramamaktır.

Bulunduğumuz her alanda imkanlar ölçüsünde sorunun boyutlarını asgari düzeyde tutmaya, yaygınlaşmasını önlemeye çalışırken, bu gerçeği unutmamalı, mücadeleyi sorunun köklü çözümüne kanallandırmalıyız.

Devrimci mücadele ve örgütlenme, yozlaşmanın panzehiridir

Devrimci mücadelenin ve örgütlenmelerin varlığı, fuhuşa, uyuşturucuya, ve bütün olarak yozlaşmanın her boyutuna karşı bir tavidir.

Bir örneği hatırlatalım; Dersim'de yaşanan yozlaşma, son birkaç yıl içinde çok tartışıldı. Yozlaşmanın en boyutlu görüldüğü yerlerden biri de Hozat'tı; ve Hozat, aynı zamanda oligarşinin askeri güçlerinin de en fazla yoğunlaştığı yerd. Oradaki duruma tanık olan bir subayın *"Biz devrimcilere karşı savaştık ama onların olmadığı yerlerde bu tür şeylerin olmasını da yeni gördük. Bu kadar da olmaz dedim olanlar karşısın da.."* şeklindeki sözleri hatırlanacaktır. Bu yalnız Hozat'ta değil, her yerde geçerlidir. Devrimci örgütlenmenin şu veya bu biçimde getirildiği her yerde aynı tablo ortaya çıkmaktadır.

Sovyetler ve Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanan karşı-devrimler sonrasında patlama gösteren uyuşturucu, fuhuş sektörü de bunun daha üst boyuttaki göstergelerinden biridir.

Solun bu konudaki duyarlılığı, ilkeleri, kural-ları, düzeniçileşen ve burjuva ideolojisiyle iç içe geçen "sol" kesimler tarafından **"ahlak zabıtalığı"** vb. denilerek küçümsendi. Burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin ağzından bu o kadar çok sık tekrarlandı ki, zaman zaman bunun devrimciler üzerinde bir baskılanma yarattığından, bu baskı-

lanma altında gereken tavrı almaktan geri durduklarından da sözedilebilir.

Evet, devrimciler, aynı zamanda ahlak bekçisidirler. Ahlakı, namusu biz savunuyoruz. Çalışma yaptığımız alanlarda bunun ideolojik, örgütsel, kültürel her boyutta mücadelesini de vermek durumundayız. Yozlaşmayı nasıl engelleyeceğiz, halkı nasıl eğiteceğiz, bunun yöntemleri tartışılabilir, yerine göre farklı biçimler geliştirilebilir; ama bu görevin devrimci çalışmanın ayrılmaz bir parçası olduğu tartışılmaz.

Yozlaş-tır-maya karşı mücadele, örgütlü olarak yürütülebilir!

Yozlaşmaya karşı kişisel olarak direnebilirsiniz; ama onun etrafınızı kuşatmasını engelleyemezsiniz. Bu anlamda, mevcut örgütlülükler içinde de, halka da en başta yozlaşmaya karşı mücadelenin örgütlü, bilimsel, iradi bir mücadele olması gerektiğini kavratmalıyız.

Her alanda; gençlikte, mahallelerde, işçi ve memur sendikalarında, köylerde, bu sorun ideolojik-kültürel mücadelenin bir parçası olarak örgütlülüklerin gündeminde olmalıdır. Sürekli bir duyarlılık yaratmak, sürekli bir eğitimi kurumsallaştırmak zorunludur. Karşımıza çeşitli sorunlar çıktıkça sadece o “parçaya” ilişkin çözümler üretmeye çalışmak yerine, sendikalarda, meclislerde, derneklerde komisyonlar kurarak, baş-

Anneler, Babalar; çocuklarınızı yozlaşmaya mahkum etmeyin!

Birçok aile, çocuklarının mücadeleye, örgütlenmelere katılmasını “başını belaya sokmak” olarak görüyorlar.

Doğrudur. Bu ülkede adaletsizliğe, eşitsizliğe, ahlaksızlığa, namussuzluğa karşı mücadele etmek, adalet için, özgürlükler için örgütlenmek, insanın “başını” belaya sokabilir.

Bu **şerefli** bir beladır.

Ama “devrimci olmasın da ne olursa olsun” diye düşünenlerin oğullarını, kızlarını bekleyen uyuşturucu gibi, fuhuş gibi, mafyacılık gibi başka belalar vardır. Onursuz, namussuz, aşağılayıcı belalar.

“Belalardan bela” beğenecekseniz, onurlu, şerefli olanı tercih edin.

Oğullarınızın, kızlarınızın onursuz, şerefsiz belaların bataklığına yuvarlanmasına, ahlaksız, serseri biri, halkına, ailesine, ülkesine karşı sorumsuz biri olmasına engel olmak istiyorsanız, çocuklarınızı derneklere gönderin, mücadeleye teşvik edin, devrimci yapın.

ka araç ve yöntemleri devreye sokarak bir süreklilik ve sistemlilik sağlanmalıdır.

Sorunu sadece “siyasal” açıdan görmek ve göstermek de yetmez; halkı, en başta da gençlerimizi uyuşturucu, fuhuş, çetecilik gibi sorunların sosyolojik, tıbbi boyutları konusunda eğitmek; bulunduğumuz alanlarda yozlaşma batağına düşmüş olanları, **tıbbi, psikolojik, siyasal** tüm araçları devreye sokarak o bataklıktan çıkarmaya çalışmak, bunun için **tabip odalarından kültür merkezlerine** kadar devrimci demokrat kurum ve kişileri harekete geçirmek... gibi çok yönlü düşünülmelidir. Fuhuşa sürüklenen yoksul genç kızlarımıza, kapkaççılığa, çeteciliğe, uyuşturucuya yönelen delikanlılarımıza dibe vurmadan biz el uzatabilmeliyiz. Kapkaççı gençlerin öfkelerini düzene, “daha iyi bir yaşam” için duyulan özlemi, sosyalizme yöneltmeliyiz. Hakkını, sokaktaki sıradan insanlardan değil, tekellilerden alması gerektiğini öğretmeliyiz.

Her devrimci, demokrat örgütlülük, her devrimci demokrat kişi, işleyişiyle, ilişki biçimleriyle de yozlaşmanın karşısında somut bir barikat rolü oynamalıdır. Örgütlülüklerde insanların sorunlarına duyarsız kalınmaması, paylaşmanın, dayanışmanın örgütlenmesi, bireyciliğin, ahlaksızlıkların tecrit edilmesi yozlaşmaya karşı doğal bir engel oluşturacaktır. Seyrettiğimiz TV programından gittiğimiz sinemaya, okuduğumuz kitaptan giysilerimize kadar, her şey bu mücadelenin bir parçasıdır. “Sosyetik” fahişelerin hayatları, hayatımıza sokuluyor ve fahişelik meşrulaştırılıp, özendiriliyor. Mafyacılık, uyuşturucu kaçakçılığı yaptığı aleni olan kişiler, popüler hale getirilip, “beyefendi, işadamı” olarak cazip tipler halinde sunuluyor. Bıkmadan, usanmadan bunları teşhir etmeli, halka, gençlere, özenilecek başka değerler ve idealler kazandırmalıyız. Bu değerlerin ve ideallerin kazandırılmadığı yerde, düzen hükmünü sürdürmeye devam eder.

Düzene alternatif değerlerin hakim olduğu yaşam biçimini, derneklerimize, sendikalarımıza, ailelerimizle birlikte yaşadığımız evlere kadar sokmalıyız. Bu mücadele çok yönlü bir mücadele haline getirilmedikçe sonuç almamız mümkün değildir.

- bitti-

Sayı 90

41

14 Aralık
2003

Temel Haklar 'Küba İle Dayanışma Kampanyası' Küba örgütlü halkın gücüdür

Temel Haklar, Küba'ya yönelik emperyalist kuşatmaya karşı, dayanışma amacıyla başlattığı kampanya çerçevesinde düzenlediği imza kampanyasını Küba elçiliğine teslim etti.

Ankara'daki Küba Büyükelçiliği'ne imzaların teslim edilmesi ve basına yapılacak açıklama, polisin elçiliği yoğun ablukaya alması, elçilik görevlilerini ve misafirleri taciz etmesi üzerine ertelendi. Bunun üzerine, Küba elçilik görevlileri, Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'ne gelerek, kampanya sonuçlarının hazırlandığı dosyayı aldılar. Sosyalist Küba ile dayanışmanın önemine vurgu yapılan görüşme sırasında, Temel Haklar şu açıklamayı yaptı:

Küba Bizimdir

"Küba'yı ve Castro'yu sahipleniyoruz. Çünkü Küba bizimdir. Küba bütün dünya halklarındır. Küba örgütlü halkın gücüdür. Küba'da, Bush'un sevmediği halk iktidarı, halkın demokrasisi vardır. Bush bütün dünya halklarına düşmandır. Bush'un tekelleri Küba'yı ele geçirememiştir. On yıllardır uygulanan ekonomik ve siyasi ambargoya rağmen sosyalist Küba halkı ve Castro,

bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerine yönelik bütün propagandalarına bir cevaptır. ABD'nin burnunun dibinde sosyalizmin yataşılabileceğinin örneğidir."

Komünist Parti ve Küba Yaşayacak

Bu arada, Kübalı çocuk Elian Gonzales'in 10. yaş gününde konuşan Fidel, ABD'nin planlarını boşa çıkacağını belirtti. Komünist Parti ve devletin ölümünün ardından da yaşayacağını söyleyen Fidel, "Küba'yı işgal etmek için ABD'nin en az 10 nükleer bomba atması gerekir, cesur Küba halkı ancak bu şekilde boyun eğecektir" şeklinde konuştu. Bush'un karşı-devrim örgütlemek için kurduğu "özgür Küba'ya destek komisyonu"nun ulusal güvenlik danışmanı Condoleezza Rice'la yaptığı toplantıya değinen Fidel, "Zamanlarını viski ve marihuana içmeye ayırsalardı daha iyi olurdu" dedi.

Dersim'de Batakhane İstemiyoruz

Dersim İl Kadın Platformu, yozlaşmaya karşı yürüttüğü çalışmaları çerçevesinde, kadınların birahanelerde çalıştırılmaması için 4 bin imza topladı. 10 Aralık günü platform adına, Temel Haklar binasında açıklama yapan Tunceli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nden Derya Ulaş, 24 Kasım-3 Aralık arasında sürdürdükleri imza kampanyasında topladıkları imza sayısının 4 bine ulaştığını, önümüzdeki günlerde valiliğe vereceklerini belirterek, daha önce gerek Tunceli Valiliği'nin, gerekse de Belediye encümeninin "halkın çoğu istemiyorsa, birahanelerdeki kadınları göndeririz, gerekirse kapatırız" vaadinde bulunduklarını, bu sözün takipçisi olacaklarını vurguladı.

Trabzon Büromuza Baskı

Dergimizin Trabzon bürosunun önünde sürekli bekleyen siyasi şubeye bağlı sivil polisler, büroya misafir olarak gelenleri taciz etmekte, kimlik sormakta, tehdit etmekte. Elinde dergiyle bürodan çıkan okurlarımız, "bomba götürüyorsun" gibi sözlerle korkutulmaya çalışılmakta, kimilerine işbirliği teklif edilmekte, kimilerine de "bir daha burada görmeyelim" diye tehditler edilmektedir. Polis, yasa, kanun dinlemeden her yola başvurarak dergimizi ve çalışanlarımızı tecrit etmeye çalışıyor. Ancak, büro çalışanlarımızın da belirttiği gibi, baskılarla sustuğumuz hiçbir zaman görülmemiştir.

F Tipi, Ölümdür

10 Aralık günü, AKP il binası önünde bir basın açıklaması yapan Bursa İHD, insan hakları

gününde de ihlallerin sürdüğünü belirtti. Şube başkanı Ayşe Batumlu'nun yaptığı açıklamaya katılanlar, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Yaşasın Hakların Kardeşliği" sloganlarıyla AKP'yi protesto ederken, "F Tipi Ölümdür", "Tüm Dünya Halkları Kardeşdir" dövizleri açtılar.

Å Sorumlu ABD ve AKP'dir

Ankara ve İzmir Savaş Karşıtı Platform üyeleri, yaptıkları eylemlerle, İstanbul'daki bombalama eylemlerinin sorumlusunun ABD ve AKP iktidarı olduğunu söylediler. İzmir Savaş Karşıtı Platform, açıklamasında, "Patlamanın gerçek sorumluları, sahte üzüntü gösterileri ve terör demogojileriyle sorumluluklarını gizlemeye çalışanlardır" denilerek, AKP'nin emperyalizmle çıkar ilişkilerine, işbirlikçiliğine dikkat çekildi.

ADDEMEER Temsilcisi: Zafere kadar intifada! Zafere kadar savaş!

1 Aralık günü, Berlin Irkçılığa Karşı Mücadele Derneği'nde (IKAD) bir panel düzenlendi. Panele, Filistinli tutsak ailelerinin örgütü olan ADDAMEER temsilcisi ve Filistin'den gelen bir koordünatör katıldı. Filistinli tutsakların ve ailelerinin mücadelesinin anlatıldığı panelde, enternasyonalist dayanışmanın önemine vurgu yapan panelistler, emperyalizme karşı verilen her mücadelenin değerli ve desteklenmesi gerektiğini söyledi. Filistin halkının siyonizme ve emperyalizme karşı savaşının zafere kadar sürecini belirten Addemeer temsilcisinin konuşmasını, 'zafer direnen halkların olacak' diyerek bitirmesinden sonra, ikinci bölümde, Türkiye'deki ölüm orucu direnişine değindi ve "direnişten öğrenecek çok şeyimiz var, bize moral kaynağı oluyor" dedi. 25 Kasım-17 Aralık tarihleri arasında, BASK halkının mücadelesini ve Türkiye hapishanelerinin direniş tarihini anlatan bir serginin de açıldığı IKAD'ın paneline katılan, ADDAMEER temsilcisi ve koordünatör ile, **Köln Ekmek ve Adalet** muhabirimiz görüştü.

Sistemli Baskı Ve Halkın Yaşamı

Filistin'den geldiniz, bize halkın durumu hakkında bilgi verebilir misiniz?

ADDAMEER : Halkın durumu oldukça kötü. İnsanların ekonomik ve sağlık durumları her geçen gün kötüye gitmektedir. Hergün katliam ve tutuklamalar var, özellikle sağlık ve eğitim İsrail tarafından sistemli bir baskıya maruz kalmakta ve ciddi engeller getirilmektedir. Bugün Filistin'de yaşamak tamamen tesadüflere bağlıdır, günlük olarak baskılar, yasaklar ve bunlara karşı kurulan barikatlar vardır. Filistin halkının %45'i işsiz ve işe girme durumları yoktur. İsrail'in bombalamaları sonucu çevre tamamen bozulmuş ve içme suyu kuyuları tahrip edilmiştir. Yani bugün Filistin'de normal bir yaşamdan bahsetmek mümkün değildir. Sadece bu yıl kasım ayına kadar 639 kişi, kasımda ise 38 kişi öldürüldü, bunlardan 18'i ise 18 yaşın altındadır.

İşgal, Yeni Direnişler Doğurdu

Irak işgali hakkında ne düşünüyorsunuz?

ADDAMEER : Irak işgali ABD'nin gerçek yüzünü gösterdi; kendi çıkarları doğrultusunda, nasıl tüm dünyayı yakıp yıkacağını resmidir. Aynı zamanda emperyalizmin değiştiğini ve artık 'emperyalizm eskisi gibi saldırgan değil' diye düşü-

nenlere de ABD değişmediğini ve değişmeyeceğini kendisi gösterdi.

Açık işgal, Arap ülkelerinde ve dünyada yeni direniş hareketleri

çıkarmıştır ve çıkaracaktır. ABD'nin dünya imparatorluğu hedefi, Ortadoğu ve dünyada imparatorluğa karşı mücadeleyi geliştirdi ve beklendikinden de hızlı bir mücadele hattı ortaya çıkarttı, ABD'yi çıkmaza soktu, düştüğü çıkmazdan daha da derinlere batacaktır. Bu direniş sadece Irak'ta değil tüm dünyada yeni direnişler yarattı, örneğin globalleşme karşıtları bile protestolarını anti-emperyalist gösterilere çevirdiler. Bu hareketler kendini salt protestoyla sınırlamıyor, anti-emperyalist gösteriler, direnişler ve eylemler yapıyorlar. Bu da bize, emperyalizmin halkları teslim alamayacağını gösteriyor ve güç veriyor.

İsrail Hapishanelerinde Kolektif Yaşam

İsrail hapishanelerinde kaç siyasi tutuklu var, durumları nedir?

ADDAMEER : Şu anda 5400 tutsak var ve bu sayı sürekli artmaktadır. Son iki yılda 6-7 bin tutsak vardı. Örneğin dün akşam Ramalah'da 50 kişi tutuklandı. Tutsaklara baskı uygulanmakta ve tutsaklar arasındaki dayanışma ve kolektif yaşamı kırabilmek için sürekli değişik hapishanelere naklediyorlar. Buna karşı tutsaklar kendi aralarında hapishaneleri birer okula çevirmeye çalışıyorlar. Biz kendimizi tutsakların bir parçası olarak görüyoruz ve içerisi ile dışarısını birbirinden ayırmıyoruz. Filistin solu genel olarak halk içinde örgütlü ve dinamik bir yapıya sahip ama son 10-12 yıl içinde yaşanan ekonomik zorluklar doğal olarak örgütlere de yansıdı, asıl olarak görevlerini yerine getirdiler ama etkilenmediler değil, bir gerileme oldu.

Emperyalizme ve siyonizme karşı savaş hem

Sayı 90

43

14 Aralık
2003

Tutsaklara baskı uygulanmakta ve tutsaklar arasındaki dayanışma ve kolektif yaşamı kırabilmek için sürekli değişik hapishanelere naklediyorlar. Buna karşı tutsaklar kendi aralarında hapishaneleri birer okula çevirmeye çalışıyorlar. Biz kendimizi tutsakların bir parçası olarak görüyoruz ve içerisi ile dışarısını birbirinden ayırmıyoruz.

devrimci cephede, hem de islami cephede sürüyor, islami örgütler, her ne kadar anti-emperyalist ve anti-siyonist bir savaş sürdürseler de asıl amaçları anti-emperyalist bir devlet değil islami bir devlettir ve bunun da gideceği yer yine teslimiyet olacaktır.

Ölüm Orucu ve Anti-Emperyalist Direniş

Filistinli tutsakların diğer ülkelerden tutsaklarla irtibatları var mı? Biliyorsunuz Türkiye’de 4 yıldır tecrite karşı ölüm orucu var...

ADDAMEER : ADDAMEER diğer ülkelerle ilgilenen tek dernektir ve bu temelde diğer tutsaklarla bağlarımız var. Ama yeterli değil. Türkiye’deki ölüm orucu hakkında bilgi aldık ve bu yılın nisan ayında ölüm orucundaki tutsaklara dayanışma mesajımızı gönderdik. Fransa’daki Fransız tutsaklar Filistin tutsakları ile dayanışmak için bir günlük açlık grevi yaptılar. Türkiye’deki direnişten öğrenecek ve anti-emperyalist savaştan çıkaracağımız çok dersler var. Bu direniş bize moral ve güç veriyor. Dünyada anti-emperyalist direnişlerin nasıl verilmesi gerektiğini ve halkların emperyalizme teslim olmayacağını gösteriyor.

Avrupa’dan döndükten sonra hapishane ziya-

Filistin’e Dönüş Hakkı İçermeyen Hiçbir Barışı Kabul Etmiyoruz

Lübnan’daki mülteci kamplarındaki Filistinliler, 7 Aralık günü yaptıkları gösteri ile, Filistin’e geri dönüş, hakkı vermeyen her türlü barış anlaşmasına karşı olduklarını açıkladılar. Filistin toprakları dışında 4 milyona yakın Filistinli mülteci topraklarından koparılmış durumda ve İsrail, “barış” manevralarında, geri dönüşlerine karşı çıkıyor.

retine gideceğim ve tutsaklara, ölüm orucunu sürdüren Türkiyeli devrimcilerle dayanışmak için bir günlük açlık grevi yapmalarını önereceğim. Çünkü ölüm orucu direnişçilerinden öğreneceğimiz çok şey var. Buradan tüm ölüm orucu direnişçilerine sevgi ve selamlarımı gönderiyorum.

‘Zafere kadar intifada! Zafere kadar savaş!’ diyorum.

Sansürlenene Afgan Direnişi ve İtirafı

Irak direnişi karşısındaki acizini gizlemekte zorlanan Amerikan imparatorluğunun, Afganistan fiyaskosu da gittikçe netleşmeye başlıyor. İşgalin başından bu yana sunulan zafer balonları, yükselen direnişle sönüyor.

İşgalci Amerikan güçlerinin, işgal sonrası en büyük kara hareketini başlatmak zorunda kalması, oligarşi ile “Afganistan’a asker gönderin” pazarlıkları yapılması, NATO’nun yeni kararlar almak zorunda kalması, emperyalist medyanın yoğun sansürüne rağmen işgalciye vurulan darbelerin gizlenemez bir hal alması, başarısızlığı yeterince açıklıyor olsa da, son olarak BM Genel Sekreteri Kofi Annan tarafından hazırlanan bir raporla durum daha da netleşti.

Annan’ın raporundan bazı satırbaşları şöyle;

“Taliban gerilemedi, aksine gelişme kaydetti-ler ve BM ile diğer yardım kuruluşları mensuplarını hedef alıyor... Uluslararası toplum ya Afganistan’a müdahil olma seviyesini yükseltecek ya da başarısızlığı kabullenenecektir...”

Rapor tam anlamıyla emperyalist cephenin feryadını yansıtıyor. Çünkü, Afganistan’daki başarısızlık sadece ABD’nin değil, bütün emperyalistlerin başarısızlığıdır ve “zafer” çığlıklarını hep

birlikte attılar.

Rapor, işgalcilerin nasıl bir Afganistan yaratıklarına da örnekler sunuyor; “suç oranı, gruplar arası çatışmalar ve uyuşturucu kaçakçılığı arttı... 2003 yılı içinde en az 6 milyon Afganlıya gıda yardımı yapılması mecburi.”

Emperyalizm böyle “demokrasi, özgürlük” götürür. Siz bu tabloya bir de katliamları ekleyin. Hayır, işgal günlerindeki değil, hala sürenleri. Çünkü, direniş geliştikçe işgalciler kitle katliamlarına da başvurmaya başladılar. 7 Aralık günü ABD’nin “terörist hedef” diye bir eve düzenlediği hava saldırısında 9 çocuk öldü. ABD önce inkar etti, ancak gerçeğin belgelenmesi karşısında sadece o meşhur “özürünü” diledi ve aileye para yardımı yapacağını açıkladı.

“Terörist” de, katliam yap, sonra parasını ver, sorumluluktan kurtul! Emperyalizmin adaleti tarife gerek bırakmıyor.

Katliamlar, operasyonlar, işgal direnişin sadece güçlenmesine hizmet edecektir. Önümüzdeki günler, işgalcinin daha zor durumda kalacağı, direnişin yükseleceği günler olacaktır. Halkların direnişlerine ve gücüne duyduğumuz güvenle bunu şimdiden ilan ediyoruz.

Yerel Seçimler ve İttifaklar

Yerel seçimlerin giderek yaklaşmasına bağlı olarak, solda ittifaklar, platformlar da “yerel seçim ekseninde” ele alınmaya başlandı.

Fakat, reformist solun “ittifak” derken asıl önceliği, solun çeşitli kesimleriyle değil, burjuvazinin çeşitli kesimleriyle ittifak yapmak doğrultusunda. Bu tablo kuşkusuz, fazla şaşırtıcı, sürpriz bir tablo değil. Bir açıdan 3 Kasım seçimlerindeki sürecin tekrarı olarak da görülebilir. Böyle bir ittifak anlayışının bırakın halkın mücadelesini geliştirmek açısından, devrimci politika açısından, düzen içi siyaset açısından bile ne kadar tutarlı ve geçerli olduğu tartışılır. Oligarşinin şu veya bu kesimine yaslanarak düzen içine kabul edilme politikası, herşeyin önüne geçtiği için yaşadıkları olumsuz deneylerden öğrenme yeteneğini bile gösteremiyorlar.

Hatırlanacağı gibi, 3 Kasım seçimlerinde DEHAP gözünü SP’den CHP’ye, hatta ANAP’a kadar uzanan bir “ittifak” beklentisine dikmişti. ÖDP’nin önceliği de SHP, CHP idi.

Ama olmadı. DEHAP, çeşitli gruplarla “Emek Barış Demokrasi Bloku”nu oluşturarak, ÖDP de tek başına girdi seçimlere.

Bugün yerel seçimler özelinde de, sanki yukarıda özetlediğimiz süreç yaşanmamış gibi, öncelikli tercih yine CHP ve SHP.

Solda hala SHP’ye, CHP’ye umut bağlayanlar, tarihi yanlışlarını sürdürüyorlar.

Yönünüzü, Baykallara, Karayalçılara değil, halka, devrimcilere dönün!

Oligarşinin partilerine güvenerek yola çıkanlar, hiçbir yerde halkı yönetemezler. Veya en fazla, oligarşinin partileri gibi yönetirler. Bu tür ittifaklarla kazanılacak “parlamentar” başarılar veya “yerel seçim” başarıları, halkın mücadelesine ve örgütlenmesine destek değil, köstek olurlar.

Sosyalistler elbette çok çeşitli ittifakları yadsımazlar, ama en başta kendi özgüçlerine güvenmek durumundadırlar. Türkiye solu, bütün kesimleriyle ilkeli bir ittifakı gerçekleştirebildiğinde, bu özellikle yerel seçimler açısından büyük bir güç ortaya çıkarır. Tüm zaaflarına rağmen, solun etkili olduğu demokratik kitle örgütleri, düzen içi hesaplardan çıkıp, gücünü böyle bir ittifaka yönelttiğinde bu güç daha da büyür. Kazanılacak yönetimler, halkın mücadelesinin örgütlenmesinin ciddi mevzileri haline getirilebilir. Ama solun önemli bir bölümü, kimi düzen içi

hesaplarla, kimi grupçuluğuyla, bunu düşünmekten uzaktır.

Sosyalistler, kendi kimliklerini, düşüncelerini gizleyerek siyaset yapmazlar. Oligarşi içinde yeralacak kesimlerle yapılacak seçim ittifakları, baştan kendi düşüncene, siyasi kimliğine ambargo koymayı getirir. Reformist, icazetçi solun “Karayalçın ittifakı” peşinde bu kadar ısrarla koşması rastlantı değildir. (Hatırlanacağı gibi, ÖDP’nin Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu’nu bölme gerekçelerinden biri de yine CHP kökenli “sosyal demokratlar”la ittifaktı.) Karayalçın gibi “sosyal-demokratlar”, CHP içindeyken, hükümetlerde, belediyelerde aldıkları çeşitli görevlerde, kendilerini oligarşiye yeterince kanıtlamış isimlerdir. Oligarşinin onların sömürü ve zulüm düzenine sadakatinden kuşkusu yoktur. Reformist sol işte bunlarla yanyana gelerek düzenle bütünleşmede bir adım daha atmak istemektedir. Değilse sorun SHP ile ittifakın getireceği oy oranı da değildir.

SHP’den, CHP’den “ittifak” beklentileri hiç bitmedi. Bu ittifak arayışındakiler, 3 Kasım’da SHP’nin MGK uyarısıyla ittifak görüşmelerinden bir anda nasıl çekildiğini sanki unutmuş gibidirler. Düzen onları ittikçe, onlar düzene kendilerini kabul ettirmek için düzen içinden birilerinin eline yapıyorlar adeta.

Buradan da açıkça görülen odur ki, mesele tek başına “yerel seçim” meselesi de değildir. Düzen içinde meşrulaşmak için düzen partisi, düzen politikacısı olduğu tescillenmiş kesimlerden medet umulmaktadır. Bu anlayışın başını DEHAP ve ÖDP çekerken, EMEP’ten SDP’ye kadar çeşitli sol kesimler de SHP aracılığıyla meşrulaşma politikasına doğrudan veya dolaylı destek veriyorlar.

Sosyalistlerin yerel seçim politikaları, bu tür kaygı ve anlayışlarla belirlenemez.

Kimleri desteklemeyiz, kimleri destekleriz?

Halkın mücadelesini, örgütlenmesini geliştirecek, halkı yönetime katmayacak, halkın sorunlarını çözmeye çalışmayacak hiçbir adayı desteklemeyiz!

Bu anlamda kesin olan şudur ki, yerel seçimlerde hiçbir burjuva partiyi desteklemeyiz. Hiçbir burjuva partisinin propagandasını yapmayız. İlericiliğinden, dürüstlüğünden, güvenilirliğinden emin olduğumuz tek tek insanları destekleyebiliriz. Ancak bu talidir. Esas olan kendi özgücümüze güvenerek

belediyeler, belediye meclisleri ve muhtarlıklar düzeyinde kendi adaylarımızı çıkarmaktır.

Belediyeler rant kapısı haline dönüştürülmüştür.

Çoğu devrimcilik dışına düşmüş, düzenle bütünleşmiş “eski solcu”lar, bu ranttan yararlanabilmek için solu kullanmak istemektedirler. Bunlara izin veremeyiz. Küçük hesaplar ve beklentilerle böylesi tipler desteklenemez.

Yerel yönetimlerin önemi, **halkın sorunlarına çare bulabilmek, halkı eğitebilmek, halkı yönetime katmaktadır.** Hangi siyasi sığata sahip olurlarsa olsunlar, yerel yönetimlerde bu anlayışla çalışmayanların, halkın mücadelesine, demokratik gelişmeye en küçük bir katkıları olmaz. Nitekim, bugüne kadar da olmamıştır.

Çoğunlukla, sol adına, devrimcilik, sosyalistlik adına seçilip, düzenin çarkları içinde belediyeçilik yapılmıştır. Kuşkusuz, bu noktada yasal bir çok engel de vardır; ama halktan yana, halkın örgütlenmesini, mücadelesini geliştirmekten yana bir anlayışa sahip olduğunda yine de yapılabilecek belli şeyler vardır. Sorunu halkı örgütleme, halkı yönetime katma, halkın iradesini, söz ve karar hakkını ortaya çı-

karma olarak görmeyip “birtakım imkanlara” indirgeyen bakış açıları, sol açısından bir yerel yönetim birikiminin oluşmasına da engel olmuştur.

İlerici, sosyalist partiler olduklarını iddia etseler de, düzen içi politikayı esas alanların, halkın iradesinin ortaya çıkmasını, halkın söz ve karar hakkını kullanmasını ne kadar istediği de tartışmalıdır zaten. (Ülkemizde, yerel yönetimlerin dışında da halk örgütlülüklerinin, taban örgütlülüklerinin yaratılması ve geliştirilmesi noktasındaki gerilik, aynı anlayışın ürünüdür. Halk Meclislerine dudak büken kafa yapısı, yerel yönetim yetkilerine sahip olduğunda da halkın yönetime katılmasından uzak duracaktır.)

Yerel yönetimler ve yerel seçimlere bu bakış açısıyla bakıldığında, kimlerin desteklenip desteklenmeyeceğinin, kimlerle ittifak yapıp yapılmayacağının da çerçevesi çizilmiş olur.

Düzen partilerinin göstereceği adaylar da, ekonomik ve siyasi rant peşindeki eski solcular da, bunları yerine getiremez. Eğer yerel seçim çalışmalarıyla ve sonucunda kazanılacak adaylıklarla amaçladığımız halkın mücadelesiyse, önceliğimiz, devrimci kimliği, düşüncesi net olan kendi adaylarımız olacaktır.

Radikal Yazarı Ahmet İnsel’e Cevap: **SOLDA FETVACILIĞA ÖZENENLER!**

30 Kasım tarihli Radikal 2’deki, “AKP’nin ‘İslami terörle’ imtihanı” başlıklı yazısında sol adına ahkam kesen Ahmet İnsel’e, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi cevap verdi. Yazısında, “*Türkiye’de sol, kendi içinden çıkan şiddet tutkulularını, ölmeyi ve öldürmeyi kutsayanları tecrit ederek, deşifre ederek, özgürlükçü ve demokrat sahiçiliğini ispatlayabildi. Halen de solun bir kesiminin bu nihilist ve ölüm tapınmacı eğilimlere karşı, “bizim yaramaz çocuklar” tavrı içinde olduğunu görüyoruz. Sol kendi içinde bunu gerçekleştirirken, başta muhafazakar-milliyetçi çevrelerin yayılım ateşi ve devletin ağır bir baskı altındaydı”* diyen ve fetvacılığa soyunan İnsel’e yönelik açıklamada şu görüşlere yer verildi:

Kim Bunlar, Neyi Savunurlar?

Birilerini deşifre etmiş, tecrit etmiş, kendinizin ne kadar özgürlükçü ve demokrat olduğunuzu ispat etmişsiniz... Güzel; güzel de **SİZ kimsiniz?** Türkiye solu adına konuşma hakkını nereden buluyorsunuz? ‘Türkiye’deki sol’u kendi ait olduğun grupla sınırlama hakkını nereden buluyorsun?

Ahmet İnsel ne ‘Türkiye solu’ adına konuşabilir, ne de sol adına fetva verebilir. Önce onun ‘Türkiye

solu’ derken kimi kastettiğini herkes bilmelidir. “Özgürlükçü, demokrat” diye ifade ettikleri ÖDP’den başkası değildir. İnsel gibi **“fetvacıların”** tümü **Murat Belge’nin çocuklarıdır.** Tüm düşünce yapıları Avrupa’dan üçüncü sınıf teorisyenlerden çalıntı, kopyacılık üzerine şekillenmiştir. Kopyacılık beyinlerini öldürmüştür.

1) Birincisi; Türkiye solunda şiddet tutkulusu, ölmeyi, öldürmeyi kutsayan hiçbir kesim yoktur; fetvacı bilmediği Türkiye solunu ve tarihini çarpıtmakta, kendi sefil teorilerini haklı çıkarmak için bayağı bir demagojiye başvurmaktadır.

İkincisi; bir kesimi “tecrit” etmişlermiş! Sen, senin savunduğun, içinde olduğun anlayış kimdir ki, birilerini tecrit edebilsin? Gücünüz, çapınız buna yetmez. Siz kendinizi halktan, soldan tecrit ediyorsunuz. Partinize, “eylemlerinize” bakın, kendiniz çalıp kendiniz oynuyorsunuz.

Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu’nda bozgunculuk yapıp BAK’ı kurdunuz, gördük. “Şiddete teröre karşı miting” çağrısı yaptınız, gördük. Seçimlerde estirdiğiniz havalardan sonra, sandıktan çıkan rakamları gördük. İnsan hiç olmazsa bunlara bakıp biraz daha mütevazı olur, öyle “Türkiye solu” biziz diye şişinmeye kalkmaz.

Sen Baskıyı Ne Bilirsin Ki?

2) “Soldaki şiddet yanlılarını tecrit etmeye çalışırken devletin de baskıları altında olduğunuzu”

yazmışsın. **Masal** anlatıyorsun. Belki bilmeyen birkaç kişiye inandırabilirsiniz bunu.

Sen baskıyı ne bilirsin ki? Sen işkence nedir bilir misin? Tutsaklığı bilir misin? Sana hiç “**ya teslim olacaksın, ya öleceksin!**” denildi mi? (Denilseydi, sen Türkiye ve dünya devrimcileri gibi ölemeyeceğin için ne yapacaktın acaba?)

Halka yalan söylemeyin! Aydın insan, namuslu olur. Eğer bu sıfatla bir şeyler yapmak istiyorsanız, namuslu olmak zorundasınız.

Türkiye devrimci hareketi, 1920’lerden bu yana, düşe kalka da olsa, onurlu, namuslu, kararlı bir mücadele sürdürmüştür. Binlerce insanını kaybetmiştir bu kavgada. Binlerce insanı ölümü “sevdiği” için değil, göze alabildiği için solum, halktan yanayım, sosyalistim diyen herkesin onur, gurur duyaacağı bir tarihin sahibidir. Halkın karşısında alnı açık, başı diktir.

Sizin sorununuz ölümü göze alıp alamamaktır. Devrimciler yaşamayı sevmedikleri, yaşamayı bilmedikleri için mi ölüyorlar? Savunduğun, burjuvazinin en kaba, en bayat demagojisidir. Devrimciler işkenceyi çok sevdikleri için mi, örgütlülük, mücadele, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm demekte ısrar edip sık sık işkencelere yatınıyorlar... İşkenceyi “sevmiyorsan”, bunları savunmayacaksın... Sol literatürle allayıp pulladığının altında bu var. İşkenceleri, “riskli bir devrimciliği”, bedel ödemeyi göze alamadığınız için uydurdunuz bu tür solculuğu...

Sen onyıllardır nasıl yaşıyorsun, nasıl özgürlükçüsün, anlat da herkes bilsin. Anlat da, hiç işkence görmeden, tutsak düşmeden, ölmeden nasıl “solculuk” yapılmış, öğretilmiş... Aydın Doğan bile sana gazetesinde bir sütun açmakta sakınca görmüyor... Bütün beyniniz burjuvaziye kendinizi kanıtlama, onların zulmüne maruz kalmadan solculuk yapabilmeye yoğunlaşmıştır.

3) Siz bırakın bir düşünce için ölebilmeyi, parti binalarınızı her gün açacak kadar bile bir fedakarlık ve disiplin gösteremezsiniz. Özgürlük, birey hakkı vb. diye pazarladığınız serserice, sorumsuzca yaşamaktır. Neler demediniz ki bu sefil “yaşam”ı teorileştirmek için; “tembellik hakkı” mı demediniz, “birey” üzerine yüzlerce sayfa yazı mı döktürmediniz. Peki ne oldu? Halk da kabul etmiyor sizin bu “yaşamseverlik” anlayışınızı. Sizin önerdiğiniz yaşam, ancak Mis Sokak’ta karşılığını buluyor, o kadar!

4) Özgürlükçü ve demokrat sahiciliğinizi ispatlamışsınız! Sahici demokrat nasıl oluyor peki? 19 Aralık’ın öncesinde, 19 Aralık’ta senin partin ne talimat verdi, hatırlıyor musun? Oligarşinin terör ve tehdidi karşısında “*Tüm gösteriler iptal edilmiştir... Sokağa çıkmayın, parti binalarındaki tutsak yakınlarını dışarı atın!*” talimatının neresinde de-

mokratlık var? İnfazlara bak! Senin “sahici özgürlükçü demokrat” partin ne yaptı binlerce infaz karşısında?

Demek ki, “sahici” demokratlık, zulme, baskıya gözlerini kapamak, “**benden değil nasıl olsa**” deyip sinmek oluyor öyle mi? Faşizmin karşısına çıkmayan bir demokratlık tarifi, dünya tarihini, siyaset bilimini inkar etmektir. Fetvacılığa soyunurken içine düştüğünüz şu teorik rezalete bakın.

Partini de bir yana bıraktık, “sahici özgürlükçü demokrat” olarak bütün bunlar yaşanırken sen ne yaptın? Senin demokratiğin tekellerin demokratiği, özgürlükçülüğün tekellerin özgürlükçülüğüdür... Bunun için “şiddet”in yeminli düşmanısınız. Halkın, kendi kurtuluşu için, adalet için silaha sarılmasına düşmansınız. Sisteme dokunan hiç bir şey olmamalıdır ve biz bu ortam içinde solculuk oynamalıyız. Tekellerin istediği solculuk da bu türden bir solculuktur zaten.

Kendi içinizdeki devrimcileri bunun için tasfiye etmediniz mi? Koordinasyon’da aynı nedenle bozgunculuk yapmadınız mı? Buyurun, Koordinasyon’daki bozgunculuğunuzu tüm halk önünde tartışalım. Cesaretiniz varsa, sütununuzda tartışalım. Ama yapamazsınız. İdeolojik olarak korkaksınız. Gerçek düşüncelerinizle, gerçek yüzünüzle çıkamıyorsunuz halkın karşısına.

İcazet, Karakterleridir

5) Solu halledip İslamcılar’a da, “bakın biz içimizdeki şiddet yanlılarını böyle hallettik, siz de böyle yapın” diye akıl verdikten sonra, AKP’yle dayanışma içinde olunması çağrısını yapıyorsun. Aferin! Bak nasıl tekellerin istikrarı noktasında birleşiyorsunuz. Ne ilginç, senin partin, 28 Şubat’ta da MGK’nın yanında “şeriata karşı”ydı. Ama bugün Avrupa Birlikçiliğiniz ve oligarşinin çıkarları, AKP’nin yıpratılmamasını gerektiriyor, Doğan Medya’nın politikası da bu yönde ve sen de Doğan Holding’e hizmet eden biri olarak, AKP’ye yardımcı olma çağrısını yapıyorsun. Tüm özgürlükçü, demokrat, sol söyleminin altındaki gerçek budur işte. Düzene yaranmak, düzen içinde yaşayabilmek için “duruma göre siyaset yapmak. İcazet dediğimiz, senin de, partinin de karakteri haline gelen şey tam da budur.

Sol adına konuşmayı bırak. Sola akıl vermek, fetva yazmak senin haddin de, işin de değil, bu işi yaptığın yer de yer değil. Devrimciliği fetvalarınızla değiştiremezsiniz; solculuğun, demokratiğin, özgürlükten yana olmanın ne olup olmadığı tarihe halkların kanlarıyla yazılmıştır. Bu kanın üzerinde hoyratça tepinmenize de izin vermeyiz.

Mugabe'nin Onurlu Tavrı, Sömürgecinin 'Sivil Toplum' Silahı

"Kapitalizmi denedik, artık sosyalizme geçiyoruz" diyerek, toprak reformu başlatan ve Zimbabve'de zengin beyaz azınlığın (İngiliz ve Alman) topraklarını halka dağıtan ve bu nedenle Avrupa emperyalistleri tarafından tecrit edilmeye çalışılan Devlet

Başkanı Robert Mugabe onurlu tavrını sürdürüyor.

Mugabe, "Anglo-Sakson kirli ittifakı" olarak nitelendirildiği, eski İngiliz sömürgelerinden oluşan 'İngiliz Milletler Topluluğu'ndan (Commonwealth) ayrıldığını ilan etti.

Bağımsızlığın, Onurun Karşısında 'Sivil Toplum' Sahtekarlığı

Bu gelişme üzerine, İngiliz emperyalizmi, topluluk üyesi ülkelerde benzeri bir durumla karşılaşmak, Mugabe'ye "demokrasi" maskesi altında baskı yapabilmek için "sivil toplumun geliştirilmesi" kararı aldı. Bunun için zirvede, Commonwealth Vakfı'nın bütçesi 4,3 milyar dolara çıkarıldı. Vakfın görevi "sivil toplumu geliştirmek".

Zorbalık, Tehdit, İkiyüzlülük

Milyonlar açken beyaz azınlığın toprakların büyük bir kısmını elinde tutmasını sağlamak için her yola başvurulacaktır. Demokrasiden, "sivil toplum"dan söz eden emperyalistler ikiyüzlüdür: **Commonwealth** Zirvesi'nde Zimbabve'yi desteklemesi için diğer ülkelere yapılan baskılar, İngiltere Dışişleri Bakanı Straw'ın, "Mugabe ve Zimbabve halkı bu karardan pişman olacak. Mugabe orada her zaman olamayacak" tehditleri, Pakistan'ın darbeci lideri Müşerref'in "demokrat" ilan edilip, (Çün-

kü emperyalizmin Afgan işgaline büyük destek verdi) halkın seçimini "antidemokratik" ilan ederek Mugabe'yi her türlü gayrimeşru yolla devirme çabaları. Emperyalistlerin istediği, işbirlikçi bir hükümet. Sosyalizmi ne kadar uyguladığı ayrı bir tartışma olsa da, Mugabe'nin ve yoksul halkının onuru da buradadır: "hayır bağımsız bir ülke olacağız" diyorlar.

Emperyalist Demokrasi ve Sivil Toplumculuk Zehiri

Onurlu halkların bünyesine sokulan iki virüstür bu kavramlar. "Sivil Toplum Örgütleri"nin ne işe yaradığı, Yugoslavya, Gürcistan örneklerinden, Soros'un darbe tezgahlayıcısı STK'larından çok iyi biliniyordu. Bir halkı, seçilmiş bir devlet Başkanını tehdit eden Straw, emperyalist demokrasinin "beşiği" İngiltere'nin bakanı. Ve bu açıklamayı yaptığı yer Avrupa Birliği. Yani şu "demokrasi" dersi verenler. Sahtekarlık, ikiyüzlülük "demokrasi ve sivil toplum" kavramlarıyla gizleniyor. Emperyalizm, denetiminde olmayan iktidarları diktatör, sömürgeci olmayan ülkeleri terörist ilan edip, tecrit ediyor, yok etmek istiyor. Kimse demokrasiyi bilmiyor, sadece emperyalistler biliyor ve her yere götürüyorlar. Götdükleri yerde, kan akıyor, zulüm çoğalıyor, sömürü azgınlaşıyor.

Hala, emperyalizmin demokrasisinden, sivil toplumculuktan söz edenler neye hizmet ettiklerini görebiliyorlar mı? Yoksa daha çok Yugoslavya, Gürcistan, Irak, Afganistan... mı gerekiyor?!

Sayı 90

48

14 Aralık
2003

PARİS'TE COŞKULU KONSER

Anadolu'nun özlem, kavga ve sevda türkülerini ve kültürünü Avrupa'da yaşayan Türkiyeliler'le buluşturmak ve aynı zamanda ülkemizdeki mücadeleyi gündemini taşımak amacıyla 6 Aralık günü Paris'te bir konser düzenlendi. Grup Yorum, Ferhat Tunç, Kıvrıkcı Ali, Arzu, Grup Kardelen ve Türküler Sevdamız Çocuk Grubu'nun katıldığı konseri **3 bin** kişi izledi. Ömrünü sosyalizm kavgasına adanmış Mihri Belli ile Fransa Haklar ve Özgürlükler Cephesi sözcüsü birer konuşma yaparak süreci değerlendirirken, sinevizyon gösterimi de ölüm orucu direnişine destek sloganları ile izlendi. Sinevizyon gösterimi ayrı bir ilgi yarattı. "Emperyalizme ve Zulme Karşı Direnmek Meşrudur", "Ölüm Orucu 4. Yılında Direniş Sürüyor" pankartlarının yer aldığı gecede ayrıca ölüm orucu ile ilgili Tutsaklar Örgütlenmesi'nin bildirisi dağıtıldı. Konser kitlenin coşkulu halayları ile sona erdi.

Yüzbinler Alanda

ITALYA: Roma'da 6 Aralık günü toplanan yüzbinlerce işçi ve emekli, Berlusconi Hükümeti tarafından onaylanan "Emeklilik Reformu"nu protesto etti. Yapılmak istenen değişiklik, "bir emekçinin emekli olabilmesi için en az 40 yıl prim ödemesini" öngörüyor. Şu anda bu süre, 57 yaşına kadar olanlar için 37 yıl, daha yaşlılar için ise 35 yıl. Üç büyük sendikasının düzenlediği gösteriye komünist, devrimci, ilerici örgütler de aktif olarak katılırken, emekçiler, planın geri çekilmesini isteyen sloganlar attılar ve enternasyonal marşını söylediler. 500 binden fazla kişinin katıldığı dev gösteride, Berlusconi iktidarında, hakların her geçen gün yok edildiği vurgulandı.

kahramanlar Ölmez

13 Aralık - 19 Aralık Şehitlerimiz

Şaban ŞEN
18 Aralık 1991

Devrimci hareketin yurtdışı sorumluluğu görevini yerine getirdiği bir süreçte, Belçika'da geçirdiği trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

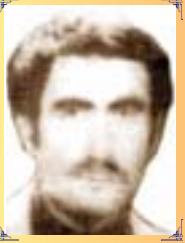
İ.Ü.Hukuk Fakültesi'nin DEV-GENÇ'lilerinden biriydi. 1980'de tutsak düştü. Hapishanelerde direnişlerin her anında yer aldı. 1984 Ölüm Orucu'nda inançları için ölüme yatanlar arasındaydı.

Asaf TUNÇ
19 Aralık 1978

İstanbul Çarşıkapı'da faşistler tarafından kurulan pusuda katledildi.

Denizli Güney doğumlu olan Tunç, İDMMA'da anti-faşist mücadelenin militanlarından biriydi.

Abdülkadir ADANUR
Aralık 1977

İDMMA Yıldız'da anti-faşist mücadelede yer alan bir devrimciydi. Gece Bölümünde okurken faşistlerin saldırısında bıçaklanarak katledildi.

Mehmet MART
Aralık 1979

Çaytaşı Direnişinin Komutanı Anıldı

Ekmek ve Adalet (Mersin) - Çaytaşı direnişinin kahramanlarından Kemal Askeri 7 Aralık'ta yoldaşları tarafından mezarı başında anıldı. Anmada Askeri'nin mezarı karanfillerle süslenerek, Arap geleneklerine göre bahur yakıldı. Tüm şehitlerimiz için yapılan saygı duruşunun ardından konuşmalarda Askeri'nin uzun devrimcilik yaşamı anlatıldı. Kemal Askeri'nin, tüm şehitlerimizin, kahramanlarımızın ölümsüzlüğünün haykırıldığı sloganlar eşliğinde şiir ve marşların okunmasıyla anma sona erdi.

Büyük Direniş'in ilk şehidi için anma

Ölüm orucu direnişine destek için Rotterdam'da kurulan açlık grevi çadırında faşistlerin saldırısı sonucu şehit düşen Cafer Dereli için, 9 Aralık'ta şehit düştüğü yerde Hollanda'daki Cephehiler bir anma yaptılar. Büyük direnişte ölümsüzleşen 107 şehidin fotoğraflarıyla birlikte "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartının, Cephe bayraklarının açıldığı anmaya Cafer'in şehit düştüğü yere karanfiller bırakıp, meşale yakılarak başlandı.

Anmada yapılan konuşmada "Cafer'i yaşatmanın onun anısına sadık kalmaktan, uğruna şehit düştüğü davasını zafere taşımaktan geçtiği ve bunun da Cafer'den sonra 106 şehitle, 4 yıldır süren direnişle defalarca gösterildiği" vurgulandı. Anma "Bize Ölüm Yok" marşı ve sloganlarla sona erdi.

Dersim'de Gerilla Şehitlerine Anma

6 Aralık 1993 tarihinde şehit düşen Cephe gerillaları, 6 Aralık günü Dersim Belediye Mezarlığı'ndaki, mezarları başında anıldı. Anmada, şehit düşen Gülseren Beyaz ve Hüsnüye Aydın'ın özgeçmişlerini ve mücadelesini anlatan bir konuşma yapıldı. Daha sonra şehit gerillalar için saygı duruşunda bulunuldu.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Feride HARMAN (DHKP-C)
16 Aralık 2002

Feride Harman, 1973 Eylül'ünde Malatya'nın Akçadağ İlçesi'nde doğdu. Kürecik Lisesi'ni bitirdiği dönemde 1991'de Cepheyle tanıştı. 1992'de mücadele içinde daha aktif olarak yer aldı. 1993'de Dersim İbrahim Erdoğan Kır SPB'lerine katıldı. 4 yıl gerillada kaldı. Ardından tutsak düştü. Altı yıl süren tutsaklığında da zulme boyun eğmedi.

19 Aralık katliamı sırasında Malatya Hapishane-

si'ndeydi. O da ölüm orucuna gönüllüydü. Ölüm orucu bandını kuşandığında tarih 2001 Temmuz'uydu.

Ölüm orucunu sürdürürken tahliye edildi. Tahliye rüşvetini zulmün yüzüne çarparak dışarıda da alnından çıkarmadı kızıl bandını. Hapishanedeki yoldaşlarından, Armutlu'daki direnişçilerden aldığı bayrağı Aksaray'daki direniş evinde dalgalandırarak şehit düştü.

köyün ! Delisi

Çevir Kazı Yanmasın Cemil Çiçek

AKP'lilerin, dokunulmazlıkların kaldırılmasını TBMM komisyonunda "yargı bağımsız değil" gerekçesiyle reddetmesi tartışma yarattı. Ama tartışmaları, "peki o zaman devrimcilere, muhaliflere neden, nasıl, hangi yargı ceza veriyor, o zaman yargı bağımsız mıydı" noktasında değil. Bu nedenle "bütün yargı kararları geçersiz sayılmalı" da demiyorlar. Tartıştıkları, AKP ile CHP'nin halkı aldatan laf kalabalığından ibaret.

Bu arada yargısı bağımsız olmayan ülkenin "Adalet" Bakanı da, AKP'lilerin "gaf"ını düzeltip, "amacı aşmıştır, adalete güvensizlik olmaz" açıklaması yapmak zorunda kaldı.

İktidarın adalete güvenmediği bir ülkede halk niye güvensin? Böyle bir ülkede halkın kendi adaletini uygulama hakkı olmaz mı? Cevabı okuyucularımıza bırakıyoruz...

İnsanı ve İnancı Tanımayan Şaşkınlık

Basında "terörist portresi, kişiliği" tartışmasıdır gidiyor. Her biri birbirleriyle yarışan sosyolojik, psikolojik tahliller yapılıyor. Hepsinin ortak yanı, şaşkınlıkları; nasıl olur, hem yaşlı hem genç, hem işi gücü olanlar var diyorlar.

Şaşkınlıkları şundan: Onyıllarca oligarşinin ve emperyalizmin tarif ettiği "terörist tipi"ne inanmış ve halkı aldatmak için gazetelerinde yazmışlar, "psikolojik savaş"ın kalemşörü olmuşlar. Hangi inançtan, ideolojiden olursa olsun, inanan insan güçlüdür. İnsanı tanımayan, bir davaya, düşünceye inanmayan şaşkınlık kaçınılmaz.

Ülke Batsın, Ben Çıkarıma Bakarım

Maliye'nin Bakanı Kemal Unakıtan, 2001 "ekonomik kriz"inde, "yatırımlarını yurtdışına kaydırıldığını" söyledi. Tüm hırsızlar zaten böyle yaptı da; düşünün, ülke zordayken kasasını kurtaran, bu ülkeyi nasıl ve kim adına yönetir? Ya, bir işgal durumunu düşünün; Unakıtan kafalıları ne yapar dersiniz?

"Yerim Dar" Oynamaya gönlü olmayan gelinin, "yerim dar" dediği hikaye bilinir. Daha önce Batman'da, "kapı ölçüye uygun değil" diye izin verilmeyen Kürtçe kursa, bu kez de Adana'da penceresi 0,2 cm dar diye izin verilmedi.

AB zoruyla yasa çıkarmak zorunda kalan bu kafanın "yerim dar" diyen gelinden tek farkı; zorda kalırsa provokasyon yapar, katliam yapar yine "oynamaz".

Sayı 90

50

14 Aralık
2003

ÇİZGİYLE

